

శ్రీ సాయీ నిలయము ప్రచురణము - 9

సాయీ బాబా కూడా దేవుడేనా ?

ఉన్న దేవుళ్ళు చాలకనా ? (సందేహనివృత్తి)

రచయిత :

గూ.

శ్రీ సాయీ నిలయమ్, చెరువు (P. O.)

PIN 522 113.

సర్వహక్కులు ప్రచురణకర్తవి :

మూల్యము రు. 8/-

ప్రథమ ముద్రణము 1960	1000 ప్రతులు
ద్వితీయ ముద్రణము 1968	1000 ”
తృతీయ ముద్రణము 1979	1000 ”

శాస్త్ర గురుబోధలను మఱి స్వానుభవము
కలిమి, నెద్రాని నరుడేడు గడంగ నమ్ము
నదియె శ్రేష్ఠంబుఁ బరమమౌ నదియ, యదే జ
గంబునన్ వాని కవలంబనంబు. సాయి !

రచయిత.

శ్రీ సాయీ ప్రసన్న : శ్రీ సాయీ సమర్థ
సాయీబాబా కూడ దేవుడేనా ?
ఈన్న దేవుళ్ళు చాలకనా ?
(వందేహ వివృతి)

ఈశ్వరవ్యాప్తమైయుండు నీనమస్త-జగమునన్ గల వస్తువేనల్పమే, ను
సాదినిద్యశించ, యా వరేశ్వరు భజింపు; మిచ్చపేయకు మెవ్వరిదేదనమ్ము;

తచయిత :

జొషట్ల హనుమంతరావు
శ్రీ సాయీకుటీరం
చిన్నగంజాము.

మిత్ర ప్రశంసాశీస్సలు

బ్రహ్మనుల సంశయములఁ

బ్రహ్మమతిఁ దీర్ప 'సాయి' పలికించిన నీ

విజ్ఞానోక్తులు సుమన

స్వక్షేయము లగుచు దైవ సుముఖతఁ గూర్చున్ !

పీఠం

12-12-60

బందా ఆదినారాయణం.

సాయిశాఖ చరిత్రమున్ దదువదేశంబుల్ జయ సూక్తులున్
ధ్యేయంబై ,యవగాహ్యమై, విమలమై దివ్యాపగా మాధురీ
స్థాయింగాంచ రచించినాడ,వివి,యాతాతా శంకాంకార్కమై
శ్రేయంబుల్ సమకూర్చుతన్ బ్రజల కుర్విన్ : శ్రీ హనూ
మత్సుధీ!

బాబా పలికించిన విధి

బాబా చరితములు పలుకఁబడె నీచేతన్;

బాబా కిర్తియు నుడి విను

నా బిడ్డల కిహపరంబు లతి సుఖదముల !

ఎంతటి విముఖుండె నను

సుంతేక శ్రీసాయి సూక్తి సుధఁజవిచూడక

సంతుప్తమతినిఁ బాదా

క్రాంతుండై సాయినాథు కరుణను బడయున్.

సత్యనారాయణపురము

విజయవాడ

14-12-1980.

సునర్ల రామమూర్తి,

తొలిపలుకు (తృతీయ ముద్రాకు)

భగవానుడు భక్తసులభుడు, అనంతుడు, -నర్వాంతర్యామి. ఈప్ని
తార్థ సందాత :

“యదా యదాహి ధర్మస్య గ్లా నిర్భవతి భారతే”

అభ్యుత్థాన మధర్మస్య తదాత్మానం సృజామ్యహమ్,”

అధర్మము పెచ్చు పెరిగి; స్వధర్మము మరచి, ప్రతీకార మనస్సులై
ప్రలోభపతులైన మానవులను సక్రమమార్గమున నడిపించి, పాపప్రజ్ఞ
కనముచేసి, క్షణభంగురమైన జీవితములను ధర్మమార్గమున నడిపింప
తనకుతానే పెక్కురూపుల జన్మించెదనని గీతాకృతుని బోధ.

సర్వమతములలోని మూలగ్రంథాలలో చెప్పబడిన ఆధ్యాత్మికజీవిత
సూత్రాలను పాటించి తత్సాధనకు జీవితాలను అంకితం చేసి మానవుడు
సాధనద్వారా భగవంతుడు కాగలడని అనుభవపూర్వకంగా చాటిచెప్పగల
వారే మహాత్ములు. ప్రాపంచిక ప్రకృతికర్తులకు బానిసయై మనిషి జీవించి
దుఃఖసాగరంలో మునిగి ఉండనవసరంలేదనీ, తానే అట్టి ప్రకృతికర్తుల
కాదారమైన విశ్వచైతన్య, స్వరూపుడై శాశ్వతానందములో జీవించవచ్చు
నని మహాత్ముల పరిశ్రమ నిరూపించాయి. అట్టిమహనీయులలో శ్రీస్వామి
వివేకానంద, శ్రీ ఆదిశంకరాచార్యులు శ్రీ రామచంద్రస్వామి, శ్రీ అక్కర్
కోట మహారాజు శ్రీ మెహర్ బాబా, శ్రీ సాయీబాబా మొదలగు పద్మపు
రులు గలరు.

లోకంలో ధర్మగ్లానినావహించి ప్రజానీకం లోకీక కష్టాలుపాలవడం
వలన యినుమముక్కలోపున్న అయస్కాంత, ధర్మాన్ని మరొక అయ
స్కాంత సంవర్కంతో మేలు కొలిపినట్లు ‘ఓం సాయీ’ అనేగురువు

సామాన్యుడు అనే భక్తునకు జ్ఞానం ప్రసాదించడానికి సాక్షాత్తు శ్రీరామ చంద్రుడే యీ అవతారమై తాడు అనడంలో అతిశయోక్తిలేదు.

సప్తాక్షి = సాయీ

స = అమ్మతో కూడిన వాడు : అమ్మ = ప్రకృతి

ఆయీ = పురుష శబ్దము - పురుషుడు

సీతా సమేతుడైన రాముడు కరుణామయుడు. ఇక్కడ ప్రకృతితో కలిసివున్న పురుషుడు. శ్రీసాయీ భగవానుడు ఆశ్రీజన రక్షకుడు - భోజనంకరుడు - దత్తాత్రేయ రూపుడు. శ్రీరామచంద్రుడు రాక్షస సంహారమునకు మానవావతారమై భక్తులకుదైనట్లు శ్రీకృష్ణుడు మహాభారత యుద్ధానికి సూత్రధారుడై, ధుర్యోధనాది దుష్టులను సంహరింపజేసి గీతాకారుడైనట్లు, కలియుగ దైవమైన శ్రీవేంకటేశ్వరస్వామి మానవరూపమున కాశీ రాజకుమార్తె పద్మావతిదేవిని పెండ్లియాడి, శిలాకృతినిదాల్చి మనల ననుక్షణము రక్షిస్తున్న రీతి; శ్రీసత్యనారాయణ స్వామి మనలను కాపాడు విధంబున మన శ్రీసాయీనాథుడు మానవుడై జన్మించి భక్తకోటికి కొంగుబంగారమై పరమభక్తితో ధ్యానించి స్మరించువారికి పీఠీ నమాధినుంచి “ఓయీ” అని పలికే కరుణాంతరంగుడు మహామహితాత్ముడుగ ప్రసిద్ధి నొందెను. “సాయీ” శబ్దమునుండి “ఈశా” శబ్దమును వెలువడినది. “శ్రీరామ” శబ్దము వశిష్ఠుని నోటినుండి వెలువడిన రీతి, మహర్నాపతి నోటి “శ్రీసాయీ” నామం ప్రకటితమైనది. “శ్రీసాయీ” శబ్దవాచ్యమైన వస్తువు కేవలం సచ్చిదానంద పరబ్రహ్మము కావున శ్రీరామ నామమున కెట్టిమహత్తు గలదో శ్రీసాయీ నామమున కంతటి మహత్తు సిద్ధించినది. శ్రీరామ, శ్రీసాయీ నామములు భవతరణ, తరణములైనవి.

సృష్టి స్థితిలయముల గావించు సర్వేశ్వరుడు సర్వస్వాధి. అట్టి భగవంతుని ప్రసన్నత బిడ్డయుతుకు మానవుడు ప్రగాఢ భక్తితో ప్రార్థించ

వలెను. అన్ని జన్మల్లోనూ అనంతమైనది, అపూర్వమైనది. సర్వాత్కృష్టమైనది. మానవజన్మ చతుర్విధ పురుషార్థములలో ధర్మాన్ని అవలంబించడం ద్వారానే మిగిలిన అర్థకామములను జయించి మానవుడు మోక్షప్రాప్తి నొందగలడు.

వ్యష్టి రూపములోనున్న వాస్తవికత
నమత సమకాదితా భావసాక్షి తోడ
జగము లయమగు చున్నది జన్మవిడిచి
నీదు రూపము మాత్రము నిగుడేరె.

గురువులకు గురువు శ్రీసాయీనాథుడు. అట్టి సాయీజ్ఞానాను ప్రతి వారూ స్తుతించి, జీవన్ముక్తి పొందగలరు.

జగమంతా రామమయం - యీ జగమంతా సాయీమయం - మన మంతా సాయీ జనం - మనసంతా సాయీ జగం.

శ్రీసాయీ ప్రభువు దైవమనుటకు కొన్ని నిదర్శనములు ముచ్చటించెదను.

మా తండ్రిగారు శ్రీ తాతపూడి భైరవరామమూర్తి భాగవతార్గారు శ్రీసాయీబాబా భక్తులు - హరికథక విద్వాంసులు - ప్రసిద్ధ నారాయణదాస కిష్కలు, శ్రీదీక్షితదాస అభిమానపాత్రులు. “హరికథా సుధానిధి” చిట్టా చాంకితులు. కాకినాడలో వారికంగా శ్రీ వాడ్రేవు రామరావుగారు చేయు శ్రీసాయీ సమారాధనోత్సవాలలో పాల్గొనేవారు. కాని, 1950 లో వారికి పెద్దజబ్బుచేసి, సలభై లంకణములు ఇరిగి పరిస్థితి తీవ్రమై మాటలేక అంతిమ ఘడియలు సమీపించెనని భానించి, వారిని క్రిందకు దింపిస్తామి అని పరిస్థితిలో “ఓరేయ్-జేటా, ఇక్కడ నేనుండ నీకెందుకురా భయం.” అని బాబా అభయప్రదానమిడి కాళ్ళదగ్గర పెద్ద డైనమైట్ కబ్బిమై ఉలిక్కి

వడి లేచి, కూర్చుని మమ్ము అనందసాగరములో ముంచెత్తారు. మాతండ్రి గారు బాబుమహిమవలన షష్టిపూర్తి చేసుకొని సంపూర్ణరామాయణ కథ గానంచేస్తూ దారుఢ్యముగా వుండి బాబుసేవ నిత్యంచేస్తూ యున్నారని చెప్పుటకు నేను గర్వపడుచున్నాను. "నేనివ్వ దలచినది నాభక్తుడడిగే వరకూ, వాడడిగినది వాడికిస్తూనే వుంటాను. అలాగే నాకు వాడేమైనా ఋణవడి వుంటే తీసుకోకుండా వదలను. నన్ను సమ్మి ఆశ్రయించి, శరణు జొచ్చిన 'వానిని నిరంతరమూ రక్షించుటయే నా కర్తవ్యము!" అని సగర్వంగా చెప్పిన మహాయోగి - యతి-ఋషి-శ్రీనమర్త స్వర్గుడు సాయీ నాథ మహారాజ్ :

శ్రీసాయీవ్రతుని పిలుపులేనిదే పిరిదీవెళ్ళుట భక్తులకు సాధ్యం కాదు. చిన్ననాటినుంచి పిరిడి దర్శించవలెనను నాప్రగాఢవాంఛ. 9-2-1978న పోదరసాయీభక్తులు శ్రీ వి. నారాయణరావుగారి ప్రోత్సాహంతో నెరవేరింది. రిజిస్ట్రేషను దొరకని స్థితిలో వారు ఎక్కినపెట్టెలోనే నాకు సీటు దొరికింది. 10-2-78 మధ్యాహ్నాహారతి సమయమునకు బాబా నమాధి మందిరము చేరితిని. అది తన్మయత్వమో, అనందమో, ఆదివ్య మంగళస్వరూపిణి విగ్రహం చూచే సరికి చెప్పలేని దుఃఖమువచ్చి బొట బొటా కన్నీళ్ళురారి నాబాధోపశమనమైంది. తిరుగుప్రయాణమున 'ద్వార కామాయి' యందు 'ఉధి' తీసుకొని "బాబా! శలవిప్పించవా?" అని కోరి నప్పుడు గంటమోగినది. మధ్యాహ్నం గం. 2-20 బస్సుకు రిజర్వుచేయిస్తే ఒంటిగంటకే స్పెషల్ బస్సులో మమ్ములను మన్నాడు చేర్చారు బాబా పిరిడిలో వెయింగుమిషను మీద బరువు చూసుకుంటే ఆకర్షణవెనుక "Cultivate Clean Habits, you will enjoy the devotion or reciprocated love" అని వచ్చి నాజన్మ చరితార్థమైనది.

8-8-78 (గురువారం) నాడు ఉస్మానియా ఆసుపత్రిలో శస్త్ర చికిత్స పొందుటకై యింటివద్దనుండి బయలుదేరాను. ఏదో అవశకున మైనది. ఐనా ఆగలేదు— ముందు వెళ్తున్న లారీమీద ‘గురుకృప’ అనే అక్షరాలు వున్నవి; అంటే బాబా “నేనున్నాను. నీకు భయంలేదు,” అని చెప్పినట్లేకదా : నాకు శస్త్రచికిత్స చేసిన డాక్టర్ శ్రీ జాస్తి పూర్ణచంద్ర రావుగారు కూడ సాయీభక్తులు కావడం, బాబా ఆయన రూపంలో వచ్చి నాకు స్వస్థత చేకూర్చారు. భక్తుడు ఎక్కడకు వెళ్ళినా దూడవెంట అవులా, తనయని వెంట తల్లిలా కూడానే వుంటుంటారు, బాబా. ఆదరంతో సాకు తుంటారు. ఆయనను నమ్మినవారికి, తిండికి, డబ్బుకు, జీవితానికే కొరత వుండదు, అనుట త్రికాల సత్యం. నిత్యం భక్తులకు అనుభవ వేద్యము.

శ్రీ సాయీశ్వరుడు పోదరభక్తుల నేదోరీతి నొకచో జేర్చి సం రక్షిస్తూవుంటారు, శ్రీ వై సురేంద్రనాథ్ గారు శ్రీసాయీబాబా ప్రియతమ భక్తులు. నాపై అధికారులుగ వుండి నన్ను కంటికి రెప్పవలె కాపాడు చుండుటయు శ్రీసాయీనాథుని కృపవల్లనే :

1958లో శ్రీ సురేంద్రనాథ్ గారి మేనకోడలు రోగగ్రస్తురాలైంది. డాక్టరుకు చూపిస్తే క్షయవ్యాధి బాగుగా ముదిరినదని ఒక ఊపిరితిత్తు పూర్తిగా దెబ్బతిన్నదని, యిక నయము కాదనిచెప్పారు. శ్రీ సురేంద్రనాథ్ గారు బాదవడి “బాబా : నీవేదిక్కు’ మాఅక్కకూతుర్ని నీమీద బారా వేసి పెంచుతున్నాను. ఈమెను నీవేరక్షించవలె. నాకు నీవే శరణ్యం” అ’ మనసారా ప్రార్థించి, మర్నాడు డాక్టరువద్దకు తీసుకువెళ్ళి ఎక్సరే తీశ చగా బలహీనతకంటె మరేవ్యాధి కనుపించలేదు. ఆమె యిప్పుడు సం వంతురాలై సుఖసంతోషములతో బాబాసేవ చేస్తూవుంది.

శ్రీ సురేంద్రనాథ్ గార్గి 1971లో పెద్దగాజుబుచ్చేసింది. హార్డ్ పీక్ నేన్, రక్తపోటు అధికమై ఆసుపత్రిలో చేర్చారు. బాబాను ప్రార్థించారు యింటిలోనివారంతా! వారిమొర అలకించారు బాబా! ఆ సాయంత్రానికి అన్నీ తగ్గి క్షేమంగా యింటికి తిరిగి వచ్చారు ఇవి ప్రత్యక్ష నిదర్శనములు.

1960లో కాకతాళీయంగా పూజలు పితృసమానులు శ్రీ బావట్ల హనుమంతరావుగారు వ్రాసిన "శ్రీసాయీ కరుణ" అనే పుస్తకం చూచుట తటస్థించి 'నేను సాయీ భక్తుడను' అని వ్రాసినదే తడవుగా నాయందు అత్యంత ఆదరాభిమానములుంచి ఒక ప్రతి నాకు పంపించారు. అప్పటి నుండివారితో ముఖపరిచయం లేకుండానే చాలాకాలం ఉత్తర ప్రత్యుత్తర ములతో వారికి పన్నిహితుడిని ప్రేమ పాత్రుడినయ్యాను. ఒకసారి శ్రీ హనుమంతరావుగారు (స్వర్గస్తులైన పిమ్మట) వారిపేర్న ఉత్తరం వ్రాశాను. వారు బాబాలో ఐక్యమయ్యారని వారి పుత్రులు, ప్రచురణకర్త, సోదరులు అయిన శ్రీవేంకట పార్థసారథిగారు వ్రాయుటతో ఖిన్నుడి నయాను. విచిత్రం ఏమిటంటే బాబా తన భక్తులను ఒకరి నొకరిని దగ్గరకు చేరుస్తారు కదా! "ఒరేయ్...బేటా! శ్రీ వేంకట పార్థసారథిగారు నీకు సోదరసమానులు. వారితోనే పరిచయం పెంచుకో," అని ఆయననుదగదకు చేర్చాడు.

నేను చిన్న నాటక రచయితను, తొత్తిగా ఆధ్యాత్మిక విషయములు తెలియనివాడను. అట్టి నన్ను సోదర సాయీభక్తులు శ్రీ బావట్ల వేంకట పార్థసారథిగారు నాయందు ఆమితవాత్సల్యంతో యీపుస్తక ప్రచురణ సందర్భములో శ్రీసాయీబాబా ఆదేశానుసారం అభిప్రాయము, బాబాతో నాకు చిరకాలము వచ్చే అనుబంధపూర్వక, అనుభవపూరిత సందేశముతో తొలి

వలుకు వ్రాసి పంపమని అనుజ్ఞనిడినారు. ఇదికేవలం శ్రీసాయి నాథుని
 శీలానాటక సూత్రధారణ. అట్టిమహనీయుని గురించి తొలివలుకువ్రాయుట
 వలన నాజన్మచరితార్థమైనది.

శ్రీ. సాయినాథ మహారాజ్ కీ జై

ఇట్లు

శ్రీ సాయీ పదనం
 సీతారాంబాగీ
 హైదరాబాదు
 500 006

శ్రీ సాయినాథ పాదరేణువు
 తాతపూడి బ్రహ్మానందశాస్త్రి
 15-5-1979
 ఎమవరం

సామీనాథాయ నమః

విజ్ఞప్తి

సోదరీ సోదర సామీ తక్కులారా :

శ్రీ సమర్థ సచ్చిదానంద సదురు దేవుడగు శ్రీసామీ ప్రభుని కరుణవలన, పూజ్యుల ఆశీస్రభావము వలన, మీ అందఱు సహాయ సంపత్తితోను “శ్రీసామీ ప్రసన్న” “శ్రీషిర్డి సంస్థాన పండిత” బిరుదాంకితులు, పూజ్యులు కీర్తిశేషులు నగు మాతండ్రి శ్రీ బావట హనుమంతరావు పంతులుగారు రచించిన “శ్రీ సామీబాదాకూడ దేవుడేనా : వున్నదేవుణ్ణు చాలకదా ?” (సందేహ నివృత్తి) అను గ్రంథమునకు తృతీయ ముద్రణము మీ కందించు భాగ్యము నాకు కలిగినది.

మా తండ్రిగారి బాల్యమిత్రులగు కీ. శే. శ్రీ దుర్గా శేషాద్రిగారి కీరికపై వారిపుత్రులు ధనసహాయముచేయ 1960 లో ప్రథమముగ ఈ గ్రంథమును మా తండ్రిగారు ప్రచురపరిచిరి. 1968 లో అఖిలభారత సామీ సమాజము మైలాపూరువారు ద్వితీయ ప్రచురణము మా తండ్రిగారి అనుమతితో వెలువరించిరి, ప్రథమ ముద్రణలోని కీ. శే. శ్రీ దుర్గా శేషాద్రిగారిని గురించి (మిత్రస్మృతి) మా తండ్రి రచించిన పద్యములు; శ్రీ బండా ఆదినారాయణగారి ప్రశంస; శ్రీ సునర్థ కామమూర్తిగారి “తొలిపలుకు” కూడ యిందు యథాతథముగ చేర్చితిని.

మెదగ్గిరిలా కానుకుంటలో ఉపాధ్యాయవృత్తి యందుండి శ్రీ సామీ ప్రభునియందపారభక్తితో మా తండ్రిగారి రచనలను ముద్రించుటకు నిర్విరామకృషి జరుపుతు, విరాళములు సేకరించుచు సహకరించుచున్న చి. శ్రీ సి. సేనయ్యగారిని, వీరి పంశమును శ్రీసామీ ప్రభువు సర్వదా సర్వథా కాపాడుగాత. వీరు, వీరి సతిమణి ల॥ సో॥ సరస్వతిగల చిత్రువు, శ్రీసామీ ప్రభువు వీరిపై పలికించిన 2 పద్యములు పేరుగ ప్రకటించి కృతజ్ఞతలను తెలుపుకొనుచున్నాను.

శ్రీసాయి ప్రభుని ప్రేరణతో యీ ముద్రణకు “తొలిపలుకు” స్వాస్థ్యభవపూర్వక భక్తివిశ్వాసముల ప్రకటించి వ్రాసిన చి. శ్రీ తాతపూడి బ్రహ్మానందశాస్త్రిని, వీరి వంశమును శ్రీ సాయిశ్వరుడు సంతోషములను ఆయురారోగ్య ఐశ్వర్యముల ననుగ్రహించి కాపాడగలరని నా ఆశ.

శ్రీసాయి ప్రభువు మిమ్ముల నందరను ప్రేరేపించి మీ ప్రేమ దార్యములే నా శక్తి సామర్థ్యములుగ నియోగించి ఈ కృషి నావల్ల జరిపించుచుండెనే కాని నా యందెట్టి అధికృతయు లేదని మీ అందరకు నిన్నునించుకొనుచున్నాను. మీ ప్రోత్సాహముతో 1979 ముద్రణచేయ తలపెట్టిన “శ్రీసాయి కవీరు సూక్తులు”, “శ్రీసాయి సుఖాపితములు”, “శ్రీసాయి స్మరణ” కలిపి ఒకే పుస్తకముగ వెలువడచేయుటకు శ్రీ సాయి నాథుడు కటాక్షించునని, మీరెల్లరు యిందుకు తోడ్పడగలరని నా విశ్వాసము: పోదరభక్తులు “శ్రీసాయి నిలయము” నుండి తెప్పించు కొను గ్రంథములకు ప్రతిఫలముగ భక్తితో పంపు పైకమును ప్రకటించి పోషకులుగ చేర్చితిని. శ్రీసాయి నాథుడు భక్తులవద్ద నుండి వచ్చిన విరాళములతో గ్రంథ ముద్రణకును, తపాలాఖర్చులకేగాని అన్యవిధముగ వ్యయపర్చుటకు అనుమతించలేదు. కనుక శ్రీ సాయిబాబా భక్తులెల్లరు నా కృషిని గమనించి మా తండ్రిగారి రచనల సన్నియి వెలువడజేసి నన్ను కృతార్థుని చేయగలరని మిమ్మెల్లరను కృపజూపి ఆయురారోగ్య ధోగభాగ్యముల ప్రసాదించి కాపాడగోరి శ్రీసాయి నాథుని హృదయ పూర్వకముగ ప్రార్థించుచున్నాను.

శ్రీసాయి నిలయమ్

చెరువు

1-8-1979

ఇట్లు విన్నవించు

శ్రీసాయి భక్తపాదరేణువు

బాపట్ల వేంకటపార్థసారథి

పోషకులు

౪.

వి॥ శ్రీ B. V. సుబ్రహ్మణ్యసాయి. M. Tech.	
Structural Engineer కొయిలపూరు,	190-00
శ్రీ B. C. కృష్ణమూర్తి. రాధాకృష్ణనగర్. కడప.	100-00
శ్రీ R. రంగనాథన్, BA. BL. Advocate : కడప.	65-00
శ్రీ మాదిరాజు పార్థసారథి. గుంటూరు	58-00
శ్రీ K. ప్రసాదరావు. 'మాతృశ్రీ' హైదరాబాదు.	58-00
శ్రీమతి బూదరాజు వరలక్ష్మమ్మ. హైదరాబాదు.	58-00
శ్రీ చుండూరు చంద్రమోశీశ్వర ప్రసాదరావు తిరుమలై.	58-00
శ్రీ G. రామారావు, ఖరగ్ పూర్ (W. B.)	55-00
శ్రీ కందుకూరి వాయునందనరావు, విజయవాడ,	50-00
శ్రీ గెల్లె సీతారామమోహన్, విజయవాడ	50-00
శ్రీ తమ్మన కృష్ణమూర్తి, విజయవాడ	50-00
శ్రీ C. M. Sahu భంజానగర్ (ఒరిస్సా)	50-00
Dr. C. P. విశ్వనాథం M. B. B. S. M. S. కర్నూలు	50-00
శ్రీ గిరిరాజు శేషగిరిరావు కరణం. గుండ్లపల్లి	50-00
శ్రీ మాధవపెద్ది లక్ష్మీనరసింహం. Agri. Officer	
పెదనందిపాడు.	45-00
వి॥ శ్రీ B. V. రమణన్, భీముని పట్నం	35-00
వి॥ శ్రీ S. చంద్రశేఖర్. విజయవాడ	32-00
వి॥ శ్రీ బాపట్ల రాజశేఖరసాయి విజయవాడ	30-00
శ్రీ V. భీరతుడు. J. E. వేమూరు	30-00
శ్రీ N. వేణుగోపాల్. హైదరాబాదు	30-00

శ్రీ రెడ్డిరామమోహనరావు. నిడదవోలు.	30-00
శ్రీ G. భీమరాజు A. E. విజయవాడ	29-00
శ్రీ C. విస్సావధానులు. అనవరతి	25-00
శ్రీ ముల్పూరి సుబ్బారావు. మాధవరం	25-00
శ్రీ S. శివకుమార్. రాజమండ్రి	25-00
శ్రీ S. సంజీవరాయణం. తిరుపతి	20-00
శ్రీ నిడదవోలు సత్యనారాయణ. విజయవాడ	20-00
శ్రీ S. సీతయ్య, కానుకుంట.	20-00
శ్రీమతి K. సుమిత్రమ్మ	20-00
శ్రీమతి S. నాగమణిమ్మ	20-00
శ్రీ S. వెంకటస్వామి, కమలాపురం.	15-00
శ్రీమతి దేవకమ్మ, బెంగుళూరు.	15-00
శ్రీ B. లక్ష్మీవతి, తాడిమిళ్ళ.	15-00
చి॥ శ్రీ C. బాలకృష్ణ, A.S.M. చంద్రపురి.	15-00
శ్రీ జాస్తి సూర్యనారాయణ, జాలిపూడి.	12-00
శ్రీమతి D. సూర్యకాంతమ్మ, సారేపువారిపాలెం.	12-00
శ్రీ G. రామకృష్ణ, కొవ్వలి.	12-00
శ్రీ G. రాజగోపాల్, మదనపల్లి.	12-00
శ్రీ T. రామచంద్రయ్య, ప్రొద్దుటూరు.	12-00
శ్రీ P. సుబ్బారావు, పేకిందరాబాదు.	12-00
శ్రీ A. V. సుబ్బారావు, do	12-00
శ్రీ శాస్త్రిల దశరథరామశర్మ, కానుకుంట.	12-00
శ్రీ దుగ్గి వీరప్ప, B. O. L. do	12-00

శ్రీ దేవ నాథాయణగ్రంథ, కానుకుంట	12-00
శ్రీ సూరాపురం లక్ష్మీనారాయణ do	12-00
శ్రీ శాస్త్రుల రఘురామశర్మ, M. A. గోమారము	12-00
శ్రీ సూరాపురం నర్సింగరావు, సికిందరాబాదు.	12-00
శ్రీ గోమారపు చంద్రశేఖర్, do	12-00
శ్రీ తాళ్ళవల్లి రాజయ్యగ్రంథ, కానుకుంట.	10-00
శ్రీ P. రామకృష్ణయ్య, ఖరగ్‌పూర్. (W. B.)	10-00
చి॥ శ్రీ కోడూరి వెంకటసుబ్రహ్మణ్యశర్మ, కబ్బళ.	10-00
చి॥ శ్రీ సావడి సుబ్బారావు, నందికవారె.	10-00
శ్రీ మాతంకెట్టి సుదర్శనరావు, నెహ్రూనగర్.	10-00
శ్రీ V. వెంకయ్యశర్మ, మచిలీపట్నం.	10-00
శ్రీ J. వెంకటేశ్వరరావు, క్రాన్విడి,	10-00
కుమారి A. నిర్మల, హుజూర్‌నగర్,	10-00
శ్రీ C. రఘురామయ్య, నందికొట్కూరు.	10-00
శ్రీ అదిపూడి మోహనరావు, గుంటూరు.	10-00
శ్రీ M. S. నాయుడు, తిరుపతి	10-00
శ్రీ కోక లక్ష్మణరావు, హైదరాబాదు.	10-00
చి॥ శ్రీ K. రంగారెడ్డి, కందివలస,	5 -00
శ్రీ K. A. నదాశివరావు, B.Sc., B.Ed. గుమ్మడదల	5 -00
శ్రీ G. V. రమణ, ఖరగ్‌పూర్. (W. B.)	5 -00
శ్రీ A. నారాయణరావు ,,	5 -00
శ్రీ K. A. రాములు, నత్తాయపల్లి.	2 -00

శ్రీ సాయిబాబా

సత్యవచనంబు, సహనంబు, శాంతి, దాంతి
సర్వ భూత హితంబు, నిస్వార్థపరత,
సత్య సంపద, ప్రియసూక్తి, సాధుసేవ,
సతముఁజేకూర్పఁగదవె; శ్రీ సాయిదేవ !

చి. శ్రీ. సీనయ్య, వీరి నతీమణి చి. సా. సరస్వతి

పుడమి “శ్రీ పరాంకుష” వంశభూషణుండు
 ‘రాములమ్మ, గోపయ’ ల గారాబు సుతుండు;
 సతి ‘సరస్వతి’ఁగూడి శ్రీసాయిసేవ
 నలుపు నిత్యంబు “సీనయ్య” సఖుడితండు!

‘కానుకుంట’ నివాసి! సత్కర్మకీలి!
 పాఠశాలనుపాధ్యాయ పదవియందు
 ‘స్వర్ణపతకంబు’ గ్రహించి వాసిఁగాంచె
 కరుణ నితని వంశముఁ బ్రోవగదవె! సాయి!

విషయసూచిక

పేజీలు

కొలిపలుకు

1—3

విజ్ఞప్తి

4—5

ప్రథమాంశము

ఉపక్రమణిక (వక్తములు) దేవుడెవడు?	1—3, 4—
అదే ప మేట్లుండును ? అదే ప మెందుండును?	10—12, 13—
సహితన (దర్శనము) మతము	16—
దేవుని పొందుట యెట్లు?	19—20
భగవంతు నెట్లు ద్వారించవలయును?	21—22
ధర్మకౌఠ్యము భగవానుడే సాకారముగనున్నాడు?	23—26

ద్వితీయాంశము

అవతారములు	27—31
ఈశ్వరుడు సాయాబాబాగా అవతరించిన కారణములు	
ప్రథమ కారణము	32—33
ద్వితీయ కారణము	34—36
తృతీయ కారణము	37—39

తృతీయాంశము

సాయాబాబా సంక్రమణిక	40—41
సాయాబాబా నామకరణము	42—43
నామము-నామి: నామి-రూపము	43—44
సాయాబాబా మనీష-జేరుట, శిశ్నియందు బాబా కడపిన విధము	45—48
బాబా హైందవుడో? మహమ్మదీయుడో?	49—54
72 గంటల సమాధి	55—58

చతుర్థాంశము

72 గంటలసమాధి తరువాత బాబా స్థితి	59—60
బాబా సగౌరవ విధులు విహ్వాము	60—64
హిందూమతమునకు (బిచ్చిత-వికృత)	65—67
బాబానుగూర్చి సన్నిహిత సంబంధముగలవారి అభిప్రాయములు	68—73
ప్రశ్నములకు సమాధానములు	74—77

సర్వధర్మాన్ పరిత్యజ్య మా మేకం శరణం వ్రజ,
 అహంత్వా సర్వ పాపేభ్యో మోక్షయిష్యామి మా శుచః

సకల ధర్మములను చక్కగ త్యజియించి
 శరణు గనుమి నన్నె సర్వగతుల;
 నన్ను నిఖిల పాప నిర్ముక్తుఁ గావించు
 జీత విడుము: బిడ్డ ! స్వాంతమందు

(శ్రీమద్భగవద్గీతామృతము: ౧౮-౬౬)

ఓమ్

శ్రీ సాయీవ్రతస్మి:

ప్రార్థన

సాకారుడవో? లేక, ని
రాకారుడవో? మతేవియగుదువో యెఱుంగన్
నాకనునో? శ్రీభండ, జడండను
సాకవె! నీ కరుణబుఱివి సాయీనాథా!

నందేహము లడచవె! నీ
యందున నేకాంతభక్తి మందించవె! ని
న్నెందేమఱి నీకవె! యభు
మందోహము లడచుగడవె! సాయీనాథా!

చేయడగని కనులఁ జేసితి నన్నియో
చేయడగినవానిఁ జేయనైతిఁ;
గృహంబైన నాకు నిక వేఱుగతి లేదు,
కరుణబుఱివి ప్రోవగడవె! సాయీ!

ఓమ్

శ్రీ సాయీ నమః

—

మిత్ర స్మృతి

భవపాదాంబుజ భక్తి తత్పరత నద్వంకోన్నతిన్ గంటి, కాం
భవ మిత్ర ప్రకర ప్రశంసలకుఁ బాత్రంబైతి, సర్వోపకా
రి! వికార్యభిఁ బవిత్రమైన శివరాత్రిన్ నేత్రముల్ మూసి శ్రీ
శివసాయుజ్యము నొందితే! ప్రియసఖ! శేషాద్రి! భద్రార్థివి.

కొండెన్య గోత్రోద్భవుండు దుర్భా వంశ
లక్ష్మీపుసింహుఁడే లలితు తాత,
కన, నుబ్బరాయ వేంకన్నలు నే నుహ
ద్భావునకు జనక దత్త పితలు,
వేంకట సరసింహ వేంకట రమణులే
హితు నన్నదమ్ములై వ్రతిభగంధ్రు
బాలకృష్ణుండు సుబ్రహ్మణ్యుఁ డన్న పూ
ర్ణమ్మయు వేంకట రత్నమాంబ

లే నుకృతు బిడ్డ, తవని నన్యాయనమాంబ
కనియె, నన్నపూర్ణమ పెంచుకొనియె, రామ
లక్ష్మీ చేపట్టె, నట్టి బాల్యనఖుఁ గీర్తి
శేషు శేషాద్రి శత్యుతపితి నొసంగి
కరణ మీఁగడే శ్రీ శేషశాయి! శాయి!

ఓమ్

శ్రీ సాయీనాథాయనమః

తొలిపలుకు

‘శ్రీ సాయీనాథాకూడా దేవుడేనా?’ అను నామాంకితమైన యీ గ్రంథమునకుఁ బరిచయవాక్యము వ్రాయు భాగ్యము నాకుఁ బ్రసాదించినందులకు నామిత్రుండగు శ్రీ బాపట్ల హనుమంతరావుగారి కత్వంత కృతజ్ఞుడను. ఈ గ్రంథమును సాంతముగా జదివిన యనంతరమిది నానంటి కించిద్జ్ఞానకుఁ గానిపని యనిపించినది. ‘మండః కవియశఃప్రాప్తి గమిష్యామ్యపహస్యణమ్’ అను వాక్యము ప్రతిధ్వనించి, శంకాకలితునొనర్చినది. భగవదీతాది గ్రంథములనుండి ప్రమాణవాక్యములు సందర్భానుసారముగ సూదహరింపఁబడినవి వీని యందుఁ బ్రవేశములేని యీ యల్పజ్ఞానకు నీ ప్రమాణముల యాచిత్యమును గ్రహించుశక్తి యసాధ్యము. అయినను కృతి పతియగు శ్రీ సాయీప్రభువే పలయు పలుకులు పలికింపఁగలఁడను విశ్వాసముతో నీ సాహసకార్యమున కుపక్రిమించితిని.

దైవాంశసంభూతుఁడును, బ్రేమ స్వరూపుఁడైన శ్రీ సాయీనాథా సచ్చరిత్రము సర్వజన సమ్మతము. ఈ నిష్కామ కర్మయోగి పతితజనానీకము నుద్ధరింప వ్యవహరించిన సర్వవ్యాపియగు సచ్చిదానంద స్వరూపుఁడు ధర్మచ్యుతిగాని, యధర్మ ప్రాబల్యముఁగాని కలుగనున్నతఱి నిట్టి మహనీయులుదియించుటయు, ధర్మసంస్థాపనాది కార్యానంతరమున సద్గుణ్యులగుటయుఁ దరువాత దేశకాలసాత్రవైరుధ్యములచేతను- పూజావిధాన వైవిధ్యములచేతను నామాంతరముల వివిధరూపములఁ బూజింపఁబడుట మనము గమించున్నారము.

శ్రీ రమణమహర్షి, బ్రహ్మనంద, ఉపాసనీబాబా మున్నగు యోగినవర్గం చరిత్రము లిందులకుఁ దార్కాణములు.

శ్రీ సాయీబాబా చరిత్ర మితరచరిత్రలకంటె మిన్నయై భక్తానీకము నేర్పి విధముల నాకరించినది. నా యోగిసమేతకు దక్షిణదేశమున- ఆంధ్రదేశమునను- మహారాష్ట్రమునను శ్రీ సాయీ మందిరములు స్మృతపీఠము లైనవి. నిత్యధూప దీప నైవేద్యాద్యుపచారములచేఁబూజింపఁబడుచు శ్రీసాయీ నాథుఁడు భక్త హృదయములలో నిత్యనివాస మేర్పఱచు కొన్నాఁడు.

శ్రీ బాబా పవిత్రత, జ్ఞాన్మత్యము, సర్వభూత దయా భుత్యము నిరూపించుటకు గ్రంథకర్త తన కూలంకష ప్రజ్ఞా విశేషముఁ బ్రదర్శించి సప్రమాణముగ, సహేతుకముగ శ్రీసాయీ పరతత్వమునుదృఢీకృతమొనర్చినందులకెంతయుఁ బ్రశంసార్హుఁడు “కష్టనివారణము-అభీష్టసిద్ధియే ప్రతివ్యక్తియుఁ గోరునది..... బాబాపాదముల మ్రోల నెల్లరు వానిని సంపాదించగలరు” (64వపుటఁజూడుడు) గ్రంథకర్త గారి పై వాక్యములు నిత్యసత్యములు. శ్రీ సాయీ కదరతు లత్యంత మాదరింపఁదగినదీ కృతి. గ్రంథమున నుదాహరింపఁబడిన ప్రమాణముల యాచిత్యమును, విషయ పరిశీలనాప్రజ్ఞయును పాఠకులు భిన్నమతానుయాయు లైనను వారియందుఁ బరివర్తనము తేఁగలవని విశ్వసించుచున్నాఁడను.

శ్రీ సాయీబాబా సాహిత్యమునందు నిర్విరామ కృషి యొనర్చి, అపార ప్రజ్ఞయు- అచంచల భక్తి విశ్వాసములును గ్రంథకర్తప్రదర్శించినట్లుటకుఁ దదితర రచనలగు “శ్రీసాయీ మసనము” - “శ్రీసాయీకరుణ” ప్రబల సాక్ష్యములు.

ఈ గ్రంథ పఠనము బాబాయందలి భక్తి లేకమును ప్రగాఢ మొనర్చు సమర్థమై యున్నందున ఉత్సాహముగలవారిద్దానిని దప్పక చదివి శ్రీసాయీకరుణకుఁ బాత్రులయ్యెదరని నాపరమ విశ్వాసము.

అమూల్యములగు శ్రీ సాయీబాబా మాహాత్మ్యములఁ దెలుపు సాహిత్యగ్రంథములనేకము లింకను అముద్రితములుగా నున్నవి. పోదర భక్తబృందము తగు చేయులనిచ్చి, యా నిక్షేపములను బ్రకటితములొనర్చుకొని శ్రీ సాయీ ప్రభువు దయారస మాస్వాదించి తరించి, ధన్యులు కాఁగలరని కోరుచున్నాఁడను.

జీవిత రంగమునందుఁ బ్రతిక్షణము భయభ్రాంతమై యనిశ్చితమై యున్నది. రానున్న కాలమున అనుకూల వాతావరణము మృగ్యముగానుండునట్లు తోచుచున్నందున ప్రతి వ్యక్తియుఁ గష్టములను దూరమొనర్చుకొనుటకు నిర్విరామ కృషి నొనర్పవలసియున్నది. పురుష ప్రయత్నమునకుఁ దోడు దైవబల మత్యవసరముగదా! అయ్యది యిష్టదేవతారాధన మునఁకాఁగలడు. శ్రీసాయీయశ తారమున ముఖ్యకర్తవ్యమే అది. కావున సాతకమహాశయ లీలవతారపురుషుని అనుగ్రహ మునకు సాత్రిత సంపాదించుకొని ధన్యులగుటకుఁ దగు సుత్సాహమును శ్రీసాయీబాబా ప్రసాదించుగాతమున ప్రార్థన.

సత్యనారాయణపురము

భక్తజన విధేయుడు

విజయవాడ.

సుసర్ల రామమూర్తి

14-12-1960

విజ్ఞప్తి

భక్తజనులారా :

“శ్రీసాయిబాబా కూడ దేవుడేనా ? ఉన్నదేవుణ్ణి చాలకనా?” అను నామిత్రుని ప్రశ్నమునకు సమాధానముగ ఈ చిన్నకృతిని సాయీకృతులు పలికించినవిధమునఁ బలికి సోదరభక్తుల కందించుకొను భాగ్యము కలిగినది.

చీరాలనుండి వెలువడిన “సాయిలీల” అనుమాసపత్రిక యందు 1953 సంవత్సరమునందు, మైలాపూరు - మద్రాసు నుండి వెలువడుచున్న “సాయిసుధ” అను మాసపత్రికయందు 1957, 58 సంవత్సరములందును ఈవిషయమునుగూర్చి ప్రాసెయుంటిని. సోదరభక్తులు ప్రత్యేకముగ నొకగ్రంథరూపమునఁ బ్రచురింపుమని కోరినందున లోంగడవాసిన వ్యాసములఁ గొన్నిమార్పలు - చేర్చులతో నీకృతిని బాబా ప్రచురింపించు కొనినాడు. అంతయు ఆతండ్రిలీల !

దైవము - అవతారములు - తదభిన్నులగు సాధువరులఁ గూర్చి వివరించుటకు నాయటి స్వల్పండు అర్హుడ౯కాడు. అట్టివస్తువును వివరించుటకు వివరించువాడట్టివస్తువు కావలయును. నాయటి స్వల్పండుమీ పలికినను అది అసంపూర్ణమే యగును. స్థూలదృష్టికి గోచరించునేవియో కొన్ని విషయములు మాత్రమగునున్నవి. అట్టి “సత్యవస్తువు” స్వామిభవైకవేద్య ముగఁగాని, కలుకులకుఁ దలంపులకుఁ నందదు. కారణ కార్య హేతువాచరాత్పరుడే. ప్రశ్న పుడిగించువాడు - పలుకుమని ప్రేరేపించినమాధానము పలికించువాడు. శ్రీసాయీకృతువే ఆతండ్రి ఆశ్రయమును - ఆభివ నానాసాహజ్ చందోర్కరు శ్రీ సాయీబాబానుడు - పరమసాధువు - పూజ్యబాదుడగు

శ్రీ బి. వి. సరసింహస్వామిగారి అమోఘాశీః ప్రభావము అర్హతకు మూలముని మనస్సున నిశ్చయించుకొని యీ కృతిఁ బలుఁ సాహసించితిని. నాసాహసమును విజ్ఞులు మన్నింతురు గాక !

ఈ కృతి నాలుగంశములుగ విభజింపబడినది.

ప్రథమాంశము :-

“ఉన్న దేవున్ని చాలకనా?” అను రెండవ ప్రశ్నము నకు సమాధానముగ “దేవుడు” అని చెప్పబడువాఁడు పలువురు తేరనియు, సర్వజ్ఞత్వ- సర్వనియంతృత్వ - సర్వ వ్యాపకత్వములు గలిగి, నిరాకార నిరంజనుడగు దేవుఁ డొక్కఁడే యనియు నిందు నిరూపింపబడినది.

ప్రపంచమునం గల మతములన్నిటికంటె మన హైందవ సనాతనమతము విశాల హృదయాశయములుగలది. జీవకోటి యందుత్తమ జన్ములైన మానవులు ఆ సత్యబుద్ధి- దేవుఁడు న్నాడు-అను బుద్ధిగలిగి, యే ‘నామ-రూపము’ ల ఆ దేవుని ధ్యానించి నేవించినను సమానఫలము కలుగునని ప్రతిపాదించిన మతము-మన హైందవ సనాతనమతము. శ్రీశంకరభగవత్పాదు లకు ‘మణ్మత స్తాపనాచార్యుఁడ’ను బిరుదు గలదు. శైవ- వైష్ణవ- శాక్తేయాది మతములన్నియు సేద నమ్మత మతము లనియు, నేరూపమున ఆ దైవమును నేవించినను ఫలము సమా నము-అను సత్యమును ఆదిశంకరుఁడు బోధించినాఁడు. ఇవియే కాక ప్రపంచమునం గల వివిధమతములతో హైందవ సనాతన మత మేనాఁడును స్పర్ధించలేదు. అన్నిట సమాన ప్రమాదరణ ములు ప్రదర్శించి తనలో ముచ్చుకొనఁజాలినది. కావుననే యీనాటి కిఁకనాటి న నిలువ సమర్థమైయున్నది.

ఆంగ్లేయులలో విజ్ఞాన సంపన్నులగు మాక్స్ ముల్లర్. జార్జి బర్నార్డ్ షా మొదలగువారు మన హైందవ సనాతన మతమును వేనోభ్యుగోనియాడిరి. జార్జి బర్నార్డ్ షాగారు పలికిన పలుకులు గమనింపుడు:-

“The apparent multiplication of gods is bewildering at first glance, but you soon discover that they are all the same God in different aspects and functions. There is always one uttermost God who defies personification. This makes Hinduism the most tolerant religion in the world, because its own transcendent God includes all possible Gods.”

“కొంత స్థూలదృష్టికి నలుపురుదైవములవలె గోచరించుచు చీకాకు గలిగించునుగాని, సావధానముగఁ జరికిలించిన నవియన్నియు తత్త్వత్రియోచిత నామరూపములుగల ఒకే ‘దైవము’. అవి, వ్రస్సుట మగును. నామరూపముల కతీతమైన పరాత్పరుఁడు. ‘దేవుఁడు’ కేవలము ఒక్కఁడుమాత్రమే కలఁడు. హైందవమతమున దేశకాల భావనాతీతమైన ‘దైవము’ నందు సకలదైవతములు విమిడియున్న శాతణమున హైందవ మతము ప్రపంచమునఁ గల మతములన్నిటికంటెను మహోన్నతో దారాశయములు గల మతమై యున్నది.”

(జార్జిబర్నార్డ్ షా)

హైందవ సనాతన మతమునకు మూలాధారములైన శ్రుతి స్మృతి పురాణేతిహాసాదులందు శ్రుతిసాదింకుఁబడిన ‘దేవుఁడు’ ఒక్కఁడే- కాని, పలువురు ‘దేవుళ్ళు’. లేకు- అని యీ ప్రథమాంశమున నిరూపింకుఁబడినది.

ద్వితీయాంశము :-

ఇందు దైవము యొక్క సగుణరూపములు, అవతారములనుగూర్చి వివరింపబడినది. అవతారము- జ్ఞాని- బ్రహ్మవేత్త- వీరిందఱు ప్రకటితమగు దైవాంశ గలవారగుటచే “ప్రత్యక్షదైవ” మగుచున్నారు. వీరిలయందు హెచ్చుతగ్గులు లేవు. దైవమునందు ప్రతిపాదించబడిన శక్తిసంపదలెందెందు గలిగినను అది “దైవమే” యగును. భక్తుని ప్రేమాత్మకంతలచే నిరాకారుడగు ‘దేవుడు’ సాకారుడగుచున్నాడు. అది యొక దేశమున- ఒక కాలముననే కాక యెల్లడల నెల్లకాలముల నెప్పుడెప్పుడవనరమని తోచునో అప్పుడప్పుడే దేవుడు సాకారుడై తనబిడ్డల ననుగ్రహించు చున్నాడు. ఈ భాగమున దైవము “సాయీబాబా” రూపమున ప్రకటమగుటకుఁ గల కారణములు తెలుపబడినవి.

దశావతారములని చెప్పబడు మత్స్య కూర్మనృసింహాద్యవతారములు- కపిల దత్తాత్రేయాద్యవతారములు- గౌతమ బుద్ధ శ్రీరామకృష్ణ పరమహంసాద్యవతారములు ‘శ్రీసాయీబా’ అవతారమునకు భిన్నములుకావు. ఇంతకుఁబూర్వము కొందఱు ‘దేవుళ్ళు’ కలరనియు ‘సాయీబాబా’ అదివరకుఁగల ‘దేవుళ్ళ’ సంఖ్యకు అధికిముగఁ జేర్పబడినాడని సోదరభక్తులు భ్రమపడరాదు. అద్వితీయుఁడు- అనంత లీలాద్భుత కార్యభూర్గుడగు భగవానుఁ డిన్నిరూపముల నవతరించినాడు. ఇంకెన్నిరూపములనైన నవతరింపఁగలఁడని భక్తులు విశ్వసించుట శ్రేయము.

ఈవిశ్వమును సృజించి పోషించి లయింపజేయుటలు ఈశ్వరునకొకలీల. మాయాతీసుడగు పరమాత్మ మాయను తన అధీనముచేసికొని సృజించిన యీ విశ్వమునఁగల సకల జీవులలోఁ దా నధివసించి యీజీవులను భ్రమింపజేయుచున్నాఁడు. ఈజీవు లన్నిట నిగూఢమైయున్న ఆ సత్యవస్తువు నెఱుఁగుటయే జీవికిఁ బరమావధి. అట్టిభాగ్య మితరజీవులకంటె మానవునకు లభ్యమైనది. వీనియందు జ్ఞానమును విశేష భాగ్యముకలదు. అట్టిజ్ఞానమును వినియోగించి సర్వగుణైకమై యగు నీశ్వరునిఁ దెలిసికొని ఆవస్తువును బొందుటే 'జీవితపరమ ఫలము'. ఈ విశ్వనాటకమున ప్రాణులు మాయకులోఁగి సత్యవస్తువును త్రోసిరాజని అసత్యము లనుభములైన తాకికపదార్థములకై పఱుగువారుచున్నవి.

‘అనిత్య మనుభవలోక మిమంప్రాప్య భజన్యమామ్’

‘కాన, ననుభవవిత్యలోకంబుఁ బొందియున్న నీవు భజింపుమి నన్ను సతము’
(భగవద్గీతామృతము 9-31)

‘మా మేవ యేవ్రవద్వంతే మాయా మేతాం తరంతి తే’

“ఎట్టివారునన్నే యాశ్రయింపఁగలరొ

వార నీ మాయను దరింతు పొందుతనయ!”

(భగవద్గీతామృతము 7-14)

‘మన్మనాభవ మద్భక్తో మద్భాజీ మాం నమస్కరు

మా మేవైవిష్యసి యుక్తైవ మాత్మానం మత్పరాయణః’

‘స్వాంతముందుమి నాయందు భక్తిఁగనుమి

నను యజింపుమి, నాకు వందనములిడుమి;

ఇట్లు మత్పరాయణుడవై యెప్పుడు మనసు

నిలిపి నాయందు, ననుబొందఁగలవు పార్థ!”

(భగవద్గీతామృతము 9-34)

‘సర్వ దర్శాన్ పరిత్యజ్య మా మేకం శరణవ్రజ
అహంత్యా సర్వ సాపేథ్యో మోక్షయిష్యామి మా కుచ’

“నకల దర్శములను ద్యజించి, నను మూత్ర
మీవు శరణు గనుమి; యేను నిన్నుఁ
బాండవేయి : ఏకల పాప విముక్తుఁ గా
వింతు విజయము; దుఃఖ మొందకయ్యు!”

(భగవద్గీతామృతము 18-83)

అని కరుణామయుడగు భగవానుడు శ్రీకృష్ణరూపమున భగవ
ద్గీతలందు తనబిడ్డలకు తన్నుజేరు మార్గమును బోధించినాడు.

“దుర్లభం క్రయ మే వైకత్ దైవానుగ్రహ హేతుకం
మనుష్యత్వం ముముక్షుత్వం మహాపురుష సంశ్రయమ్”

అని శ్రీ శంకర భగవత్పాదులు పలికినాడు. జన్మములన్నిట
మనుష్యజన్మము దుర్లభము. అదికలిగినను జనన మరణ చక్ర
భ్రమణమునుండి విడివడుటకై - ముక్తికై - ప్రయత్నించుట
అంతకంటె దుర్లభము. ఈవిముక్తికి ఉపాయోపేయములైన
మహాపురుష సంశ్రయమత్యంతదుర్లభము. అనేకజన్మ సుకృత
పరిపాకమునఁజేసి జీవికి సాధు సజ్జనసంగత్యము లభించును.
అది లభించెనా-అజీవి ప్రవృత్తి మార్గమునుండి మరలి నివృత్తి
మార్గమున గమనింప మొదలిడును. కాని విముక్తి ఒక్క జన్మ
మున లభ్యమగునదికాదు.

“బహుశాం జన్మనామంతే జ్ఞానవాన్ మాం ప్రపద్యతే
వాసుదేవ స్సర్వమితి స మహాత్మా సుదుర్లభః”

“పెక్కుజన్మములెత్తిన పిదప జ్ఞాన
వంతుడై “యీ సమస్తము వాసుదేవుఁ
డొక్కడే” యంట నరసి, నన్నొందఁగలుగు
నామహాత్ముడు దుర్లభుఁ డనఘపరిత !”

(భగవద్గీతామృతము 7-18)

ప్రత్యక్షమై వసుగు సమర్థ సద్గురువు నాశ్రయించినను బహుజన్మ వాసనాకళంకితమగు జీవికి “చిత్రశుద్ధి” ఒక్క జన్మ ముననే ప్రాప్తించదు. కాని, ఒక్కపరి సమాశ్రయించిన జీవిని ఆ సద్గురురూపుడైన దైవము విడిచిపెట్టదు. ఎన్ని జన్మలకైన వెంటచుండి తనవానిని గాపాడుచునేయుండును.

i నానాసాచెబ్ చందోర్కరును బాబా స్వయముగ పిలిపించెను. తన్ను పిలిపించిన కారణమేమని చందోర్కరు ప్రశ్నింపగా “నానా! నే నందఱను పిలువవచ్చుదానా? నీతో నాలుగుజన్మలనుండి నాకు సంబంధముకలదు.” అని సాయీ ప్రభువు సమాధానమిచ్చెను.

ii జస్టిస్. M. B. రేగే బాబాను విడవలె ఆశ్రయించిన వాడు. ఆధర్మకునితో మాటాడుచు “బిడ్డా! నీవు ఏమికోరిన దాని నిచ్చుటకు సిద్ధముగనున్నాడను. కోరుకొమ్ము.” అని బాబా పలుక, తనకేమియువలదని ‘రేగే’ బదులుచెప్పెను. కాని, బాబా ఏదేని కోరుకొనుమని బలవంతపెట్టెను. “బాబా! “నీకుఁ గలుగనున్న జన్మజన్మమునందు నిన్ను విడువను” - అని వరమిమ్ము,” అని, ‘రేగే’ కోరెను. అంతట సాయీనాథుడు “బిడ్డా! యిప్పటికి వదిలేల సంవత్సరములనుండి నిన్ను విడనాడి యెఱుఁగను. ఇక మీదటను విడువను. అని అభయమిచ్చెను.

iii శ్యామాను (మాధవరావుదేశసాండ్వేను) బాబా ఒక పరి బుగ్గపట్టుకొని మెలియపెట్టెను. శ్యామా కొంచెము కోపము కలిగినట్లు కనబడెను. అంత బాబా “72 జన్మల నుండి నిన్ను తాకియెఱుఁగను. ఇప్పుడు బుగ్గ మెలియపెట్టిన మాత్రమున కోపమువచ్చినదా?” అని ప్రశ్నించెను.

iv ప్రాశనర్. జి. జి. నార్కేను-శ్రీ సాయీ ప్రభువు
నకు 'శ్యామా' ఎటుక పలువరగా "ఏమీ, నీ వీలని నాకెటుక
పఱచుచున్నావా? ముప్పది జన్మములనుండి నేనీలని నెఱుంగు
దును." అని బాబాపలికెను.

ఇట్టి ఘట్టములు పెక్కులుగలవు. ఈ విషయములఁ గూర్చి
కలుపురకు సందేహములు కలుగవచ్చును. పునర్జన్మములఁ
గూర్చి కొందఱు విశ్వసించరు. కావునములందు విశ్వాసము
లేని వారికెన్నివిధములఁ దెలిపినను ప్రయోజనములేదు.

భగవద్గీతలందు "ఈ యోగమును నేను మొదట సూర్యున
కు పఠేశించితిని. ఆతఁడు దానిని తనకు మారుడగు వైవస్వత
మనువునకు, ఆమనువు ఇక్ష్వాకునకు దెలిపెను" అని శ్రీకృష్ణుడు
పలుక "కృష్ణా! నీ వుట్టు విశ్వాడు. సూర్యుఁడెక్కడో పుట్టెను.
అట్టియొడ నీవీ యోగము సూర్యునకుఁ దెలిపితివనిన నే నెట్లు
నమ్ముదును?" అని అర్జునుఁడడిగెను. శ్రీకృష్ణుని సమాధానము
గమనింపుడు :-

"బహువిమేష్యశీతావి జన్మావి తవ దార్ఢ్యనః ।
కాన్యహం వేద సర్వాణి నత్వం వేత్త పరంతప, "
నీకు నాకు ముఖ్యార్థ మనేకములగు
జన్మము లతిక్రమించె నో నవ్యసాచి ।
నే నెఱుంగుదు నావి నన్నింటి నిపుడు,
నీవు నాని నెఱుంగఁగా లేవు నిజము.

(భగవద్గీతామృతము ౪-౨)

కావున బ్రహ్మవిదునియొక్క "యెఱుక" దేశకాల
పరిమితముకానిది. భూత భవిష్య ద్వర్తమానములు నకలము
ప్రత్యక్షరై వముగు సాయీనాథునకు దేద్యములు. కావుననే

తన ఆశ్రితులు - పూర్వజన్మమునందు వివిధ సాధురూప
ధారియు - భగవత్స్వరూపుడగు తన్నాశ్రయించినవారు -
ఎక్కడెక్కడఁగలరో వారినందఱఁ జేరఁచిలిచినాఁడు. వారికి
హితములగు కోరికల దీర్చినాఁడు. ప్రవర్తనములు చక్కదిద్ది
నాఁడు. వారి వారి నమర్థతలకొలఁది జ్ఞానపథమున ఉన్నత
స్థితికిఁ గొనిపోయినాఁడు. నేటికిఁ గొనిపోవుచున్నాఁడు.

బాబా తన అంకిత సంతతికి సర్వకాల సర్వావస్థల
యందుఁ దన్నుజ్ఞ ప్రియించుచుకొని స్మరించి నేవించు అవ
కాశములు కల్పించుచునేయుండును. తనబిడ్డలను క్షణమేని
విడువఁడు. వారిని జక్కదిద్దుభార మాతఁడైదియే. బాబా
బోధలలోని రహస్యము సోదరభక్తులు గ్రహింపనగును.
బాబాను సర్వ భూతాంతర్యామిగ భ్యానింపనేర్చిన భక్తుడు
తానుస్వయముగ సర్వభూతాంతర్యామి యగుచున్నాఁడు.
భాగవతమున ప్రతిపాదించబడిన “మూలసూత్రము” - శ్రీ
సాయిప్రభువుబోధలలోని “సారామృతము” ఇదియొక్కటే:-
“నీనుండి యికదల నెంతెంత దూరము చేయుదువో అంతంత కష్ట
వ్యవసములకు - ఎంతెంత నీలోనికిప్పికరించి ప్రేమపఱపుదువో అంతంత
సుఖానందములను పొందఁగలవు. ప్రతిదీనియందు నీప్రేమమ కేంద్రిక
రింపనేర్చిన నీలక్క నృతముయొక్క పరిధి కంతమోడును లేదు.”
సోదరభక్తు లీ రహస్యము నేమాత్రము విస్మరింపఁదగదు.
సర్వసౌభ్య - సర్వసమర్థతలుగల అవతారము శ్రీ సాయి
నాథావతారము.

తృతీయాంశము :-

ఇందు బాబా జననము. రెండవ సంవత్సరమునుండి అయిదవ సంవత్సరము వరకు సూఫీ మతస్థుడగు ఫకీరుచే బెంబులబడినవిధము, ఆరవయేట నద్దురువును గోపాలరావు దేశములును (వేంకుళుని) సమాశ్రయించుట-చదువేడవయేట తొలిసారిగ శీర్డికిఁజేరి కొన్ని నెలలు మాత్ర మందుండి, విదవ నచటకోవెల్చి తిరిగిఇరువదవయేట శీర్డికిఁజేరిద్వారకామాటు మసీదున సుఫీర నివాసమేర్పఱచుకొనిన విషయములు సంక్షేప ముగఁ దెలుపబడినవి.

బాలుఁడైనబాబా గోపాలరావుదేశమును (వేంకుళుని) పండ్రెండు సంవత్సరములునేవించెను. ఆ నద్దురువు ననుగ్రహమున 'సాక్షాత్తారస్థితిని' బాబా పొందఁగలిగెను. కబీరు-కాశికారామానందయోగులు-సాయీబాబా-గోపాలరావు దేశములులుగ జనించినది చెప్పుదురు. ఇందు సందేహములేదు. భగవద్గీతా సూక్తులును ఈవిషయమును సమర్థించుచున్నవి.

"తత్రతం బుద్ధి సంయోగం లభతే పౌర్వదైహికం"

అట్టితఁడే బుద్ధి దైహికంబై యెసంగు

బుద్ధిసంయోగ మాతఁడు పొందుచుండు.

(భగవద్గీతామృతము ౬.౪౬)

"పూర్వాభ్యాసేన తే నైవ హ్రీయతే హ్యవకోఽపి నః"

'అనను! పరవశుఁడైయున్న నైవ నతని

బలిమి నీడ్చుఁ బురాకృతాభ్యాస బలము'

(భగవద్గీతామృతము ౬.౪౪)

అట్టి ప్రేమాత్మకముగు గురుదేవ వలన బాబా, సంపూర్ణ తృప్తి

'సంపూర్ణాత్మ-పూర్ణాత్మస్థితి' (భగవద్గీతా ౫.౧) పొందగలిగెను.

ఈ తృతీయాంశమునందు మహల్నాథతి శీర్షియందు పోలిచిన పరతత్త్వమునకు 'సాయిబాబా' అని నామకరణము చేయుట. 'నామి-నామనుల' మహత్త్వము, నామకంటె నామ మునగల విశేషశక్తి, సాయీబాబా హైందవుడా? మహమ్మదీయుడా? అనువిషయములు చర్చింపబడినవి. 1886 లో 72 గంటల సమాధినిగూర్చి తెలుపబడినది.

జాతి మతములు మానవకల్పితములు. భగవంతునకెట్లు జాతి మతములు లేవో బ్రహ్మవిదుడగువానికినిలేవు. సామాన్య మానవులు భ్రమపడు తేమి ఆశ్చర్యము?

అకల్ కోట మహారాజు-నాందేడ్ మాలా-నాగపూరు లోని తేజద్దీన్ బాబా - శ్రీవాసుదేవానంద సరస్వతీస్వామి మొదలగు సాధుసిద్ధపురుషులు బాబాను తను క్రైస్తవమతమున బ్రతింటిని గౌరవించినారు. పూనానుండి 'కాశీబాయికనిత్తూర్' అను విదుషీమణి యొక్క 'బాబామహమ్మదీయుడా? హైందవుడా? యథార్థము పరీక్షించి తెలిసికొనవలయును' - అని శీర్షికతో వ్రాసినది. ద్వారకామాయి మసీదు మెట్లెక్కలలోను చుండగా లోపలనుండి బాబా వెలుపల కామ కేమరుగవచ్చి, ప్రేలితో దన్ను జాళుకొనుచు.

"బ్రాహ్మణుఁ దీతండు, స్వచ్ఛమో బ్రాహ్మణుండు

పావనబ్రాహ్మణుండు కొల్లప్రజల కుత్ర.

మార్గమున నడిపించి, గమ్యస్థలంబు

నందఁడేయి; నియ్యదియే బ్రాహ్మణమనీడు."

అని, విస్పష్టముగఁ బలికినంత నా తల్లి దిగ్భ్రమణియై సాయిబ్రాహ్మణుల తన స్వాధ్యాయంతర్వర్తియగు జైతముగ నెఱింగి

బాబాపదముల వ్రాలి, మ్రోక్కి సంశయనివృత్తి నొందినది. ఇట్లు బాబాను సరిక్షించినవారు పలువురు బాబా “ప్రత్యక్ష దైవము” అను సత్యము గ్రహింపఁ జాలిరి.

21-5-1936న శ్రీమతి మేనేజరు సతీమణి(Holy City) పూజ్య శ్రీ బి.వి. సరసింహస్వామిగారికి దెలిపిన విషయములు పాఠకులు గ్రహించుట లెంతయు నవసరము.

“ఇతర పాదువులకు సాయీబాబాకుఁగల భేదము గమనింపఁదగి నది. పలువురు ప్రసిద్ధులైన యోగులను నేను సందర్శించి యుంటివి. గొప్ప పమాది విష్ణుకుందుండుట తరువాత కొంతకడవునకు దేహస్పృతిగలిగి మన హృదయముల నున్న విషయములు గుర్తించి సమాధాన మిచ్చుట గమనించితివి. కాని బాబావిషయమున నొక ప్రత్యేకత కలదు. ఏయొక విషయమును దెలిసికొనుటకుగాని, తెలుపుటకుఁగాని, ద్యానసమాధివిష్ణు బాబా పొందవలసిన పనిలేదు, ప్రతి క్షణము బాబా ద్వివిధములగు స్పృహలను బ్రకటింపఁగలఁడు. ఒకట ‘సాయీబాబా’ అను ప్రాకృత స్థితియందుండి తన నాశ్రయించు ప్రాకృత జీవుల లౌకిక-అధ్యాత్మిక విషయముల గుర్తించుచు దోడ్పడుచు,—మఱియొకట, సర్వభూతాత్మ భూతాత్మస్థితి - వచ్చి దానంద స్థితియందుండును. అట్టిద్వివిధములగు స్పృహల కనుగుణ్యములగు శక్తి సంపదల నిర్వహించుచు ప్రదర్శించుచునే యుండును. ఇతర పాదువులు తాత్కాలికముగ దేహవిన్యూతిఁబొంది, (సమాధివిష్ణు నొంది) తిరిగి దేహస్పృహ బిడయుచుండును. కాని, సాయీబాబా యీ భౌతికప్రపంచమున వెలిసి లోపల నెల్ల వేళల నదివసించుచునే యుండును. ఇతర యోగులు జనుల హృదయములనున్న విషయముల గమనించటకు,— వారివారి పూర్వ వృత్తాంతముల గ్రహించుటకు కొంత సయత్నమునలిపి శ్రమపడుచుండురు. కాని బాబా వీసమాత్రమేనియు ప్రయత్నము చేయవలసిన పనిలేదు. ఎల్లప్పుడెల్ల విధముల సర్వజ్ఞత్వస్థితియందే యుండును. సాయీప్రభువు సహజస్థితి యెల్ల ర కెఱుకవడువడికాదు. సామాన్యులకు దురవగాహము.”

చతుర్థాంశము :-

1886 సంవత్సరమున 72 గంటల సమాధి అనంతరము బాబాసిరినిగూర్చి యిందు వివరింపబడినది. 'నేను దైవమును జూడఁబోవుచున్నాను' అని శరీరమునువిడిచి, 72గంటలతరువాత తిరిగి శరీరమునఁ బ్రవేశించి, 'దైవమును(అల్లాను) చూచితిని' అని మహల్గాఫతితో చెప్పినాడు. దైవమునుజూచుట-దైవమును పొందుట-అనఁగా దైవస్వరూపుఁడగుటయే. సాక్షాత్కారసిరినుండి సర్వవ్యాపకత్వస్థితిఁ బడయుటయే సద్గురువేంకటాచారి కృపావిశేషమున సాక్షాత్కారమైనాడు. బాబా ఎల్లెడ-తనయందు- సకలభూతములందు వాసుదేవ పరబ్రహ్మమును జూడఁగలిగినాడు. 1886 న 72 గంటల సమాధి అనంతరము తాను 'వాసుదేవ పరబ్రహ్మమే' అయినాడు. భౌతికదేహమున్నను లేకున్నను సాయీప్రభువునకు సమానమే. 1886 నుండి 1913 వరకు సాయీబాబా ఎక్కడున్నవాడోనేటికి నిఁకేనాటికి సక్కడే యుండువాడు. అనగా సర్వవ్యాపకుడై యున్నాడు.

శ్రీకృష్ణుడు ద్వారకలో రుక్మిణీదేవితో చదరంగమాడుచు నానందించుచున్నట్లు కనబడినను, కౌరవసభలో దుష్కాననుడు ద్రౌపది కట్టుపుట్టముల నొలుచుట గమనించుచునే యున్నాడు.

శంఖ చక్రగద పాణే! ద్వారకా విలియాచ్యుత!

గోవింద! ఘంటికాక్ష! రక్ష మాం శరణాగతామ్.

అని ప్రార్థించు ద్రౌపది ప్రార్థన వినుచునేయున్నాడు "అక్షయమస్తు!" అని పాదీకలు విసరినాడు. దగ్ధునిన్ను

దుక్కిణి కామాటలు అర్థముకాలేదు. కాని, ద్రౌపదికి అక్షయ వలువలు ప్రసాదించబడినవి. ఆ పత్నినతామతల్లి మానమును శ్రీకృష్ణుడు కాపాడినాడు. శ్రీకృష్ణుడు ద్వారక యందున్నట్లు మాత్రమే కనబడినను సర్వవ్యాపకుడై సర్వనియంతయై యున్నవిధమున, శ్రీసాయీగ్రంథ శీర్షియందుఁ దనబిడ్డలతో ముచ్చటలాడుచున్నను - హరిశ్చంద్రపర్వతముపై 'చందోర్కరు' దప్పికచే బాధనొందుట గమనించుచునే యున్నాడు. "అరే! 'నానా' దప్పికచే చావనున్నాడు. నేను చావ నిత్తునా?" అని బాబా పలుకు మాటలు దగ్గఱనున్నవారికి బోధపడలేదు. హరిశ్చంద్ర పర్వతముపై భిల్లునిరూపమునఁ దోచి 'సివుకూర్పున్న బండక్రిందనే జలమున్నవి-త్రాగుము. అని చెప్పి అదృశ్యుడైనాడు. ఇట్టి ఘట్టములు బాబాభక్తులగు చందోర్కరు- ఉపాసనీబాబా- దాసగాణూ- ధుమార- నార్కే- నాచ్చే- సాతే- కాకాదీక్షిత్ మొదలగువారి యనుభవములలో పెక్కులు గలవు.

ఒక సందర్భమున శీర్షియందు 'కాకాదీక్షిత్తు' బాబా యెదుట విచారముతోనుండగఁ "అరే! కాకా! తూలా కాల్చి కాళ్ళీ; మాచే సారా కాల్చి అహే!" (ఓయీ! కాకా! నీ కేల యీవిచారము? నీ యెల్లభారములు విచారములు నావే!) అని బాబా అభయ మిచ్చెను.

ఒకయెడ "బాబా! నా తమ్మునకు నేనెట్ట నవాయము చేయలేని స్థితిలో నున్నాడను" అని దీక్షిత్ విచారము దెలుపఁగా "నేను సహాయముఁ జేయఁగలస్థితిలో నున్నాడను" అని

శీర్షిలో బాబా వలుకుచునేయున్నాఁడు. 'బాండా' యందు
ఆ క్షణముననే ఒక సాధురూపమున దీక్షిత తమ్మునితో
"నేను నీకు సహాయముఁ జేయఁగల స్థితిలో నున్నాఁడను"
అని, అభయ మొసంగినాఁడు. ఇట్టివి- బాబా సర్వవ్యాపకత్వ-
సర్వనియంతృత్వ విషయములు "ఏమీ, నిన్ను పేక్షింతునా?"
(సాయిబాబా పూర్వపరిత్ర- భక్తుల అనుభవములు) అను గ్రంథమున
కోకొల్లులుగఁ గలవు.

గారడీలు- మాంత్రికులు- విశ్వనిద్రులు- విశద్రజాలి
కులు ప్రదర్శించు (తమాషాలు) చమత్కారములను గాంచి
యట్టివి సర్వవ్యాపకత్వ- సర్వజ్ఞత్వ- సర్వనియంతృత్వము
లుగ భ్రమపడరాదు. అట్టి చమత్కారములను నీచోపాసనల
బలమునఁ బలువురు ప్రదర్శించగలరు. అంతమాత్రమున వారిని
దైవము- భగవదవతారముని చెప్పజాలము. శ్రీసాయిగ్రంథ
వేదేని యన్యుత లీలలను ప్రదర్శించిన తన విడ్డలకొఱకే-
నిస్సార్థబుద్ధితో ప్రదర్శించును గాని, తన జీవితకు- పేరుప్రతిష్ఠ
లకు- మఱియే యితర లౌకిక కాంక్షల కొఱకు ప్రదర్శించి
యుండలేదని సాతకులు గ్రహింపవలెను. అనిమాది సిద్ధులు
బాబామోల ముప్పది నలుబది సంవత్సరములు వేచి, పడి
యున్నను వానివంక కన్నెత్తియోసచూచియోఱుగఁడు. మితాయి-
పండ్లు- మొదలవి తెప్పించుచు చమత్కారములను ప్రదర్శించు
"కుశభావ్" మొదలగు ఆశ్రీతులను మందలించి, అట్టి
నీచోపాసనలు తగవని, బాబా వారు ధరించిన కడియములు-
మొదలగు వానిని తీసుంచి దూరముగఁ బాఱవేయించినాఁడు

బాబాయెదుట మతవిభేదములు లేవు; తన బిడ్డలలో నెవరినిఁ దమ తమ మతములను మార్చుకొనుమని ఎన్నఁడు భోధించి యెఱుఁగఁడు. ఆశ్రమములలో నొకఁడగు అప్పాకులకర్ణిని, “మోహినీరాజు” ను (శివావతారము) నేపింపుమని ‘నివాన్’ అను పట్టణమునకు పంపెను. ‘శ్యామా’ అను భక్తుని ‘వానీ’ నేనచేయుమని నియమించెను. ‘మేఘుని’ - ఖండోబాను (శివావతారము) పూజింపుమనెను. మార్గమున దత్తాత్రేయ స్వామిని దర్శింపకయే వచ్చిన నానాసాహెబ్ చందోర్కరును మందలించెను. తనబిడ్డలు ‘సహిందన్యాయమున’ వర్తించుటయే బాబా ఆశయము. శ్రీ సాయీ శుడాంబుజాంకిత భక్తుఁడు మకరంద లుబ్ధ మధుపమువలె ప్రవర్తించువాఁడు.

“అవశానంతి మాం మూఢా మానుషీం తను మాశ్రితమ్
వరమథావ మశానంతో మమ భూత మహేశ్వరమ్.”

“అఖిలభూత నియామకమైన నాడు
వరమథావంబు నెఱుఁగని వార లగుచు
వరశరీరంబుఁ బొందిన నన్ను మూర్ఖ
జనము అవమానమును జేతు రనమచరిత్ర.”

“మహాత్మావస్తు మాంపార్థ : దైవీం ప్రకృతి మాశ్రితః
భజం త్యనన్య మనసో జ్ఞాత్వా భూతాది మన్యయమ్.”

“అర్జునా : మహాత్ములు దైవియా ప్రకృతిని
నాశ్రయించినవారలై వ్యయ విహీను
నఖిల భూతాద్యుఁడైన పన్నరసి మదిని
విశరచింతం వదలి భజించుచుండు.”

(రగవద్గీతామృతము ౯. ౧౧, ౧౩)

భగవద్గీతలందు దైవాసుర సంపద్విభాగ యోగమును
కునునారవ అధ్యాయమున- దైవసంపద గలవారిని- ఆసుర
సంపదగలవారినిఁ గూర్చి వివరింపఁబడినది. లోకమునందలి
జనులు మూఢులు-మహాత్ములు అని రెండు తెగలుగ విభజింప
నగును. చదువనివారిని 'మూఢు' లనఁదగదు. గొప్పచదువులు
చదివినవారిని 'జ్ఞానులు' అని చెప్పఁజాలము. 'దైవభక్తి'-
'ఆధ్యాత్మికచింతనము' గలిగి దైవసంపదయందు వివరింపఁ
బడిన గుణములుగలవారే 'మహాత్ములు'. అవిలేనివారు-ఆదైవ
సంపదకు విఠరీతములగు గుణములు గలవారు- ఆసురభావము
గలవారు 'మూఢులు'. ఆధ్యాత్మిక విద్యాసంపదలు పరాభక్తి
వలన- దైవకరుణవలన మాత్రమే లభ్యమగును. దైవమును
గూర్చి- దైవమున కభిన్నులగు సిద్ధసాధువులనుగూర్చినత్యము
గ్రహించుటయే 'ఉత్తమవిద్య.' అట్టి విద్యవలననే దైవము
నెఱుంగుటకుఁగాని, దైవమును పొందుటకుఁగాని సాధ్యమగును
మఱియొకవిధమున సాధ్యముకాదు.

“భక్త్యా మా మఖి జా నతి యావాన్ యశ్చాప్యి కర్తవ్యతః
కతో మాం కర్తవ్యతో జ్ఞాత్వా వికతే తదనంతరమ్.”
ఏ నెవంశనో; మఱి, యెంతటివాఁడనో
యథయు భక్తిచే యత్యంతరీతి;
అటుల వాఁడు నన్ యథార్థముగాఁ గవి
పితవ నన్నె పొందు విమలచరిత :

శ్రీకృష్ణపరమార్థ తన విశ్వరూపమును అర్జునునకు ప్రదర్శించి యట్టి తనరూపమును దెలిసికొనుటకుఁ బొందుటకు 'అనన్యభక్తి' తప్ప గత్యంతరములేదని ఘంటాపథముగఁ దెలివినాఁడు.

నాహం వేదైర్బహిషసా న దానేన న చేజ్జయా
శక్య ఏవం విదోద్రస్తుం దృష్ట వానసి మాం యథా.
భక్త్యాశ్చ నన్యయా శక్య అహమేవం విదోఽర్జున
జ్ఞాతుం ద్రష్టుం తత్త్వేన ప్రవేష్టుం చ వరంతవ !
దాన యజ్ఞములను దవముల క్రతులను
బ్రతిభఁగించినట్టి వాడికేని
నిపుడు నీవుగనిన యిట్టి నా విశ్వరూ
పంబుఁగనఁగ దురభంబు ; పార్థ !
అన్యచింతలేని యట్టి సద్భక్తి నీ
స్మరయఁ దెలియఁబొంద నగమగని
వేటు పాదనమున నేరరు వన్ యథా
ర్థముగఁ గావఁ వెరి దర్పహరణ !

(భగవద్గీతామృతము ౧౧-౫౩, ౫౪)

బాబా! న్యాసుభతమున - సద్గురు వేంకుళుని నేవవలన
గ్రహించినది-తనబిడ్డలకు బోధించిన పరమ రహస్యమిదియ.

దాలు గురునందుభక్తి - విశ్వానబుద్ధి"

(శ్రీ సాయాకరుణ-౩౪ పుట)

(వారద భక్తిసూత్రములు. 6, 8, 7, 9, 10, 18, 41. ఈసూత్రములకు
వివరణమే "ప్రేమామృతము" నందు పోదతథ క్తులు గమనింపవగును)
సద్గురువు అనుగ్రహమున ప్రేమ వస్తువు తనయందు ప్రవహిం
చుట బాబా గ్రహించెను. దారణ-ద్యాస-సమాధినిష్ఠలు వాని
యంతట నవియే ప్రాప్తింపును. ప్రేమి ప్రేమ వస్తువునందు
లయమొందును. ప్రేమి-ప్రియు లై క్షము నొందుదురు.

(ప్రమర కీటకవ్యాధులము గమనింపుడు) ప్రేమయంత్రము శ్రీసాయి బాబా అని పాఠకులు గ్రహించుదగును. ఆ కారణముననే బాబా బకపతి యుద్ధవిహారు.

“ఈ మనీషుల దెబ్బ నెక్కెడువారు
ప్రేమ సామ్రాజ్య దొరింపఁ గలారు;
శ్రీరామసాయి వనియె నీగృహము
ద్వారకామాటానత్యంబు-పావనము”.

‘శ్రీద్రియంబిలి’ “సాయిబాబా” ‘దేవుడా? కాడా?’ అను ప్రశ్నమునకు ఒక్కచేసమాధానము. ‘త్రినత్యముగ దేవుడే!’ “మనుష్యరూపముననే న్న దైవమే” ఆ తండ్రి సకలము నెఱుంగఁ గలఁడు. ఎల్లర హృదయముల నధివసించి, వారివారి మనో వృత్తులు గుర్తించి, నియమింపఁ గలఁడు. పంచభూతముల శాసించుగలఁడు. తన యిచ్చప్రకారము సకలము నడిపింపఁ గలఁడు. నిస్సార్వభౌత-నేన-ప్రేమలు ఆతండ్రియందు మూర్తిభ వించినవి సకలజీవములందు- తుదకు నీచ-అల్ప-జీవములందు సైతము సాయి భువునకు గల్గిపేను అపారము.

అనంత శక్తిసంపదలు గలిగి, ఎల్లర ప్రార్థనలుననుగతి నాలకింపుచు, విశ్వజననివలె నెల్లరనాడుకొని రక్షించువస్తువే మనదృష్టియందు “దైవము”-సాయిబాబా సర్వభూత హృద యాంతర్యర్థి-సర్వభూతాంతర్యామి-అని, తెలిసికొనఁజాలిన వారు బాబాను దైవమనియేగుర్తించి నేవించిరి - నేవించు చున్నారు.

సాయిబాబా-ఆధునికప్రవక్త-ఎల్లర నెఱుంగువాఁడు. ఎల్లఱు బాబా నెఱుంగనగును. ఇది ‘సాయిముతువు’ బాబా అనుగ్రహ ముల్లరు పొందఁజాలుదురు. సకల లౌకిక పారలౌకిక ఫలసిద్ధులను బాబానాశ్రయించినభక్తులందఱు వడయఁగలరు.

శ్రీసాయీకరుణ ఒకేజాతికి ఒకేతెగకు ఏయొక్కరితో నిర్దేశింపబడలేదు. ఋజు ప్రవర్తనలై 'నిష్ఠ' (విశ్వాసము) 'సబూరి' (దైర్యముతోఁ గూడిన ఓర్పు) అను కానుకల రెంటిని బాబాకు సమర్పించి నేమియు వారెల్లరు "ఆచిచ్ఛక్తి - జీవనశక్తి - జ్యోతిశ్శక్తి - ప్రేమశక్తి" యగు బాబా కరుణకు పాత్రులగుదురు. 'దైవము' అను పదమునకు నిర్వచన మిదియ. దీనికి బాబా నిలువఁగలఁడు. ప్రతిభక్తునిపరీక్షకు సాయీకరభవునమాధాన మియ్యఁగలడు. తన్నాశ్రయించు ప్రతిజీవిని ఎల్లవిధముల సనుగ్రహించి సర్వహిత పరప్రదాయియై తాను 'దైవము - భగవానుఁడు - అల్లా' అని ఋజువుచేసికొనఁ గలడు. శ్రీ సాయీబాబాయొక్క అనంతశక్తి సంపదలు సానవుల స్వల్ప శాస్త్రజ్ఞాన శక్తి సంపదల కొలమానములచే తఱుగునవి కావని సోదరభక్తులు గ్రహించుట శ్రేయస్కరము.

ధన్యం వీరుని, ధన్య లా ఏకరుయన్, ధన్యర్ ప్రజర్, యోగి మూర్త్యన్యన్ సాయినీఁజేరి యెల్ల పరిచర్యర్ పేయు భాగ్యోత్తముర్;
ధన్యర్ యీకృతి భక్తబృందమున కందంజేయు ధర్మామృతాన్
ధన్యర్ - ధన్యులు - సాయి వత్సరయుగ ధ్యానామృతస్వాదనుర్.

సాయీబాబా ఎల్లర సనుగ్రహించుఁ గాత!

అర

ఓమ్

శ్రీ సాయావ్రసన్న : శ్రీసాయా సమర్థః

శ్రీ సాయాకుటీరము,

చిన్నగంటామ P. O.

గుంటూరుజిల్లా (S. Rly)

ఇట్లు,

శ్రీ సాయాభ క్షరణ పరివరణుడు

25-12-1960

బాపట్ల హనుమంతరావు

౬౬

శ్రీ వేంకటేశాయనమః

శ్రీ సాయినాథాయనమః

సాయీబాబా కూడ దేవుడేనా?

ఉన్నదేవుళ్ళు చాలకనా?

(సందేహ నివృత్తి)

ప్రథమాంశము

1963వ సంవత్సరమున నొకనాడు “సాయి లీల”(మాసపత్రిక-
చీరాల) పత్రికకు చందాదారుడుగఁ జేర్పించుటకై నే నొకమిత్రుని
దగ్గఱకు వెళ్ళి చందాదారుడుగఁ జేరుమని కోరితిని. “సాయీబాబా
కూడ దేవుడేనా? ఉన్నదేవుళ్ళు చాలకనా?” యని యాశాడు
నమ్మ ప్రశ్నించెను. అంతట నేను “అవును-దేవుడే-చాలకనే”
అని, సమాధానము చెప్పితిని.

కాని, నామిత్రునినోచినుండి వెలువడిన ఆ మాటలకు నా అది
మానము దెబ్బతినినది. ‘పత్రికకు చందాదారుడుగ చేరకపోయిన
పోనిమ్ము- బాబాను బాధపపఱచుచున్నాడే!’ అని కోపముకలిగినది.
ఏమని కోపించుట? ఎవనిపై కోపించుట? అను ప్రశ్నములు మనస్సునఁ
బొడమినవి. వెంటనే బాండ్రా బాబుని (Master. T) వృత్తాంతము
జ్ఞప్తికివచ్చెను. (చూడుడు శ్రీ సాయీకథలు, పుటలు 109-111).

బాండ్రాబాయి (Master. T.) బాపూ సాహెబ్ జోగ్ దగ్గరకు వెళ్ళి దక్షిణ అడిగి తెమ్మని బాబా నియమించెను. శ్రాతేవడలో జోగ్ మఱి కొందఱు ద్రువచరిత్రము వదువుచు “సాధువులు భగవదనుగ్రహమునఁ గొన్నితే కుటుంబంబాదింపఁగలిగినను వారు దేవముకారు” అని వ్యాఖ్యానము చేయుచుండిరి. ఆమాటలు వినిన ఆబాయి డు కోవమునఁ దిరిగివచ్చి “బాబా! నన్నక్కడ కేల కుంపితివి? నీవు దేవుఁడవు కావని వారనుచున్నారు” అని పలుకగా “అది నత్యమే- నేనొక పేదభక్తుని- అబ్బో! దేవుఁడెంత గొప్పవాఁడు! ఆయనతో నెవఁడు సరిపోలడు” అని బాబా పలికెను. ఇంతలో కొందఱు బక్తులువచ్చి, తమవిద్ధి మేదివైమంది క్రిందఁ బడుట- బాబా ఆవిద్ధమ రక్షించినవిధముఁదెలుప “ఏమిచేయుఁగలను? నా విద్ధఁడు కూలనున్న నే ను పేక్షింతునా? నా నాలుగుచేతులు చూచి వానినిరక్షింతును” అని బాబా వారితో నవనతోడనే బాండ్రాబాయి దండుకొని “బాబా! నీవిప్పుడు ‘దేవుఁడవు కా’ నంటివే! నీవు నాలుగుచేతు లెట్లుకలిగియున్నావు”? అని ప్రశ్నించెను. శ్రీ సాయివ్రథువు సమాధానముచెప్పక ఆబాయిపై పేమ వీక్షణముఁ జెఱపి, అంగీకారమాచకముగ చిఱునవ్వు వవ్వెను.

ఈవృత్తాంతమంతయు ఆక్షణమున నాకు లభింపకున మెఱసి పది. సాయిలీల పత్రకకు చందాదారునిగఁ జేర్పించుటకు నామిత్రుని దగ్గరకు పంపినవాఁడు బాబా. నామిత్రునిచేత ఆమాటలడిగించినవాఁడు బాబా. ఇది నాపరీక్షకొరకే యుగహించి తిరిగి వచ్చితిని.

ఏవిషయమునుగూర్చి యైన మనలఁ బ్రశ్నించు వారిపై కోపపడఁదగదు. అట్లు ప్రశ్నించువారేలేకున్న ఇన్ని శ్రుతి స్మృతి పురాణాదుల కవకాశముండెడిదియేకాదు. సందేహము లేనిదే ప్రశ్నరాదు. ప్రశ్నింపబడినపు డాగ్రహింపక తనకు తెలిసినవిధమున నేర్పన సమాధానము చెప్పఁ దగును. లేకున్న మానమువహించి తొలఁగిపోఁదగును. మన శ్వాంతిఁ గోల్పోవరాదు. వృచ్చకుని అంగీకార - అనంగీకార ములలో నిమిత్తములేదు. మన మెల్లరను సమాధానపఱచి మనపక్షమున కాకరింపఁబూనుట వెట్టితనము. ఎవరియూహ - ఎవరినిశ్చయము వారిదే. సత్యము నిలుకడమిద బోధపడఁ గలదు.

ఈ విషయమునుగూర్చి పలుకఁబూనుట నాయత్తినవ్వల్సివ నకు సాధ్యముకానిపనియని యెఱుంగుదును. పలుకుమని ప్రేరేపించువాఁడు సాయి వభువు. ఏ వేనిలోపములున్న ఆ తండ్రియే సవరించుకొనునను విశ్వాసము కలదు. పెద్దలవలన గ్రహించినదియే లవమో పలుక సభిలషించువాఁడను. నేను విశ్వసించిన విషయములు తెలుపుటలో నితరుల నిశ్చయము నేను కాదనుటలేదు. అట్లునుటకు నా కధికారమును లేదు.

నామిత్రుని ప్రశ్నలు

1 సాయిబాబాకూడ దేవుడేనా?

2 ఉన్న దేవుఁడు చాలకనా?

ఈవిధముగ ప్రశ్నించిన నామిత్రుఁడు నా నీకుఁడు (దేవుఁడు లేడనువాఁడు) మాత్రము కాదని స్ఫురించుచున్నది. ఇది సంతోషింపఁదగిన విషయము.

రెండవ ప్రశ్న “డిన్న దేవుణ్ణి చాలకనా?” అనుటలో ‘దేవుడు’ అని చెప్పబడువాడు పలువురు కలరనియో—లేక మనముచూచు పలుమతములు—ఆ మతకర్తలు ప్రతిపాదించిన దైవములు—వానిమూలమున చెలరేగు వైషమ్యములు—కలహములు మొదలగునవి చదివి, విని, వినువు—నిస్పృహత జనించుట వలననో అట్లడిగియుండవచ్చునుగాని, ‘దేవుడున్నాడు’—అను భావనమాత్రము అతిప్రశ్నలో స్ఫురించుచున్నది. ఈ రెండవ ప్రశ్నమునుగూర్చి విచారించి పిదప మొదటి ప్రశ్న విషయమై ఆలోచించుదము.

దేవుడెవడు ?

దేవుడెవడు?—అను ప్రశ్నమునకు సమాధానము ఆదేవునకే యొఱుక. అట్లని యెవరు నూరకొనుటలేదు. జ్ఞానులు తమతమ అనుభవములను కొంచెమో అధికమో పురస్కరించుకొని ఆదైవమునుగూర్చి పలుకుచునేయున్నారు. తత్వజ్ఞులు సాంకేతిక రూపమున దైవ స్వరూపమునుగూర్చి వర్ణించుచునే యుందురు. వాస్తవముగ వారెఱుంగుదానికి వర్ణించుదానికి భగవానుడు విలక్షణుడుగ నేయున్నాడు. వేదశాస్త్రపురాణాదులు దైవమునుగూర్చి పలుకుచునేయున్నవి. వాని వచనము లాధారముచేసికొని వేర్వేరుగ పలువిధముల పరమార్థ వాస్తవిక స్వరూపవర్ణనముః జేయఁగోరువారును కృతకృత్యులు కానేరకున్నారు. ఇంకను ప్రయత్నించుచునే యున్నారు. ఈవివేచనమునం దొకటిమాత్రము నిశ్చయము. భగవంతుఁడుకలఁడు. దేవునియునికి విషయమున లవమేనియు సందియము లేదు.

“దేవుడు” - “దైవము” అని చెప్పబడు ఆ పరతత్వము వాదోపవాదములకు లొంగునదికాదు. ఇందఱు ఇన్ని విధముల ప్రవచించినవి భిన్నములని మాత్రము మనము తలంచరాదు. పలుకులభేదమేకాని ఆ పరవస్తువునుగూర్చి యిందఱు చెప్పనది యొకటే గమ్యమొకటిగనే గోచరించుచున్నది. నేద వేదాంతములనాధారముచేసికొని స్మృతి పురాణేతిహాసాదు లుత్పన్నము లైనవి. వీనినన్నిటిని పురస్కరించుకొని సకలమతా చార్యులు వారివారి సిద్ధాంతములను ప్రతిపాదించినారు. ఇన్నిమతములు సూలదృష్టికి భేదములుగ గోచరించునుగాని, సూక్ష్మదృష్టితో పరిశీలించిన సకలమత సిద్ధాంతసారము ఒకటే. “దేవుడు కలఁడు అతఁడు సర్వాంతర్యామి అను ఎఱుకగలిగి ఆదైవమును సేవించి మనము తరించవలయును” - అని ప్రస్తుత మగుచున్నది.

నేదములకంటె సనాతనగ్రంథము లీత్రపంచ వాఙ్మయమున లేవు. ఋగ్వేద మిట్లుచెప్పుచున్నది.

తమ ఆపీత్రమ సా గూఢ హమగ్రేఽ

ప్రకేకం వలిలం పర్వమా ఇదమ్

తుచ్ఛేనా ద్యవిహితం యదాపీత్

తవనస్త వ్యహినా జాయతైకమ్.

(8-7-17-3)

ఈ విశ్వ సృజమునకుఁ బూర్వ మంతటను అంధకార మావరించియున్నది. ఆ అంధకారము వెలుగుల లోపల నంతటను స్వయంభువు- జ్ఞానస్వయౌవుఁడు భగవానుఁడుండెను. అతఁడు ఆద్యంతరహితఁడు. ఆచీకటినుండి అతఁడు ప్రకటమై తన తన కృత్తచ- జ్ఞానకృత్తచ ఈ విశ్వమును సృజించెను.

ఈ అభిప్రాయమునే మనువు వెలిపుచ్చెను.

అసీ దిదం తమోభూత మవృజ్ఞాత మండజమ్
అవతర్క్య మవిజ్ఞేయం ప్రస్తుప్త మివ సర్వతః॥
తతఃస్వయంభూ ర్భగవా నవ్యక్తో వ్యంజయన్నిదమ్
మహాభూతాది వృత్తైః ప్రాదురాసీ తమో నుదః॥
యోఽసావతీంద్రియ గ్రాహ్యః సూక్ష్మోఽవ్యక్తస్సనాతనః
సర్వభూత మయోఽచింత్యః స ఏవ స్వయముద్భవో॥

మనుస్మృతి 1-(6-7)

ఈ సృష్టికిఁ బూర్వము అంధకారము తప్ప యేమియు లేదు. అంతయు ప్రస్తుప్తము (నిద్రితము) నై నట్లుండెను. ఆ తమనమునుండి జ్ఞానమయము-ప్రకాశమయమునగు తత్త్వము స్వయంభువు - స్వయంహిమ నాధారము చేసికొని, యేయితరముపై నాధారపడని 'భగవానుడు' ప్రకాశించెను. తోడనే ఆచీకటి తెర తొలఁగెను. అతఁడు ఇంద్రియములకు గోచరింపక సూక్ష్మము-అవ్యక్తము-సనాతనము-అచింత్యము - సర్వభూతమయమునై తనకుఁదా నుద్భవించినవస్తువు. మఱియు నేదము లిట్లుచెప్పుచున్నవి.

"అత్యవా ఇనమేక ఏవాగ్ర ఆనీత

ఏకమేవాఽ ద్వితీయమ్"

"ఏకం వద్విప్రా ఇహుధా వదంతి"

"ఏకం వంతం బహుధా కల్పయంతి"

భాగవత పురాణమున

"అహమేవా సమేవాగ్రే నాన్యద్యత్ నదనత్సరమ్

పన్నాద్విహం యదోతచ్చ యోఽన ిష్టేత పోఽన్యహమ్"

(అ. 1-1-1)

సృష్టి ప్రాకంభమున నేనొక్కడనే వ్యక్తావ్యక్తముల కలి
తుండనైయున్నాను. వేఱువస్తువులేదు. మహాప్రళయమువం
దును శేషించునది నేనే. ఈదృశ్యవిశ్వము నాకంటెవేఱు
కాదు. చివరకు శేషించునదియు నేనే.

మఱియు భాగవతమున దశసుస్కంధమున నిట్లు చెప్పబడినది.

ఏక స్వ మాత్మా పురుష పురాణః

సత్యః స్వయం జ్యోతి రనంత ఆద్యః

విశ్వోఽక్షరోఽజస్ర సుఖో విరంజనః

పూర్వోఽద్యయో ముక్త ఉపాధితోఽమృతః॥

(౧౦-౧౪-౨౨)

అలాడే ఆత్మ- పురాణపురుషుడు- సత్యుడు-స్వయం
జ్యోతి- ఆద్యంతరహితుడు, నిత్యుడు, అక్షరుడు, శాశ్వతా
నందుడు, మాయాతీతుడు, పూర్ణుడు, అనూపముడు, నిర్గు
ణుడు, అమృతస్వరూపుడు నగుచున్నాడు.

ఈవిధముగ శివపురాణాదులును దెలుపుచున్నవి.

భగవంతుడున్నాడని మనము విశ్వసించుటెట్లు?

భగవానుడు 'కలడు'- 'కలడు'- అని ప్రతిపాదించు
వేదములు - ఈచర్మచక్షువులతోఁ జూడఁజాలమని వలుకు
చున్నవి.

న సందృశే తిష్ఠతి రూపమన్యః

న చక్షిషా పశ్యతి కళృ నై నమ

జ్ఞాన ప్రసాదేన వికర్త స త్వ

స్తవస్తుతం పశ్యతే విష్కలం ద్వాదశాక్షమనః॥

ఎవడను ఆ భగవానుని తననేత్రములతోఁ జూడఁజాలడు. కాని, హృదయ కల్మషముల నిర్మూలించి, నిర్మలమైనబుద్ధితో మనము చూడఁగలుగు చున్నారము.

మన మీఠౌతిక ప్రపంచమున కనులు తెరిచినది మొదలు దీనిని విడచు పర్యంతము చిత్రవిచిత్రములైన విషయములఁ జూచుచున్నారము. పెక్కు-చోద్యములు మనకనుల యెదుట పొడమి పెంపొంది అంతరించుచున్నవి. సూర్య చంద్రాది గ్రహములు, నక్షత్రములు వాని వాని నియమిత స్థానములందుండి ఆకాశమున సంచరించుచున్నవి. “ఇవియన్నియు వంచ భూతాత్మకమైన వస్తు మిశ్రితములై అన్యోన్యైక రూప కత్తులతో ప్రవర్తించుచున్నవా ? లేక, ఇంతవిశ్వమును నియమితబద్ధముగ కల్పించి ప్రవర్తింపఁజేయు విశ్వ నియంత-విశ్వ కర్త యొకఁడున్నాడా ?” అని మనమూహించు కొనుచుండుము. ఊహించి, ఊహించి, తుదకు “ఏదోయొక అవాఙ్మూల సన గోచరమగుశక్తి- ఒక నియంతకలఁడు.” అను నిశ్చయము నకే వచ్చుచుండుము. మననిశ్చయమును వేదములును సమర్థించుచున్నవి.

“సూర్య చంద్రమసౌ యథా యథాహర్వమకల్పయత్
దీపంబ పృథివీచాంతరిక్ష మతోన్యః”

సూర్య చంద్ర భూమ్యాకాశాదులను భగవానుడే సృష్టించెను. ఈ విశ్వమున గోచరించు పలువిధములగుజీవముల పుట్టువు-వృద్ధి-క్షయములఁ బరిశీలించిన ఆదై సమహిమ మనకు ఆశ్చర్యము కలిగించును. ఈవిశ్వ సృష్టికి ఆద్యంతములు మన

తెలుకపడవు నృప్తి మొదలు ఏవో అద్భుత శక్తి యొకటి కని
బూని యీ విశ్వమును నడుపుచున్నట్లు మనము గ్రహింపఁ
గలము.

కావున ఈనృప్తికి ఆది- సనాతన- అజ- అవినాశి- జగ
ద్వాపకమగు గొప్ప కావణముగలది తోచును. ఆమహా
కావణము- ఆ భగవానుడు అనంత శక్తి సంపన్నుడని, సర్వ
జ్ఞుడు, సర్వవియత్నత్వ సర్వవ్యాపకత్వములు గలిగిన సచ్చి
దానంద రూపుడని తెలియవగును. ఆనర్ణాతీతశక్తి-
ఆనస్తవ్ర అనంతనామముల, పరమేశ్వరుడు- పరబ్రహ్మ-
బ్రహ్మము- నారాయణుడు- భగవానుడు - వాసుదేవుడు
శివుడు- విష్ణువు- రాముడు- కృష్ణుడు- జహోవా- దేవుడు-
ఖువా- అర్హుడు- బుద్ధుడు- అల్లా మొదలగు నామములఁ
బిలువబడుచుచున్నాడు.

ఒక్కడయ్యును “త్రిమూర్తులు” గల బేర్కొనఁ బడు
చున్నాడు.

ఏక మద్విశ్వీయమగు ఆ పరబ్రహ్మమే బ్రహ్మ- విష్ణు-
మహేశ్వరులుగల బేర్కొనబడుచున్నాడు.

విష్ణువు రాజుడని.

నృప్తిస్థితికలత కరిణి- బ్రహ్మ విష్ణు శివాదిన్

న నంజ్ఞాం యాతి భగవా నేక ఏక జనార్దనః”

భగవానుడగు జనార్దనుఁ డొక్కఁడే అయ్యును విశ్వ
మును సృజించునపుడు బ్రహ్మయనియు, పోషించునపుడు

విష్ణువనియు, లయముచేయునపుడు శివుడనియు తిరిగిధనము
ముల వహించుచున్నాడు.

శ్రీమద్భాగవతము:-

“అశ్వమా యాం వమావిశ్వ సోఽహం గుణ మయాం ద్విజ
సృజా రక్షన్ హరణ విశ్వం దద్రీ సంజ్ఞాం క్రియోచితమ్”

ఓ బ్రాహ్మణుడా! త్రిగుణాత్మకమగు నా మాయ
యందు ప్రవేశించి విశ్వ సృజన రక్షణ లయములను గావిం
చుచు క్రియోచితములగు నామముల ధరింతును.

ఈ ప్రమాణముల ననుసరించి బ్రహ్మవిష్ణు మహేశ్వ
రులు భిన్నులని తలపడగదు. ఆ మూడునామములు ఒకే
దై నముయొక్క తత్త్వక్రియోచితములగు సంజ్ఞలని గుర్తించ
నగును.

ఆదైవ మెట్లుండును:-

నేడములు ఆదైవమును 'సత్యంజ్ఞాన' మనంతం బ్రహ్మ
అని వివరించుచున్నవి.

శ్రీమద్భాగవతము:-

“విశుద్ధం కేవలం జ్ఞానం ప్రకృక్ నమ్య గవన్తికమ్
వత్కం పూర్ణ మనాద్యంతం నిర్గుణం విత్వ మద్వయమ్
ముషే వి దంతి మనయః ప్రకాశాత్కేంద్రి యాశయాః
జ్ఞాన మాత్రం పరబ్రహ్మ పరమాత్మేశ్వరః పుమా
దృశ్యాదిహిపురగ్భవై తగవావేత ఈమతే”

దైవము (పరబ్రహ్మ) సత్యస్వరూపుడు-నిత్యుడు-ఇదివఱకు-
 ఇప్పుడు- ఇతమీందనుండువాడు- సర్వవేత్త- సర్వజ్ఞుడు-
 ఆనందమయుడు- ప్రత్యేకతనువు లేకయే క్షయకరములగు
 వివిధ తనువులద్వారా ఈ జగన్నాటకమును ఆడించు
 చున్నాడు. సూత్రధారుడు - నిర్మలుడు- జ్ఞానమయుడు -
 పూర్ణుడు - అద్యంత రహితుడు - అద్వితీయుడు - ఒక్క-
 డయ్యను వివిధరూపముల గోచరించును.

మఱియొక సందర్భమున :-

“వివిధ తనువులం దాత్మయై ప్రకాశించి ఆ పురాణ
 పురుషుడు స్వయంప్రకాశుడు అజుడు- పరమేశ్వరుడు-
 నారాయణ- భగవంత- వాసుదేవ శబ్ద వాచ్యుడై తాను
 సృజించిన ప్రతిరూపమును (యోగశక్తి రూపముగు) తన
 మాయచే ప్రకాశింపఁ జేయుచున్నాడు.” అని చెప్పబడినది.

భాగవతము- ద్వితీయస్కంధము- తృతీయాధ్యాయము
 నకలమునకు మూలాధారమగు ఆదైవమును (పరబ్రహ్మను)
 గూర్చి విపులముగ వివరింపబడినది.

“ఓ మునీంద్రులార! తత్త్వవిదులలో మీరగ్రేసరులరు.
 నారాయణుడని చెప్పబడు ఆపరమాత్మ-ఆ పరబ్రహ్మమును
 గూర్చి విస్పష్టముగ నాకెఱుంగఁ బలుకుడు”- అని, రాజు తి
 జనకుడు మునులనుగోరెను.

విప్వలాయనఁ డిట్లనెను :-

ఓ రాజా! తాను స్వయముగ కారణరహితుడయ్యెను
 ఆ పరతత్త్వము- నారాయణుడు- ఈవిశ్వస్సంపద చాలన

సంహారములకుఁ గారణుడని యెఱుంగుము. లోపల వెలు
పల పూర్ణుడై స్వప్న జాగ్రత్తము పులకబడు త్రివిధావస్థ
లందును ఇంద్రియ ప్రాణ హృదయాది కృతులఁ బొనరింపఁ
జేయు ఈ తనవులకు చైతన్యము ననుకూర్చు చున్నాఁడు.
విస్ఫులింగము లగ్నియందుఁ జోటబడ లేనివిధమున మనస్సు.
నాక్కు-నులు-బుద్ధి-జ్ఞానేంద్రియములు- కర్మేంద్రియములు
ఆమూలతత్త్వమును గ్రహింపజాలవు. దానిని సమీపింపజాల
వనిన వర్తిండుటేటిమాట? అతడు పుట్టఁడు-గిట్టఁడు-ఎరుగఁడు-
తఱుంగడు బసస మ ర గాది వికార రహితుఁడు. సకల
వికారావస్థలందు తలఁడు సాక్షి హాతుఁడు. ఎల్లెడ-ఎల్లెక్కడు
న్నాఁడు ఉండగలఁడు అవ్యయుఁడు- జ్ఞానమాత్రుఁడు. ప్రాణ
మనునది యొకేవస్తువయ్యు వివిధేంద్రియములద్వారా (కనులు
చూచుట- చెవులు వినుట- ముక్కు మూర్కొనుట- మొద
లగు) వివిధకర్మములఁ బొనరించుచు వేఱువేఱు శక్తులుగ
భావింపబడు నటుల ఆత్మయు నొక్కడయ్యు వివిధతనవుల
సాధారముచేసికొని ప్రవర్తించుటచే బహువిధములుగ ద్యోతక
మగుచున్నాఁడు. విశ్వమందెల్లెడ ఆ దైవముకలఁడు దోమలు
కడ్డులు- జంతువులు- మనుష్యులు ముదఁగుచానియందు-
వేయె? ఆచైతన్యశక్తి ప్రకటమగు నెల్లభావులందును
గలఁడు. మనయందెల్లపుడు సాక్షి హాతుఁడుగ వెలుగొందు
తత్త్వము. సకలేంద్రియములు చైతన్యముగడిగి మనకు “నే ను
న్నాను” అను మోహముకూడ తాత్కాలికముగ డిద్దిన

నమయమున మేల్కొని: "నేను మందివిద్ర పొండితిని" "నేనీ
శ్వస్థముఁ గంటిని" అని మొదలగునవి తెలియఁజేయుచు
మనముం దెల్లకేళల నంటుకొని సాక్షిమాత్రముగ నుండు
నదియే: బ్రహ్మము దైవము" అని పిళ్ళలాయనఁడు దన
కువ కేటేగించెను.

అదైవ మొందుండును:-

“ఏకో దేవః వర్షభూతేషు గూఢః

వర్షవ్యాపీ సర్వభూతాంకరాత్మా

కర్మారతిః సర్వభూతాదీ వాహః

పాతీ దేతా కేవలో నిర్దణశ్చ॥

శ్వేతాశ్వాతవోనవిషత్తు. (౬ గం)

ఒక్కఁడే యైనవాఁడు, సకల ప్రాణులయందు
గూఢమై యుండువాఁడు, సర్వవ్యాపి, సకల భూతాంత
రాత్మయు, సకల కర్మములకు ఫలమొనంగువాఁడు. సకల
మన నధిపతుడగువాఁడు. సాక్షిమాత్రుఁడు, జ్ఞానస్వరూ
పుఁడు, గుణారహితుఁడునగు దైవము కలఁడు.

శ్రుతి స్మృతి పురాణములు ఏక కంఠమున ఆ పర
మాత్మ జలమునందు అగ్నియందు వాయువునందు ఈ విశ్వ
మునఁగల తృణ గుల్మ లతాదీ సకల జీవములందు వ్యాపించి
యున్నాడని తెలిపుచున్నవి.

“ఏకో దేవో విశ్వకర్మా మహత్మా

సదా జనానాం హృదయే వర్షిస్త్రః

హృదా హృదీస్థం మనసా య ఏవ

మేఘం విభు రమ్మలాప్తే భవంతి॥”

అదై వము విశ్వస్థస్థితైర్త సకలజీవముల హృదయములందుం
డును. హృదయస్థమైన ఆ పవిత్రముగు కరతత్త్వమును నిర్మల
మైన మనస్సుతో జూడగోర్చినవారు అమృతత్వము
(విముక్తి) పొందుదురు. అని శాస్త్రులు వలుతుచున్నవి.

“ఏవార నూకవత్తస్త్వి పీత తావ్యత్యమావమా

తస్యా శ్చిథాయా మిథ్యే వరమాత్మా వ్యవస్థితః

నైవస్యా నశవ స్పహరిః పేంద్రః సోఽక్షరః మమవ్వరాట్”

ఇట్టి ప్రమాణము లనేకములు కలవు.

న తస్య కశ్చిత్ క్షతిః స్తి లోకే

న చేశితా నై వచ తస్య తింగమ

న కారణం కరణాని పాదీపో

న చావ్య కశ్చి జ్జుతితా న చాదిసః॥

(శ్వేతాశ్వకరోపనిషత్తు. ౬.౯)

అతనికి ప్రపంచమునం దధికారి యెవఁడును లేడు.
ఆతనిని రక్షించువాఁడు నెవఁడును లేడు. అతని శేఖోఽతయు
లేడు; అతఁడు సర్వకారణ స్వరూపుఁడు. కారణ పురుషుల
కెల్ల ప్రభువు. అతనిని పుట్టించినవాఁడు లేడు అధిపతియును
లేడు.

“ఈశ్వర స్సర్వరూపానాం హృద్ధ్యేకోఽద్భుత తిష్ఠతి

త్రామయన్ విద్వబూతాని యంత్రాహారాని మామయా”

యంత్రమందు నున్న యంత్రచోరకు వట్టు

లీ నమస్త దూత హృదయములను

దిలది యీశ్వరుండు విజమారుచేఁ బ్రాణ

లను త్రమింపఁజేయు వనమ చరితః

(భగవద్గీతామృతము. ౧౦. ౬౧)

యాజ్ఞ వల్క్య మహాముని వేదప్రతిపాదితమగు ఈవిషయమును సంక్షిప్తముగఁ బలికినాఁడు.

ప్రతి మానవుని హృదయమునుండి 1,44,000 హిర-
అపీతనాదులు శాఖోపశాఖలుగ శరీరమందంతట వ్యాపించి
యున్నవి. ఆహృదయమునందు చంద్రశేఖరవలె దహరాకాశము
కలదు. అందు కవిత్ర నిర్వ్యప్రకాశవంతమగు వెలుగు ప్రకా-
శించుచుండును. తెలిసికొనఁదగినది అదియ. దానినిఁ దెలిసి
కొనినవానికి జననమరణరహితమగు అమృతత్వము సిద్ధి-
చును”

“త్యోతిరాత్మాచి నావ్యక్త నమంతర్ నర్వ జంకుషు
వ్యయంచ శక్యతే ద్రష్టుం సు సమాహిత చేతసా”

“దై వత్యోతి మనయందు ప్రకాశించుచున్నది. ఆ విధముగ
నెల్లజీవములందుఁ బ్రకాశించుచున్నది. శాస్త్రగ నిగ్రహింపఁ
బడిన చిత్తముగలవాఁడై జీవి దానిని మనోనేత్రమునఁ జూడఁ
గలఁడు” అని వ్యాసమహాముని పలికినాఁడు.

“త్యోతిషామపి త త్యోతి నైమనః పరమవ్యతే
జ్ఞానం జ్ఞేయం జ్ఞాన గమ్యం హృది నర్వవ్యవస్థితమ్
వకం తేజస్సంకుసు దేజస్సు నగురుః
దమముకంపె దిరంజని దాని సంధ్రు
జ్ఞానమును, జ్ఞేయమును, జ్ఞాన గమ్యమగుదు
నవి ప్రాణుల హృదయంబులందు మందు.

(భగవద్గీతామృతము. ౧౩-౧౪)

నమం నర్వేపు భూతేషు తిష్ఠంతం మమేక్ష్యరం
 వినశ్యత్స్వ వినశ్యంతం యః పశ్యతి న పశ్యతి
 సకల భూతములందుండి, నమముగాన
 కిందువాని యందుండి నశింపకుండు
 నట్టి పరమేశ్వరుండగు వాణ్ణి నెవఁడు
 చూడు, నవ్వాడె తెప్పగాఁ జూచువాఁడు.

(భగవద్గీతామృతము. ౧౩, ౨౮)

కావున ఆదైవము సకలభూత హృదయాంతర్వర్తియై
 యున్నాడని మనము గ్రహింపఁదగును.

సనాతన (ధర్మము) మతము.

“భగవాన్ వాసుదేవోహి సర్వమాతేష్వవస్తిభః

ఏతత్ జ్ఞానంహి సర్వస్యమూలం ధర్మస్య కాశ్యతమ్”

సకలభూత హృదయాంతర్వర్తియై భగవానుడగు వాసు
 దేవుఁడు కలఁడు. అను ఎఱుక పొందుటే సనాతన ధర్మమునను
 ఆధారభూతిమగు సిద్ధాంతము. దాని నాధాముఁ డెఱిగొని
 యీ ప్రపంచమునందు వ్యాపించిన సకలమతములు. దాని
 రూపాంతరములేకాని, భిన్నములు. మతాంతరములు కావు.
 ఆ స్థిర మతమే. దేవుడు కలఁడు. అను మతమే. సనాతన
 మతము ఏ మార్గమున నడచినను గమ్య మొకటే.

వేదవ్యాసుని “బ్రహ్మసూత్రములు” - నక్షల మత
వాక్యమును సారము. శ్రీమద్భగవద్గీతలా బ్రహ్మసూత్ర
ములకు చక్కని వివరణము. ఈ కవలకు మతము లన్నియు
బ్రహ్మసూత్రములలోఁ గనబడు మతమునకు రూపాంతర
ములేకాని, మతాంతరములు గావు. ఆయా మతాచార్యు
లాయా కాలపరిస్థితుల ననుసరించి ప్రజలలోని విరుద్ధప్రవర్త
నల నరికట్టుటకు, సంఘమును క్రమబద్ధముగ నడిపించుటకుఁ
గొన్ని నిబంధనల నేర్పఱచిరి. కాలక్రమమున అది మతకర్తల
ఆశయములు విస్మరించి, మూలసిద్ధాంతముల నరకుసేయక,
మతద్వేషములఁ జెంచుకొని ప్రజలలో న్యోవ్య హింసలకుఁ
జూరైరి. ఈమత పిపాసకులు “పరియంతి మూఢా అంధేనైవ
నీయమానా యథాంజాః” - (గుడ్డివాని నాధారము చేసికొని
పోవు గుడ్డి వారివలె మూఢులై ప్రవర్తించు చున్నారు)
అను శ్లోతి. వాక్యమునకు గురియగు చున్నాడు.

“మతము” - అనునది మానవ కల్పితము. “దైవము
కలఁడు” - అని చెప్పనది యే మతమైనను సాధునమ్మతమే.
ఈ ప్రపంచమున నే జాతికిఁ జెందినవారైనను తమతమ ఇష్ట
దైవమును నిర్ణయించుకొనుటలోఁ బగుల అధికార మినుమం
తయై లేకు. లోకములోని మతములన్నియు జ్ఞాన భక్తి
మార్గములని రెండు తెగలుగ విభజింపనగును. ఆ విధముగ
వేదాంతమును ద్వైతములని, అద్వైతములని రెండు తెగలుగఁ
బలుకవచ్చును. ద్వైతముల మతానుసారముగ పరబ్రహ్మను
తెలియుట అద్వైతముల మతానుసారముగ పరబ్రహ్మ రూపుఁ
డగుట. ఈరెండే వేదాంతసారము, వేదసారము పరమార్థము.

మిగత మతము లన్నియు నీ మతముల రెంటిని నడుమ నుండు సాధకుల స్థితిగతులను దెలియ జేయునవి యని మనము గ్రహింపవగును.

వేదవ్యాసుఁ డా కారణముననే యిట్లు ప్రవచించెను.

“కూ్రయతాం ధర్మ సర్వస్యం క్రుత్వాచా వ్యవధాన్యకామ్
అత్మనః ప్రతికూలాని పరేషాం నవమాచరేత్
సతత్ పరస్య పంచత్వాత్ ప్రతికూలం యదాత్మనః
ఏషా సామాసిక్ ధర్మః కామాదన్యః ప్రవ ర్తతే”

సకల (మత) ధర్మ సారమును వినుఁడు. వినినదానిని లెస్సగఁ పాటించుఁడు. నీకు ప్రతికూలములగువాని నితరులకుఁ గావించ గలఁడు. ఇతరులు నీ కేవి కావించిన కష్టము వహింతువో వాని నితరులకుఁ గావించఁ దగదు. సంగ్రహముగ “ధర్మము” (మతము) అనుదానికి ఇది అన్వయమని గ్రహింపుము. లెక్కిన మతములు ఏదో స్వార్థపరత తెరమఱుంగునఁ గలిగిన వని గ్రహింపుము.

“దేవతం యః స్వయం చేచ్ఛేత్
కథం సోఽశ్యం ప్రహుకయేత్
యద్య దాత్మని చేచ్ఛేత్
తత్ పరస్మాద చింతయేత్”

“బ్రతుకఁగోరువాఁ తస్య ప్రాణము హరింప నెట్లు సామాసింహు గలఁడు? తా పభిలషింతునవి యితరులకుఁ గూర్చ యోచించు యుండవలయును.”

దేవుని పొందుట ఎట్లు ?

ఎవరైనా రే విధమున ఆ భగవంతునిఁ గూర్చి మనస్సన నజిఁగి సాధన చేయుచున్నారో ఆ విషయమున వారెట్టి ఐరి వర్తనము చేసికొనవలసిన అవసరము లేదు. నిశ్చితాత్ములై శ్రద్ధతో నా సాధనము చేయనగును.

“సాధకుల సాధనలలో నెట్టి పొరపాటులును లేవు. ఒక విధముగఁ జూచిన అన్నియు లోపములే. పరమాత్మ ప్రాప్తి కైవ రే మార్గమును విశ్వసించుటో వా రామార్గమున నడుచుచున్నారు. అందెట్టి లోపము లేదు. ఎవఁడే వస్తువు సాధ్యము. ధ్యేయము అని తలంచి దాని ప్రాప్తికై సాధన చేయునో వాఁడా సాధ్యము. ధ్యేయముకంటె పరమాత్మ స్వరూప మత్యంత విలక్షణమైనదని యెఱుంగ వలయును. ఎఱిఁగి ధ్యానించి సాధన మొనర్చువాని కది ధ్యేయమగు పరమాత్మను గూచించు సాంకేతిక లక్ష్యము మాత్రమగు చున్నది. ఎంతవరకు ధ్యేయప్రాప్తిలేదో అంతవఱకు అన్నియు లోపములే” - అని తత్వజ్ఞులు వచింతురు. కాని, “ముందుగ లోపములన్ని తొలఁగించుకొని పిదప సాధన చేయుదము” - అని మూత్రము తలంచరాదు. లోపముల సరిచేయుఁ జాలిన వాఁడు లేఁడు. నత్యవస్తువు ప్రాప్తించిన పిదప దనకుఁ దానే లోపముల సరిచేసికొనఁ జాలును. తొలుత నేమి తలంచు చున్నాఁడో అది ఊహామాత్రమే అగుచున్నది. అట్టి ఊహ తోనే లవముచేయఁడుచున్నదో అది వాని ధ్యేయవస్తు ప్రాప్తి పరియును మరాయ మగుచున్నది.

శుద్ధవిదియనాటి చంద్రలేఖను జూచినవాడు అది కనబడనివానికి ఎఱుకవలెను విధము గనునింపుడు. “నీవు సూటిగా ఆ వృక్షమును చూడుము. ఆ చెట్టు పై భగమున బెత్తెను ఎత్తున చూడుము. నీకు చంద్రలేఖ గోచరించును” అనును. వాడు ఆ చెట్టుపై దృష్టి నిలిపి చూచును. పిదప చంద్రలేఖను జూచి సంబోధించును. చంద్రుని జూచినవాడు చూచనివాని కన్నులలో ప్రవేశించి చూపుటలేదు. చంద్రుఁ డా చెట్టుపై నాలుగంగుళముల ఎత్తున లేడు. ఆ చంద్రమండలము వాడు చూచునంత చిన్నదియు కాదు. కాని లక్ష్యము నిలిపి దానిని జూడఁగలుగుచున్నాడు. చంద్రుని వాస్తవ రూపమున కిదేనియు సరికావు. ఎవరికిని భోధపడదు. ఏమైనను చంద్రుని ప్రకాశముండనేయున్నది. చంద్రుని నిజస్వరూపము గుణములు కనబడు చంద్రలేఖయందు భోధపడవు. ఈ విధముగ లక్ష్యము చేసికొని చూచుటవలన భగవంతుఁ డెఱుంగఁ బడుచున్నాడు. చంద్రునకు లక్ష్యమునకు ఎట్టి అంతరము గూడో భగవంతుని సత్యస్వరూపమునకు లక్ష్యమున కట్టి అంతరము గలదు. దైవము వాక్కునకు సంబంధించిన విషయము కాదు. అది పొందఁబడినపుడే ఆ వరవస్తు వెఱుంగఁ బడుచున్నది. ఇట్టిదని యూహించుటకును సాధ్యముకానిది.

“యతో వాచో నిగర్తంతే అప్రాప్య మనసానహ” అని శ్రుతులు తెలుపుచున్నవి. ఆ భగవానుఁడు మనస్సనే యూహించుటకు వాక్కుచే వివరించుటకు సాధ్యపడువాఁడు కాఁడు. కాని లక్ష్యముచే ధ్యానించి ఆ వస్తువును పొందువార్యు లెవరి

కొనుచున్నారు. సాధకుడు తానవలంబించు మూర్తము మార్చుకొనవలసిన యవసరము లేదు. దానినే దృఢము చేసి కొనుట తగును.

బ్రగవంతు నెట్లు ధ్యానించవలయును

భగవానుని సాకారునిగ లేక నిరాకారునిగ ఎట్లు ధ్యానించినను ఫలము నమానము. కాని సాకార ధ్యానము కంటె నిరాకార ధ్యానము మిక్కిలి కష్టమని శాస్త్రములు తెలుపుచున్నవి. ఫలము రెంటును నమానము. శేవల సాధన ఘనండు మూత్రము భేదము కలదు. సాకారోపానకుడు నిరాకారుడు నర్వవ్యాపకుడగు శుక్వర తత్వ మెరిగి చేయవలయును. దేహోత్పాది గలవారికి (దేహమే తానను తలంపు గలవారికి) నిర్గుణాకార పరబ్రహ్మోపాసనము మిక్కిలి కష్టమని శ్రీశృష్ణపరమార్థు నులికినాడు.

“క్షేతోఽధిక తరస్తేషామ వ్యక్తాన క్త చేతసామ

అవ్యక్తాహి గతిర్దుఃఖం దేహావద్ధిర వాప్యతే.

అటుల, నవ్యక్త చేతమలై నవారి

కధిక కష్టంబు గలుగు; దేహాధిమాన

యుతుల కెందు నవ్యక్తమౌ గతి విశేష

క్షప్తమనఁగాని అత్యంబు గాదు పార్థ :

కొందఱు శుద్ధ నిరాకార బ్రహ్మమును ధ్యానింతురు.

కొందఱు సాకారునిగ ధ్యానింతురు. వాస్తవముగ భగవానుడు

శ్రీవిష్ణును శ్రీరామనాథుడు శ్రీశృష్ణుడు ఎట్లు ఒక్కడే

యగుచున్నాడో. ఆ విధముగ దేవి. శివుడు. గణేశుడు సూర్యుడును ఆ విష్ణువుకంటె భిన్నులు కాదు. భగవానుడు వేదవ్యాసుడు అష్టాదశ పురాణముల నాయా దేవతస్వరూపములయందభిరుచి గలవారలకై రచించి ఆయా పురాణములందుఁజేర్చొనబడిన దేవతను సర్వోత్కృష్టమనిగను, సృష్టిసౌతిలయకారునిగ నిరూపించి రచించెను. నామరూప భేదములే కాని యిన్నియు నా పరమాత్మయే యని యెఱుంగనగును. నామరూప భావనము సాధకుడు తన ఇచ్ఛానుసారము చేసికొనుచున్నాడు ఒకడు ఒక 'స్థంభము'ను పరమాత్మగా భావించి ధ్యానించునేని అదియు పరమాత్మ ధ్యానమగుచున్నది. అవశ్య మా లక్ష్యమునందు ఈశ్వరుని పూర్ణభావముంచవలయును.

“మయ్యానేకృ మనో యేమాం విత్యయుక్తా ఉపాసతే
శ్రద్ధయా పరయో పేతా ప్రేమే యుక్తతమాచరాః”

అనపుచరిత ! చిత్తంబు నాయందు విరివి

సకత యుక్తాత్మలై నుంచిశ్రద్ధ గలిగి

నమ్మిపాకించు చుండు జనముల విశ్వ

యంబుగా యోగిపుంగవులవి కలంకు.

(భగవద్గీతామృతము. ౧౨-౨)

నిరాకార ప్రభావము నెఱిగి సాకార ధ్యానము చేయుటయే ఆ భగవానుని ప్రాప్తికి ఉత్తమము. సులభమునగు సాధనమై యున్నది. ఎవ రే నగుణము నెఱుంగుదురో వా రా నగుణ ధ్యానముచే అధ్యస్థింప నగును అన్నిటి ఫలము పరమావధు.

అదికొంకరుడు తత్త్వరహస్యము సంతయు నొక శ్లోకమున గూర్చినాడు.

దేహబుద్ధ్యాకు దాశోఽహం- జీవ బుద్ధ్యాత్ తదంశకః

ఆత్మబుద్ధ్యా త్వమే నాఽహం ఇతిమే విశ్వయామతిః.

(ఓ స్వామీ! దేహమే నేనను బుద్ధిగల యంతదనుక నీకు నేను దానుడను. దేహబుద్ధి తొలగి జీవబుద్ధి గలిగిన నీవు అంశవి నేను అంశమును. ఆ జీవ బుద్ధియు పడగి ఆత్మబుద్ధి ప్రాప్తి చిన నేనే నీవు. నీవే నేను. అని నా నిశ్చితాభిప్రాయము.) ఇది పరమార్థముగ పాఠకులు గ్రహించ వగును.

భక్తుల కొఱకు భగవానుడేల సాకారుడగు చున్నాడు?

పరమార్థ వచ్చిదానంద ఘనము. నిత్యము అపార మగు రూపమున నకల విశ్వమునందు నిండియున్నాడు. అగ్ని నిరాకార రూపమున నకల వస్తువులందు వ్యాపించి యున్నది. ప్రకటనము చేయుటకు దగిన సామగ్రి నొకచోట చేర్చి సాధనము చేసిననే అది ప్రకటమగును. ప్రకటమైన పదప సందుగల ఇంధనాది పరికరముల కొలది విస్తృతి పరిణామము లొందుచుండును. ఆ విధమున గుప్తరూపమున సంతట వ్యాపించియున్న అదృశ్య సూక్ష్మ నిరాకారుడగు పరమార్థయు భక్తుని యిచ్చానుసారము సాకార రూపమున ప్రకట మగుచున్నాడు. యథార్థము విచారించిన అగ్నివ్యాపకతా ఉదాహరణము ఏదేదీయియగును. కేవల ఆకాశ వాయు తత్త్వములు మాత్రమున్నచోట అగ్ని లేదు. కాని ఆత

మాతృ సేకల విశ్వమున పరిపూర్ణుడై యున్నాడు. పరమాత్మ వ్యాపకత్వము అగ్ని వాయు రాకాశముల వ్యాపకత్వము కంటె శ్రేష్ఠము విలక్షణమైనది. పరమాత్మ లేని స్థానము లేదు. అట్లే విశ్వమున పరమాత్మయొక్క - మాయ లేని ప్రదేశమును లేదు. దేశకాలానులు కలదంతయు మాయయే. 'సంభవామ్యాత్మ మాయమా' అని గీతలందు జెప్పబడినటుల మాయారూప సామగ్రి నాధారము చేసికొని యెందెందుఁ గోరిన నందందే పరమాత్మ ఆవిష్కరించుచుండును జలమెచటగోదో అచట తైత్వముండును. అదినుంచును గలిగింకఁ జాలియున్నది. పరమాత్మ అతః మాయలకలిమి నీ విశ్వము సకల ముత్పన్న మగుచున్నది. అట్టియొక పరమాత్మ ప్రభుమగుట కష్టమగు పనికాదు.

సరాశార వ్యాపకత్వ మున అదియెప్పుడు సాధ్యమే. కాని, సాశార వ్యాపకత్వమున భగవంతుండు భక్తునకు మాత్రమే ఎఱుకబడుచున్నాఁడు ఆ భగవానుండు సర్వశక్తి మంతుండు. ఎట్లు కావించునో గనువింపుడు. ఒక్కడ నేకముగ-అనేకమున నొక్కఁడుగ దర్శన మీయఁగలఁడు. అది ఈశ్వరేచ్ఛ-అది విశుద్ధమైనది భక్తుని యిచ్ఛయు భగవానుని యిచ్ఛానుసారముగ నుండును.

"మధ్యక్తా యత్రగాయంతి తత్రక్రిష్ణాః పరదః" అనియు

"సాధుల హృదయము నాయది - సాధు" హృదయంబు చేను" అని భగవానుండు పలికినాఁడు. అది యథార్థము.

మనయందఱయందు నిరాకార రూపమున నెట్లు అగ్నికలదో ఆ విధమున భగవానుడు సచ్చిదానంద ఘనరూపమున నెల్లర హృదయములంగలఁడు. కాని భక్తుల హృదయములు నిర్మలములగుటచే నానియం దతఁడు ప్రస్ఫుటముగ ప్రత్యక్షమగుచున్నాఁడు. అదియే భక్తహృదయముయొక్క విశిష్టత.

“యద్యపి వర్వత్ర సమస్తథాఽపి నృహరి స్తథాస్మితే
భక్తాః పరమావందే రమంతి సదయావలోకేన”

“అఖిల భూతముల మురారి నముండునై
వరగుచున్నఁ దత్కృపావలోక
నమున భక్తవరులు రమియింతుడు వరమా
నందుడైన యాముకుండు నందు.”

(ప్రబోధసుధాకరము - అనుగ్రహ ప్రకరణము)

సూర్యప్రతిబింబము కట్టె-తాయి-దర్పణములందు సమముగనే కడుచుండును. స్వచ్ఛ దర్పణమునందు మాత్ర మది ప్రస్ఫుట మగుచున్నది. కట్టెయందు, తాయందు ద్యోతకము కాదు. ఆవిధముగ భగవానుఁ డెల్లర హృదయములందున్నను భక్తులుకానివారి కావృషాపాణి సదృశ కఠిన మలిస హృదయమాలందు గోచరింపఁడు. భక్తుల స్వచ్ఛస్థిగ దర్పణ సదృశ శుద్ధ హృదయములందు గోచరించుచున్నాఁడు. భక్తుఁడు ధ్యానమునం దా వరమాత్మ నే విధముగఁ దలంచుచున్నాఁడో ఆ విధముగ సతని హృదయమున నివసించుచున్నాఁడు.

భగవానుని ఏ రూపమును ధ్యానించినను అది విశ్వపూర్ణముగ భావించి ధ్యానించవలయును. నగుణ ధ్యానమును గూర్చి భక్తిమతాచార్యులు వలపురు పలువిధముల తోధించి యుంజిరి. అందే విధము నాచరించినను పొందు ఫలము సమానమని సాధకులగు భక్తులు గ్రహింపనగును

ఏ విభున్ 'కిష్క' డంచు శైవులద్యానింజెను, 'విష్ణు'వటంభను నైష్ఠవులును, వివతి 'బ్రహ్మ' మటంచు వేదాంతు లెల్లరు, 'మిథు' డటంచును బౌద్ధవయము, అరయ 'కర్త' యటంచునైయాయకుర్. మఱి 'కర్మ' మనుచు మీమాంసకులును,

'అల్లా' యటంచు మహమ్మదీయులు, నజ్రనంబు 'అర్హ' త్తవి జైన చయము.

ఆ విభుని సర్వరూపంబులైనవాని,
నాగమా తీత వత్సమునం దలరువాని
పాదు దీన సంరక్షణ నజువునాని
సర్వసులభు 'సాయివ్రభు' నన్నుతింతు.

(శ్రీ సాయి మననము - తృతీయస్కంధము)

౬౬

శ్రీ వేంకటాచలనమః

శ్రీ సాయినాథాయనమః

సాయీబాబా కూడ దేవుడేనా ?

ఉన్నదేవుళ్ళు చాలకనా ?

(పందేహ వివృత్తి)

ద్వితీయాంశము

లోగడ వివరించిన విషయములను మరిశీలించి నకల
సృష్టినీతి లయకారుడు - సర్వవ్యాపి, సర్వాంతరాత్మయగు
దేవుడొక్కడే యని గుర్తించితిమి. 'ఉన్నదేవుళ్ళు' - అని
నామిత్రుడ డడిగిన ప్రశ్నలో నతని దృష్టియందు బహుళః
మనహిందువులలో నేఱునేఱుగఁ బూజించి, నేవించి శ్రీవిష్ణు,
శ్రీకృష్ణ-పార్వతీ-శంకర - శ్రీరామ - నరేంద్రనారాయణ -
గణపతి మొదలగు రూపములని భావించి యుండవచ్చును.
ఇవి యన్నియు వాకే వస్తువనియు - ఆవస్తువును పలువురు
పలు నామరూపముల వారివారి యిచ్ఛానుసారము కల్పించు
కొనిరని తెలిసికొంటిమి. 'దేవుడు' అని చెప్పబడువాఁడు
వాక్కుచే బలుకుటకు మనస్సుచే నూహించుటకు పందని
వాఁడనియు నెఱిగితిమి. కావున దేవుడు-భగవానుడు అని
చెప్పబడు ఏవస్తువు గలదో అది నిర్గుణము నామరూప
రహితము. ఇంద్రియగోచరమై భగవచ్ఛబ్దవాచ్యమగువస్తువు
ఆదేవునియొక్క సగుణరూపమగును. కావున శ్రీవిష్ణు-
శ్రీరామ శ్రీకృష్ణ పార్వతీ శంకర గణపతి బుద్ధాది వ్యక్తులు
ఆ భగవానుని సగుణ రూపములు - (లేక) అవతారములు
అని మనము గ్రహింపవలెను.

అవతారములు:-

నరక వ్యాపకుడు - అగమ్యుడు - అగోచరుడు - మనో
వాగతితుఁ డగు భగవానుఁడు - ఏక దేశగతుఁడు సుగమ్యుఁడు -
గోచరుఁడు - మనో వాగ్యశుఁ డగుచుండుట అవతారమూలము
ననే. అపవృత్తమైన స్థితినుండి వృత్తమగుటయే 'అవతరణము' -
'అవతారము'. ఈశ్వరుఁ డంతటను వ్యాపించియున్నను దయా
మయుఁడగుటచే దీనజనుల సుద్ధరించుటకు తన నిర్గుణస్థితినుండి
యొక మెట్టు దిగి సగుణుండగును. ఇది యొకచోటఁ గాదు -
ఒక కాలముననే కాదు. ఎవ్వడెవ్వ డెక్కడెక్కడ అధర్మము
ప్రబలి దర్మమునకు హాని కలుగనున్నదో అప్పుడప్పుడు -
అక్కడక్కడ భగవానుఁ డవతరించును. సాధుజనుల సుద్ధరించి
ధర్మమును మానవ సంఘమునఁ జక్కగ వెలకొల్పును

యదా యదాహి ధర్మస్యగ్లానిర్భవతి భారతః |

అభ్యుత్థావ మధర్మ స్యతదా త్కావం సృజామ్యహం.

వరి తాణాయ సాధునాం వినాకాయచ దుష్కృతాం

ధర్మసంస్థాప నార్థాయ సంభవామి యుగేయుగే.

ఎప్పుడెప్పుడు నధర్మ మెదరుఁజెందు

నెప్పుడెప్పు డధర్మంబు వృద్ధిఁ బొందు

నప్పుడప్పుడ, మేమవాహవ తనూజ |

యేను నన్ను ధరిత్రి సృజించుకొందు.

నకల సాధువులను సంరక్షణముఁజేయఁ

బాపజనుల నెల్ల రూపుమాప

జగతియందు ధర్మసంస్థాపనార్థంబు

యుగ యుగంబునందు మెచ్చనింతు.

(తగవద్దీతామృతము. ౪-౩. ౩.)

దేశకాల భాషాభేదముల ననుసరించి ఆయా యవతారములను పలువురు పలు విధములుగఁ బలుకుచుందురు. అట్టి యీశ్వరావతారములందు హేచ్ఛతగ్గులు పాటించుట తగదు. ఏ కారణమున నే పనులు నెరవేర్చుటకు భగవానుఁడవతరించునో అది పూర్తియైనతోడనే ఆ యవతార యదృశ్యమగును. భగవంతునందుఁ జెప్పఁబడిన

‘విశ్వర్యస్య సమగ్రస్య ధైర్యస్య యశస్త్రియః
జ్ఞాన నైరాగ్య యోజ్జైవ షణ్ణాం తగ ఇతిరణా’

సమగ్రమగు నైశ్వర్య ధైర్య యశస్త్రి జ్ఞాన నైరాగ్యములనెఱచు నారు విధములగు సామర్థ్యములు అవతారమునందును గలవు. కాని ఆయా యవతారము లేయే కార్యముల నిర్వర్తింప ప్రకటమయ్యెనో అట్టి సామర్థ్యములనే ప్రదర్శించును.

సామాన్య దృష్టిలో “దేవుణ్ణు” అని బహువచనమువయోగించుటలో ఈశ్వరశక్తి కొంచెముగనో గొప్పగనో ఏయే వస్తువునందు ప్రకటమైనను దానిని దైవముగ భావించు నాచారము మనకుఁ గలదు. మన పూర్వీకలు కంచభూతములను, కూర్యచంద్రాదులను, సర ఇంతు పశు పక్ష్యాదులలో శ్రేష్ఠములైన వానిని దైవసమానములని నేవించెడివారు. నేటికి నట్లునేవించువారు కలరు. శ్రీకృష్ణుఁడు తనవిభూతినిఁగూర్చి

‘యదృద్విభూతి మత్ప్రత్నం శ్రీమదార్జున మేనవా
శత్రుదేవాన గచ్ఛత్సం మనుజేషాం 204 సంభవమ్’

కోపితంబు నగుచును విభూతి గలయదీ
 బలము గలిగియున్న వస్తు సమితి
 నర! యెఱుంగుచుయ్య! నాడు తేజోఽంశ వం
 భవము లనుచు నీడు స్వాంతమందు.

(భగవద్గీతామృతము. ౧౦. ౪౧.)

తెలిసి “నా సంబంధములగు విభూతిబలనంబడ లెందెందు
 గోచరించునో ఆ వస్తు సమూహము నా తేజోంశము వలన
 కలిగినవని తెలిసి కొనుము.” అని శ్రీకృష్ణుడు పలికినాడు.

“ఈశ్వరుడు సర్వభూత హృదయాంతర్వర్తి” యని
 చెప్పబడెనుగదా? అట్టియెడ ‘ఒక వ్యక్తి సామాన్యజీవి’-
 అని చెప్పనేల? అనుప్రశ్న కలుగవచ్చును. ఈశ్వరుడు సర్వ
 వ్యాపి- ప్రత్యక్షువు లోపల వెలుపలపైత మీశ్వరుడే.

“అంతర్భూత తత్త్వర్సం వ్యాప్య స్వారాయణస్థితః”
 అనియే వేదములు పలుకుచున్నవి. కట్టెయందు అగ్ని కలదు
 అది కాష్టముందు లీనమై యంతటను వ్యాపించి యున్నది
 అందు లీనమైన అగ్ని ప్రజ్వలించుటచేసినట్లే ఆ కాష్టమును
 ‘అగ్ని’ యందురు. అంతవరకు అది ‘కట్టె’యే కాని ‘అగ్ని’
 కాదు.

“ఋజు వక్రీంవా కాష్టం పౌతాక దగ్ధం నదగ్ని జాయాతి
 తత్కింహస్తగః హ్యం ఋజువక్రాశార నత్వేఽపి,
 ఏనం య ఆత్మనిష్ఠో హ్యాత్మా శరశ్చ జాయతే పురుషః
 దేహీవ దృశ్యతేఽసౌ వరం త్వహే కేవలోహ్యాత్మా”

కట్టె సూటిదిగాని వంకరదిగాని

అగ్నియందునఁ గాఱచో నగ్ని యగును;

అందు ఋజువక్రరూపంబు అమలియుండుఁ

గాక - కరమునందునఁ బూసఁగఁగ దరంబె !

అటుల నాత్మవిష్టరగు పూరుసుండుఁ దా
నాత్మరూప మిందె యందుచుండు;
బాహ్యమునకు దేహీవలెఁ దోచుఁగాని. య
ధర్మ మతఁడు కేవలాత్మ యగును.

(ప్రబోధ సుధాకరము - ఆధ్వైత ప్రకరణము. 122-123)

"జ్ఞానీ త్వత్త్వేవ మే మతమ్"

జ్ఞాని యన ఆత్మయే యని నా మతంబు.

(భగవద్గీతామృతము. ౧-౧౮)

"బ్రహ్మ నిద్రాప్రసౌఖ్యం భవతి"

బ్రహ్మనేత్ర బ్రహ్మమే అగును. అని శ్రుతులుపలుకుచున్నవి.

"తస్మిన్ స్తజ్జనే భేదాభావత్"

'స్వామికి- తదీయునకు భేదమేమి లేమి'

(ప్రేమామృతము - నారద భక్తిసూక్తములు. ౪౭)

"సంత్ తోచ్ - దేవః దేవ తోచ్ సంత్ "

'సాధువే దైవము దైవమే సాధువు' అని తుకారాం

పలికినాడు.

జ్ఞాని- బ్రహ్మనేత్ర-భాగవతుఁడు-సాధువు-పరమాత్మ-
వీరికి భేదము లేదు. జ్ఞానులగు సాధువులలో ఆత్మారాములై
సంతత నిర్మలకల్ప సమాధినిష్ఠులై యానందించువారు కొంద
ఱుండురు. వారార్థ ప్రాపకులు. దీన పతిత జనోద్ధారకులు
సర్వ సమర్థులు. పడ్డియై శ్వేత్య సంపూర్ణులు కొందఱుండురు.
బ్రహ్మవిదుఁడు త్రినత్యముగ బ్రహ్మ మగును. అతఁ డే దేవ
మున నున్నను- ఏ భావలో నేమి పలికినను అది 'దేదమే'
అగుచున్నది.

ఈశ్వరుడు శ్రీసాయిబాబాగా అవతరించిన కారణములు

(1) మన దేశమున ప్రధాన మతములు రెండు. హిందూమతము. మహమ్మదీయమతము. ఈ రెండుమతముల వారు పరస్పర ద్వేషము పూని నేటివరకు నెట్లాండోరుల హింసించుకొనుచున్నారో మనము చూచుచున్నారము. ఈ యిరు మతస్థులయందుఁ గల ద్వేషభావ మడఁచి మన దేశమున మనుష్యసమాజమున శాంతిభద్రతలను ధర్మమును నెలకొల్పుటకే ఈశ్వరుడు 'సాయిబాబా'రూపమున నవతరించినాఁడు. "ఇడమతములు నమ పేకములేదము. ఇరువురదైవము నేనే. సత్యము పొరపడి కలహింపఁబోయిదు మీకని. పరిదిద్దినాడవు సాయిఅవతారః (శ్రీ సాయినాథ త్రికాలపేవ. మద్యాహ్న. సేవ) జయదేవ; జయదేవ;

పూర్వమున హైందవ మహమ్మదీయ సఖ్యతఁ గూర్చి సఖ్యమునుద్ధరించిన కాశీరామానందయోగి. కబీరులు ఇరువురు శ్రీగోపాలరావు దేశముఖ (వేంకటేశ) సాయిబాబాలుగ అవతరించి ఈశ్వరప్రేమ. పరార్థప్రేమ జీవులపై ప్రసరించి వారి కార్యక్రమము సంపూర్ణముఁ గావించిరిని చెప్పుచున్నారు. అదియు సత్యమైన విషయ మనుటకు సందేహము లేదు. ఒక ప్రసిద్ధ వ్యక్తి ఏ కార్యము నొనఁపుట కీ భూమిపై పొడమునో ఆపని ఆజన్మమున పూర్తి కానియోడల, తన బిడ్డలపైఁ గల అన్యజప్రేమచే తిరిగి జనించి తాము ప్రారంభించిన కార్యమును సంపూర్ణఁ గావించును. మన వేద శాస్త్ర పురాణాదులఁ బరిశీలించిన నిట్టి సత్యము మనకు బోధపడ

గలదు. కరమేశ్వరావతారములం దట్టి అనుక్రమ సరిబంధము గోచరించును. మానవ సంఘమున నధర్మము నడంచి ధర్మము శాంతి నెలకొల్పుట ముఖ్యము. అట్టిపని నేయే నామరూపముల నేయే వ్యక్తి సాధించిన శాంతి ధర్మముల స్థాపించినను అట్టి వ్యక్తి కరమేశ్వరావతారుఁ డగుచున్నాఁడు.

శ్రీ సాయిబాబావతారమున దుష్టసంహారమునకంటె దుష్టహృదయ కరివర్తనమే విశేషము. శ్రీ సాయిబ్రభువు సందేశము గమనింపుడు. “ప్రేమ విశ్వాసములు సాధనములుగ ఎల్లరు తరింపఁ జూడుఁడు. మీరు ఈశ్వరుని ఏ పేరునఁ బిలిచినను ఏ మూర్తిని ధ్యానించినను లోపములేదు. ఏ మత మవలంబించినను హానిలేదు. మీ మతమునుండి మార్పునొంద వలసిన అవసరము లేదు. అన్ని మతములు ఈశ్వరునిఁ జేర్చి తీరును. సామరస్య సమన్వయములుమాత్ర మవసరము. అని లేనినాడు కతనము తప్పదు. ఎవరి ఆచారముల చొప్పున వారు నడువవచ్చును. ద్వేషభావము వీడఁడు. రాం-రహీములు-కృష్ణ-శ్రీస్తులు ఒకరేకాని భిన్నులు కాదు”- అని బాబా మనకు విస్పష్టము చేసినాఁడు. అన్ని దైవ రూపములు తానే యని శ్రీ సాయిబ్రభువు ఆత్మలీలలఁ బ్రకటించినాఁడు. అట్టి లీలలను గాంచి ఆనందించిన భాగ్యశాలురు (బాసగాణూ మహారాజా మొదలగువారు) నేటికిని గలరు.

రెండవ కారణము

(II) శ్రీ సాయి నాథుని అవతారమునకు మఱియొక కారణము గలదు. తక్కిన మతములవారి విషయము లటుండ నిండు. మన హిందూమతమున వేదశాస్త్ర పురాణేతిహాసములు మనకు ప్రమాణ గ్రంథములు. అందు వివరింపబడిన అంశములను చక్కగ బోధపఱచుకొనక “భగవంతుడన శ్రీ నారాయణుడో - శ్రీ శంకరుడో కాని మఱియొకరు కారనియు, ఆ భగవానుడు శంఖ చక్ర గదా వద్యములు ధరించిన చతుర్భుజములతోడ, కిరీటమణికుండలములు - నీతాంబరములు దాల్చి గరుడవాహనారూఢుడై దర్శనమిచ్చును; లేదా గంగాజటాజూట సర్పభూషణములతో త్రిశూల డమరు కాదులఁ బూని గజానురాంబరధారియై వృషభవాహనారూఢుడై దర్శనమిచ్చు నేకాని ఒక చినిగిన కున్నీతో - తలకొక గుడ్డచుట్టుకొని పేద ఫకీరువలె దర్శన మియ్యడు” అను అభిప్రాయము మనలో కలదు. “ఈశ్వరునకొక నియామక రూపము లేదు. ఏరూపమున నైనను వ్యక్తమై తన లీలలను బ్రకటింపఁ గలఁడు. దీనులఁ బఠితుల సుద్ధరింపఁ గలఁడు.” అని తెలుపుటకే భగవానుడు “సాయిబాబా” రూపమున నవతరించెను. శ్రీ సాయి నాథుని ఈశ్వరునిగఁ దెలిసికొనఁ జాలిన వాఁడు వీధియం దే చిచ్చ గానినఁ జూచినను వానియందు నిరసన భావము వహింపజాలఁడు. ఎల్ల ప్రాణులయందు ఆదరణ ప్రేమలు గలిగించుటకు - ద్వేషబుద్ధి శమింపజేయుటకు, తామ సంతోషములము - అధికారులము - విద్యాపంతులము - ఉన్నత

వంశ జాతులము—అను దురహంకారముల—పాశ్చాత్యనాగర
కళా వ్యామోహముల — యాపుమాపుటకే ఆపరాత్మరుడు
శ్రీసాయి ప్రభువుగ, నవతరించినాడు విశ్వమానవప్రేమ —
సర్వభూతహితాన క్తి బోధించు అవతారము శ్రీసాయి
నాథావతారము.

శ్రీరామ—శ్రీకృష్ణ—గౌతమ బుద్ధాదులు ఈ విషయ
ములు మనకు చెబువలేదా — ఇందేమి విశేషము కలదు ?
అని తలంపడగదు. మన శ్రుతి స్మృతి పురాణాదులు పరిశీలిం
చిన చెప్పిన విషయమే వేరువేరు వ్యక్తులచే వేరువేరు విధ
ములఁ జెప్పబడుట విశదమగును. ఇందు పునరుక్త దోషము
గాని మఱియొట్టి న్యూనతగాని లేదు. ఇన్ని చదివియు, వినియుఁ
జూచియు మన మజ్ఞానము నేచరించుచున్నారము. భగవానుఁడు
కరుణాగురు. తన బిడ్డలయందసార ప్రేమగలవాఁడు. బిడ్డలు
చక్కఁ బడుటకై బోధించి లంచమిచ్చి. కోపించి, దండించి
ఎన్నెన్నో విధముల బుద్ధి గఱపుచుండును. “సంభవామి
యగేయగే” అనుటలో అవసరము కలిగినపుడెల్ల దేవుడవ
తరించును. మన జీవితమున ప్రతిక్షణము జరుగు పనులయందు
భగవంతుఁడెట్లు తన అభయహస్తము మనపై ప్రసరింపఁ
జేయుచున్నది మనము చూచుచునే యున్నాము. ఎఱింగియు
మఱుక్షణమున ఈశ్వరమాయ కళినుల మగుచున్నారము.

(శ్రీ సాయికరుణ - పీఠిక చూడుడు) (కరుణ - మాయ)

శ్రీ సాయి నాథుడు తన చరమదశయందు అనగా చివర వదు నెనిమిది సంవత్సరములందు (1900-1918) తన అద్భుత లీలలను ప్రకటించినాడు. గొప్పగొప్ప విద్యావంతులు సైతము బాబాయెదుట మోకరిల్లిరి. బాబాను పరీక్షింప జూచినవారలు విఫలమైరి. ఆశ్రయించినవారల కెల్లరకు 'శ్రీసాయి' 'అంతర్యామి' - అను సత్యము బోధపడినది. ఆయా దేవతాపాసకుల కాయా దేవతారూపముల బాబా దర్శన మిచ్చెను. ఎల్లరు పాదాశ్రాంతమైరి. తన విద్వల అజ్ఞానమున కాగ్రహించినవాడు కాదు. ఆతండ్రి పరమ దయాళువు, శౌంధోక కారణమున తన వారిపై ఆగ్రహించినను వైశమవారికి ప్రబోధ కల్పించి, అనుగ్రహించినాడు. చేరదీసినాడు. తన ఆశ్రితుఁ డెక్కడెక్కడనున్నను ఏమిచేయుచున్నను వేయికన్నులఁ గనిపెట్టి రక్షణ మొనఁగువాడు.

ప్రార్థి దుష్కర్మ వశులై శ్రీ సాయి ప్రభువును నిరసించినవారును కలరు. బాబా ప్రదర్శించిన లీల లన్నియు గారడీల - ఎంద్రజాలికుల చమత్కారములుగ దలంచిరి. శ్రీకృష్ణాద్యవతారములందును పరమాత్మ ప్రదర్శించిన లీలల నా విధముగనే అప్పటివారు ఆసురభావ మాశ్రయించిన వారలై నిరసించినట్లు పురాణాదులందుఁ జెప్పబడినవి.

“ఆవజానంతిమాం మూఢా మానుషీం తమమాశ్రితం

పరంభావమజానంతో మమ భూతమహేశ్వరమ్”

అనిభూత నియామకమైన నాడు

పరమ భావంబు నెఱుంగని వారలగుడు

నరకరీరంబుఁ బొందిన నన్ను మూర్ఖ

జనము నవమానమును జేతు రనమచరిత :

(తగవద్గీతామృతము - ౯.౧౦)

అని శ్రీకృష్ణుడు పలికినాడు. అవతార రహస్యము లెఱుఁగుట మిక్కిలి కష్టము. మానవుల బుద్ధులు లోకవాసనా కళంకితములు. కావున సత్యవస్తువు నెఱుఁగఁ జాలరు. ఎఱుఁగఁ బ్రయత్నింపనులేరు. చక్కని పూర్వజన్మసుకృత ముండినగాని భగవదనుగ్రహము ప్రాప్తముకాదు. అదిలేనిది సాధుజనానుగ్రహము గలుగదు. అదికలిగినగాని జీవి జనన మరణ చక్రప్రభమణమునుండి విడివడలేడు. (శ్రీ సాయిమనసము పీఠికచూడుడు)

మూడవ కొరణము.

(iii) 'చినా నద్దురు కోన బతావై' - గురు కరుణ లేని యెడ మార్గ మెఱుకవడదు' - అనినాడు కబీరు
మఱియుఁక నందర్భమున

"నరనరాయణ హో తహై - జో కరిబాయై కోయ్

కీటక తుంగీ హో తహై - గురు బలిహారీ తోయ్"

గురు కృపాబిక్తిఁ గుడురై నవాడు

వరమమౌ జ్ఞానవంపదఁ గాంచువాడు

వరుఁడయ్య నారాయణత్వంబుఁ గనెడు

పురుగు తుంగత్వంబుఁ బొందుటఁ గనుడు,

(సా. క. సూక్తులు)

"జీవో బ్రహ్మైవ సామనః" అని, అదికంకరుడు పలికెను.

ఏదేని నొక విషయము మన మితరులకు బోధించు పూర్వము దానిని మన ఆచరణమునందుంచుకొని మన స్వానుభవమును మాటలతోఁగొక క్రియారూపమునఁ బ్రకటించు నలయును. సామాన్య మానవుడు ఏ విధముగ డై వత్వస్థితి

పొండజాలునది ఆ పరమేశ్వరుడు శ్రీసాయిబాబాగా
 అవతరించి, ఆచరించి, ప్రదర్శించినాడు. శ్రీరామావతార
 మున పరాత్పరుడైనాడని భక్తాచరణము శ్రీకృష్ణావ
 తారమున బోధించినాడు. ఆచరణ పూర్వకముగ ప్రకటింప
 నీదే యితరులకు బోధింపఁ జూచువాఁడు లోకవంచకుడు.

ఒక విషయము గమనింపుడు. క్రింద మంట పైన
 నీరు. ఈ రెంటికి మధ్య పాత్ర లేనిదే నీరము కాఁజెట్టలేము.
 మధ్యపాత్ర లేనియెడ నీరెక్కువైన నిప్పు చల్లారును.
 నిప్పుకు పైన నీరమావిరి యగును. అట్లే దైవము మాన
 వుని మధ్య సమర్థ సద్గురువు ఆధారము. దైవము అందు
 బాటునఁ గల దైవత్యము. మానవున కందుబాటున మాన
 వత్వము కలిగియున్న సద్గురువే సాధారణ మనుష్యుల సుద్ధ
 రింపఁ గలఁడు. మానవునియందుఁ గల బడతను మాన్పి
 దైవత్వస్థితి ప్రాప్తింపఁ జేయఁగలఁడు. ఈ సత్యమును
 ప్రపంచమున కెఱుకపఱచుటకే శ్రీ సాయిబాబావతారము
 బాబా పుట్టువు మొదలు శుద్ధివరకు గల జీవిత చరిత్రను
 సావధానముగ మనము గ్రహించిన ఈ సత్యము విశదము
 కాఁగలదు.

‘అమాచా ఘరాణే నిరాళా ఆపే’- మా పద్మతులు
 ప్రత్యేకములు. “మీ కాలాల ఇన్ గా రాగునష్టే”- నను
 బదిలో నుపదేశించునది లేదు. అని బాబా పలికినాడు.
 తన గురువు తన్ననుగ్రహించిన విషయముఁ దెలుపుచు-
 కేవలము గురుకృపావలోకన ప్రభావముననే తన కట్టి నీతి
 ప్రాప్తిచెనని యధార్థముపలికినాడు. (పా. కథలు పుటలు 30-31)

సమర్థ సద్గురువు మహత్వ మెట్టిదియో మనము
ముందుగఁ దెలిసికొనవలయును. తెలిసికొనిన ఆ వస్తువు నాశ్రీ
యింపవలయునను బుద్ధి పొడమును. ఆ వస్తువునందు తొలుత
భయమేర్పడును. ఆభయము (దై వభీతి) లేనిచో భక్తి నుస్థిరము
కాదు. ఆ భక్తి క్రమక్రమముగా పరస్పరాను రాగముగ-
ప్రేమగఁ పరిణమించును. ఆ ప్రేమ యెంతెంత పెంపొందునో
గురువు- తదాశ్రితుఁడు అంతంత సన్నిహితు లగుదురు.
తుదకై కృత్తి నొందుదురు. బాబా అవతారమున బోధపడు
పరమరహస్య మిదియే. ఆ తండ్రి ఆచరించి చూచి మనకు
బోధించినాఁడు పూర్వసుకృతముగల జీవి బాబాను ఆశ్రయించి
తరించును. శ్రీ సాయిప్రభువు తన బిడ్డల వలన కోరునది-
1. నిష్ఠ (విశ్వాసము) 2. సబూరి (ధైర్యముతోఁగూడిన
ఓర్పు) ఈ రెండు నాణెములను బాబాకు సమర్పించి శరణా
గతిఁజేసిన జీవి నకల భారము తా తండ్రి వహించి తనవాని
క్షేమకర మార్గము నడిపించి గమ్యమును జేర్చును.

శ్రీగురు పాదరాజీవముల్ మ్రొం
సాగిలఁ బది వతుల్ నలుపు వేవేం,
కవఁగఁజాలద కీటకంబు లేకంబుఁ
దనకు సామ్యముఁ జేసి తనువు తృంగంబు.

౬౬

శ్రీ వేంకటేశాయనమః

శ్రీ సాయినాథాయనమః

సాయీబాబా కూడ దేవుడేనా ?

ఉన్నదేవుళ్ళు చాలకనా ?

(వందేహ వివృత్తి)

తృతీయాంశము

సాయీబాబాకూడ దేవుడేనా? అను ప్రశ్నమును గూర్చి పలుకుపూర్వము బాబా జననాదికమునుగూర్చి సంగ్రహముగఁ దెలిసికొనుట అవసరము. (శ్రీ సాయీబాబా సంపూర్ణ చరిత్రము- భక్తుల అనుభవములు- “ఏమీ, నిన్ను పేక్షింతునా?” అను గ్రంథమునఁ దెలుపఁబడినవి. బాబా అనుగ్రహించిన త్వరలోనే సోదరభక్తుల కందింప వ్రాయుత్పింతును.)

బాబా జననాదికములఁగూర్చి మనకు సరిగా తెలియదు. తన చరమదశయందు 1910 ప్రాంతమున బాబా తన ఆంతరంగిక భక్తుడగు మహల్బాపతికిఁ దెలిపిన విషయము ననుసరించి, దాన గణూమహారాజు- హేమాద్రివంతు- కపర్థి మొదలగు బాబాభక్తుల రచనలనుసరించి యీవిధముగఁ దెలియవచ్చు చున్నది.

వైజాము రాష్ట్రమున పార్వణి కాలాకా మన్వాత్ సమీపమునగల ‘పత్ర’ అను గ్రామమున బ్రాహ్మణ దంపతులకు 1838 సంవత్సరమున బాబా జనించెను. (ఒక చరిత్రకారుడు బాబా జనన జనకులు జమునాబాయ్ నందలాల్ అని వ్రాసినారు. అది యెంతవరకు నమ్మదగినదో తెలియదు.) ఆతలిదండ్రు లాచిడ్డను

రెండవయేట నొక ఫకీరున కొప్పుగించిరి. ఫకీరుదంపతు లా
లిడ్డను ర నంవత్సరములు సాకిరి. వారి పోషణమున నున్న
బాబాకు అతి బాల్యముననే చక్కని ప్రవర్తన ములవడెను.
ఫకీరు తన అవసానకాలమున నాబిడ్డను నేలుగ్రామమున
నున్న గోపాలరావు దేశముఖ దగ్గఱ విడిపింపు మని తన
భార్యతోఁ జెప్పి వరమవదించెను.

మహారాష్ట్రదేశమున పీష్వాలకు సామంతుడై జం
తురు వరగణాకు జమీందారుగ గోపాలరావు 1800 ప్రాంత
మున నియమింపఁ బడెను. అతఁడు శ్రీవేంకటేశ్వర భక్తుఁడు.
వైరాగ్య జ్ఞాననిష్ఠుఁడు. నకల సిద్ధు లాతని వరించినవి. ఆయన
వేంకటేశ్వరావతారుడని ప్రజలు ఆ ప్రభువును నేవించిరి.
ఆయనను “వేంకటేశుఁడు” అని పిలుచువారు.

ఫకీరు కాంత తన భర్త నానతిచొప్పున ఆరేండ్ల
బాలుడగు బాబాను నేలునకు గొనివచ్చి గోపాలరావు
దేశముఖనకు నమర్పించెను. శమనమాడాలు - సత్యదయా
కాంతి ప్రముఖ నుగుణము లా గోపాలరావునందు మూర్తిభ
వించినవి. బాబా తన గురువగు వేంకటేశుని మిక్కిలి శ్రద్ధా
భక్తులతో వుండెండు సంవత్సరములు నేవించెను. గురువు
కృపాకటాక్షవిక్షణము మూతమున నకల నద్గుణ సంపద -
నకల సిద్ధులు అమృగపాపాత్రుడగు బాబాయందు వాడుకొని
నవి. దీనినే ‘శక్తినిపాత’ మంతురు.

బాబా మొదటిసారిగా శీర్డికి 1854 నఁ జేరెను. వదు నెనిమిదేండ్ల వయసు గలిగి బ్రహ్మచర్యస్థుఁడు ముఖమున తాండ వింప మానియై యెల్లవేళల ధ్యాననిష్ఠ యుందుండెడివాఁడు. మధురనింబ వృక్షముక్రింద కొలఁది దినములుమాత్రముండెను. తరువాత 4 సంవత్సరము లెక్కడ సంచరించెనో తెలియదు. 'సాయి-బాబా'-నామకరణము.

రెండవసారి బాబా 1857 సంవత్సరమున దూప్ ఫడా నుండి చాంద్ భాయి వఱకు వెంట వెండి బంధువులతోఁగలసి శీర్డికిఁ జేరెను. ఊరీవెలుపల మట్టిబెట్టుక్రింద వెండివాగు బండ్ల నాపిరి. అచట ఖాండ్ బా దేవాలయము కలదు ఆ కోవల ధర్మశర్త 'మహాలాపతి' విశ్వబ్రాహ్మణుఁడు. గుడి యందు కూర్చుండెను. చాంద్ భాయి, యువకుడైన బాబా-యిరువురు బండిదిగిరి. బాబా దివ్యసుందరపిగ్రహముఁజూచి మహాలాపతి ఆశ్చర్యచకితుఁడయ్యెను. తల కొక గుడ్డచుట్టు కొని కుప్పీ ధరించిన బాబా ఒక మహమ్మదీయ బాలుఁడని ఆతఁడు తలంచెను. ఆ బాలుని చూచిన తోడనే మహాలాపతి నోటినుండి అప్రయత్నముగ "యా-సాయి! బాబా!; యా! సాయి! బాబా!" (స్వాగతము! సాయిబాబా! స్వాగతము! సాయిబాబా!) అను మాటలు వెలుపడెను.

అది ఈశ్వరేశ్వ! ఆ నామ మహత్వ మెట్టిదియో! మహాలాపతి నోటినుండి వెలువడిన యా నాలుగు దివ్యాక్షరముల సంపుటి నేడు లక్షలు కోట్ల భనులకు భవతారక

మహామంత్రమైనది. *సంస్కృతభాష యందలి 'స్వామి' శబ్దమునకు హిందీ వికృతి 'సా-జి' - 'సాయి' అందుచేతనే 'గోసాయి' - 'గోస్వామి' - శబ్దములు ప్రసిద్ధములైనవి. అవతారపురుషుడు - సమర్థసద్గురువగు బాబాకు 'సాయి బాబా' అని నామకరణముచేసిన మహల్బాపతి మన కెల్లరకు వందనీయుడు. ప్రాతఃస్మరణీయుడు. అచట సున్నవారందఱు ఆ సద్గతస్తువును - 'సాయిబాబా' అని గుర్తించిరి. ఆ క్షణము మొదలు ఆ పేరుననే యెల్లరు ఆ మహనీయుని చిలువ నారంభించిరి. శీర్డియందవలించిన పరతత్త్వము 'సాయిబాబా' - అను ప్రసిద్ధనామమున జగద్వ్యాప్తి పొందినది. 'సాయి' - (స్వామి) జగత్ప్రభువు. 'బాబా' - జగత్ప్రేమతో తండ్రని సంబోధించు పదము) అను అర్థము కలది కావున జగములకు ప్రభువు-తండ్రీ యెవడైయున్నాడో ఆ వస్తువే 'సాయి బాబా' అని పాఠకులు గ్రహింపఁ దగును.

నామము - నామి :-

పరమేశ్వ రావతారము లన్నియు శ్రేష్ఠములే. కాని, యొక్కొక్క అవతారమునందు ప్రత్యేకించి విశేషము గలదు. అందలి నామరూపములు ప్రాధాన్యములు. శ్రీరామ శ్రీకృష్ణాద్యవతారములందులె శ్రీసాయి అవతారమునందు నామ - నామి నుల కట్టి మహత్త్వము కలిగినది. అట్టి ప్రాశస్త్య మొనర్చినది కాదు. అది శుశ్రవ రేచ్ఛ. నామికంటె నామమున అద్భుతతక్తి కలదు. నామి చేకూర్చఁజాలనది

* పాఠాశబ్ధవిర్వచనము, 'శ్రీ సాయిమనజము' గ్రంథమునఁ జూడుదు.

నామము చేకూర్చు గలడు. సాకార బ్రహ్మము- నామ-
అవతార సమాప్తి నొంది అదృశ్యమైనను 'నామము'
మాత్రము చిరస్థాయిగ నిలుచును. నామ యందున్న శక్తుల
కంటె నామమువలన దధిక శక్తులు గలవు. నామబలమున నామి
ఆకర్షింపఁబడును. నామి కంటె నామమే జీవిని ఘోరసంసార
సారావారమును దాటింప సమర్థమైనది. శాబరమంత్రములు
పఠించితి మేని అందలి యర్థము మృగ్యము. కాని అందలి
మహత్త్వ మత్యద్భుతము. ఆ బీజాక్షరసంపుటికరణ మాహా-
త్యమమోఘము - అతి బలీయము.

ఇది సాయిబాబా అవతారవిశేషమే - లేక గురు
వైన శ్రీ వేంకటాద్రి అద్భుత మహిమయో మన మెఱుంగఁ
జాలము. సాకారుడై కీర్తి యందు పొలిచిన కరేకునికంటె -
నామి కంటె ఈ నామము- 'సాయిబాబా' అను నామమున
అత్యద్భుత మాహాత్యము కలదు. ఆ నామామృత మాస్వా
దించిన వారికే అందలి మహత్త్వము విశదము కాగలదు.
ఈ విషయమును దలంచియే శ్రీ సాయిస్మరణమున నిట్లు
పలికిరి.

ఏ యయ్యర్ ముదమారణ విడిచి వీకే పేడు. సుశ్రేయమై
దేయంబై, నకలార్థదంబు, రసాధిష్ఠావమై, బ్రాహ్మమై
హాయిగుర్తు దలంచినా వినిన నోరారం జనించంగ నీ
'సాయి' ద్వ్యక్షర మెల్లటివుండు విక్రమంబు కీర్తికరం.
బాబా! 'సాయి' పదంబు వీకతగు సవ్యర్థాధిపంబునై
ప్రావిర్భంబునుగాదు నెల్లెడ సమర్థుడౌడు; నందహామే
రా! బీజాక్షరసంపుటికరణ మాహాత్యం బగమ్యంబు, స
ర్వాహాత్యమచింత్యమై పఠగు పఠత్యామి కీర్తికరం.

నామి - రూపము.

ఏ రూపమున సర్వేశ్వరుడు తన అద్భుత శక్తి సామర్థ్యముల బ్రకటించెనో - ఏరూపమున ఈశ్వరప్రేమ ప్రపూర్ణమై వెల్లివిరిసినదో - ఏ రూపమున పరాత్పరుడు ఆశీర్వాదము సమగ్రహించెనో ఆ రూపము జగత్ప్రభువు. జగత్ప్రతియొక్క ఆలయము. ఆ రూపము సఖిఖిపర్యంతము పవిత్రము - ఉపదేశ్యము - ధ్యేయము - సకలార్థప్రదము. కావున శ్రీసాయిబాబా రూపమును పటమునందు - ప్రతి మాదులందు నే విధమున ధ్యానించినను నేవించినను - పూజించినను భౌతిక తనువునందున్న బాబాను పూజించిన ఫలము ప్రసాదించ దక్షమైనదని పాఠకులు గ్రహించవగును. సాధకులు బాబా రూపమును తమయందు సకల భౌతికము లందు జూడ నభ్యసించ వలయును. బాబా బోధల నవగాహనము చేసికొని ఆచరణము నందుంచు దగును.

సాయిబాబా - మనీదుఁ జేరుట.

ద్వారకామాయి నామకరణము.

సాయిబాబా ఆ యూడి వెలువల నున్న ఖండోబా దేవాలయమున నుండఁ దలంచెన. కోవెల ఆవరణములోనికి బ్రవేశించుచు బోయెను. తొలుదొలుత గౌరవ ప్రేమలఁ బ్రదర్శించిన మహల్పావతి - బాబా నొక మహమ్మదీయుడుగఁ దలంచి హైందవ దేవాలయములోనికి రావద్దగదని నివారింపెను. ఖండోబాకు దూరముననుండి నమస్కరించి బాబా

అచట నుండి వెడలెను. శీర్డికి ఆవల దఱిని శిథిలమైన మసీదు కలదు. దానికిముందు 4 సంవత్సరముల క్రితము బాబా నివశించిన వేపచెట్టు (మధురనింబవృక్షము) కలదు. బాబా ఆ మసీదు నందు ప్రవేశించెను. కొంత తడవు మసీదునందు - కొంతనేవు వేపచెట్టు క్రింద కాలము గడపెడివాడు. ఆ మసీదునకు 'ద్వారకామాయి' (ద్వారక అనుపేరుగలతల్లి) 'మసూదిఅయి' (తల్లియైన మసీదు) అను ప్రసిద్ధి నొందినది. ఆ పేరు బాబా పెట్టినదే. ఎల్లదిన ఎల్లసేళల దెలువబడిన ద్వారములుగల నిలయమగు తల్లి - 'ద్వారకామాయి'. శ్రీ కృష్ణసాయికి ఆశ్రయ మొనఁగిపది ద్వారకామాయి గాక మఱేమగును? తానే ద్వారకామాయిగ బాబా యొనఁగిన అధ్యములు.

(శ్రీ సాయికథలు - 14, 15, 16 పుటలు చూడుడు)

బాబా శీర్డి జేరిన మొదట నిలుకడగ నొకచోట నుండలేదు.

“ ఆత్మరామో ఆనందవృత్తా విదర్శిదవమ్మనిః”

(తాగ. XI - 11-17)

దైవమందు (ఆత్మయందు, లీనమైనవాడై ముని, మూర్ఖునివలె నంచరించును)

ఆహార నిద్రలును అన్యముచేయుక ధ్యాననిమగ్నుడై సమీపమున గల అరణ్యములందు నంచరించెడివాడు గ్రామములోని బాలురు మఱికొందఱు బాబాని పిచ్చివానిగ తలంచిరి. బాబాపై రాళ్ళు కుద్రవవారును కలరు. ప్రశంస పృశంసనములను సమముగ గ్రహించినవాడు బాబా. భిక్షు గీతములందుఁ దెలువబడిన భిక్షువువలె సాయిప్రభువు ప్రవర్తించెను.

ఆ గ్రామము పెద్ద గణపతిరావు-వటేల్ కోట. ఆయన సతి 'బయ్యాజబాయి' బాబాయొక్క దివ్యాకారముచే ఆకర్షితులైరి. తొలుత ఖండోబాదేవాలయ ప్రవేశమునకు అనమ్మకం దెలిపిన మహల్సావతి ('భగత్' అని బాబా పిలుచువాడు. భక్తుడు అని అర్థము) బాబాశిష్యులు. అంకితసంతతిలో క్రమభక్తులు. మొదటినుండియు నాథుడు బాబాను ఆశ్రయించెను. ఆయన మిత్రులు 'కుకారాం దర్శి', 'అస్సాభిల్' అను ఇరువురుమాత్రమే బాబాయొడ భక్తి గౌరవములు ప్రకటించిరి తక్కినవారు బాబా నొక పిచ్చిఫకియగు తలంచిరి.

అన్నము తినక అడవులందు సంచరించు బాబాపై బయ్యాజబాయి (వటేల్ భార్య) అత్యంత వాత్సల్యము క్రమ దర్శించుచు వెదకుచు వెళ్ళి బాబాకు ఆహారము పెట్టెడిది. ఆయను ప్రేమానురాగములు అసాధరణములు. ఆత్మలియెడ బాబాకును అధికాదరణము. తరువాత ఒక సందర్భమున పూర్వజన్మమున నామెతనసోదరియని బాబా తెలిపెను. ఆ కారణమున ఆమె కుమారుడు తాత్యావటేల్ బాబాను 'మామా' అని సంబోధించెడివాడు. మహల్సావతి-తాత్యావటేల్ ఇరువురు బాబా కుడి - ఎడమ భుజము లని చెప్పదగినవారు.

ఒకటి రెండు సంవత్సరముల తరువాత బాబా అడవులందు సంచరించుట మాచెను. కిర్డి గ్రామమున నితూమకము లగు నైదిండ్లకు భిక్షుకై పోవువాడు. వారికిన కుదార్థములు దెచ్చి ద్వారకామాయి మనీదునందు దినువాడు.

కీర్తి యందును చుట్టుపట్టు గ్రామములనుండి వచ్చిన రోగులకు మూలికలతో సిద్ధముచేసిన ఔషధము లిచ్చి వ్యాధులు నివారించెడివాడు. ప్రతిఫలము కోరియోఱుంగడు. ఇట్లుటి సమాధి మందిరమున్న తావున నేల త్రవ్వి పూలచెట్లు - తులసి బృందావనము పెంచినాడు. నీటికై మసీదు దగ్గట నొక బావి త్రవ్వి ఆ నీరు చెట్లకుపోసి పెంచినాడు.

వ్యారకామాయి మసీదునందు ధని (అగ్ని) ఎల్లవేళల బాబా ఉంచువాడు. తైలవర్తకులదగ్గటను వెళ్ళి నూనె దెచ్చి రాత్రిళ్ళు మసీదున దీపములు వెలిగించువాడు. ఒక నాడు తైలవర్తకులు నూనెపోయక లేదనిరి. బాబా నీటితో ప్రిమిదెలను నింపి వత్తులు తడిపి వెలిగించెను. నూనెపోసి నవ్వుటికంటె మిక్కిలి కాంతితో దీపములు వెలిగెను. ఆరాత్రి బాబా యేమి చేయునో చూతమని వచ్చిన తైలవర్తకులూ దృశ్యముఁ గని భయపడి బాబా పాదములపైబడి క్షమింపుమని ప్రార్థించిరి. బాబా వారి ననుగ్రహించి కల్లల వలికిన దైవమునకు దూతమగుదు యని నీతినిఁ గలిపి వారినెఱుంగెను.

హిందువులు బాబాను ఒక మహా సిద్ధపురుషుఁడని “చల్ తే-బోల్ తే దేవ్” నడుచు పలుకు దైవము అని తలంచి నేనించిరి. మహమ్మదీయులు ‘అవాలియా’ - పై గంబరు (ప్రవక్త) అని విశ్వసించి ప్రేమించినారు. గురుదేవుడని విశ్వసించి తొలుత గంధపుష్పాక్షతలతో బాబాపూజనలిపిన వాడు మహల్నాపతి ఆతని ననునరించి తక్కిన హిందువులు

బాబాకుమాత్ర మిష్టములేదు. కాని యేమి చేయగలడు? భక్తపరతంత్రుడగు. వారిభక్తిభావమునకు కట్టుబడి తన పూజ కంగీకరించెను. మహమ్మదీయుల కిది సరిపడకుండెను. కొందఱు దుండగులు మసీదులో బాబాను పూజించు హిందువుల మడియించి సిద్ధపడిరి. కాని, బాబాకు ఆగ్రహము కలిగించ నిష్టములేక తమ పూనికను విడచి వెళ్ళిరి.

బాబా హైందవుడా? - మహమ్మదీయుడా?

ఈ ప్రశ్న తఱచుగ బాబాను జేరువారందఱకు పొడముచునే యుండును. మనకు లభించిన ఆధారముల ననుసరించియు బాబా స్వయముగఁ దెలిసిన విషయముల ననుసరించి బాబా హైందవ (బ్రాహ్మణ) దంపతులకు జన్మించినట్లు తెలియుచున్నది. దీనికి నిదర్శనముగ దెవులు కుట్టుబడి యున్నవి. (చౌలము హైందవుల ఆచారము. కాని మహమ్మదీయుల ఆచారము కాదు).

లోగడ తెలుపబడినట్లు బాబా 2 సంవత్సరముల బిడ్డగా నున్నపుడే మహమ్మదీయ సంబంధము కలిగెను. బాలుండగు బాబాను పెంచిన ఆ ఫకీరు ఎవరైనది మనకు తెలియదు. అతఁడెట్టివాడైనది మాత్రము గ్రహింపగలము. క్రీతి గ్రామ నమీషమునగల 'మన్యాత్' గ్రామవాసి అగును. బాబా ముఖ్య సందర్శములందు 'ఆఫకీరు' - అను పదము తఱచు ఉచ్చరించుటచే అతి బాల్యముననే నక్రీమ మైన ప్రవర్తనము ఆ ఫకీరు మూలముననే బాబాకు అల

వడివదలి మనకు తెలియుచున్నది. ఆతఁడొక మహనీయుడు. జితేంద్రియుడు శుద్ధ వైరాగ్య ప్రపూర్ణుడు. భగవద్భక్తుడగు గొప్పసాధుని యుండవచ్చును.

2. 6 సంవత్సరముల వయస్సులో ఆ ఫకీరు శిక్షణము పలస బాలాడగు బాబాకు వైరాగ్య - దైవభక్తి ప్రవృత్తులు నత్ప్రవర్తనము అలవడియుండును. బాబా ఆతని గురు దేవునిగ భావించినాడు. తనను కాపాడుచు, సక్రమపథమున నడిపించు దైవము - గురుదేవుడు - అను అర్థము స్ఫురించు పట్టుల బాబా 'ఆఫకీరు' - అను శబ్దము పలుకువాడు. ఈవిషయముల ననుసరించి ఆఫకీరు సూఫీ శాఖకు జేందిన వాఁడై యుండ వచ్చును. సూఫీలు సమాధివిష్ట పడయు చుండురు. ఆ సిఠిలో అరిబ్బీ భాషలో "అనల్ హక్" ('అహంబ్రహ్మేస్మి' - అను మహావాక్యము) అని తమ సిఠినిగూర్చి పలుకుచుండురు. బాబా అప్పుడవుడు ఆ శబ్దము 'అనల్ హక్' - 'మైఅల్లా హహామ్' - అను పలుకు లుచ్చరించుట బాబా ఆశీశులు పలువురు వినియుండిరి. అబ్బీ నారాయణ - గణపతి - దత్త - మారుతి - విఠల్ - రామ - కృష్ణ మొదలగు రూపములు అల్లాఅనియు - తానిన్ని రూప ములై యున్నాననియు తెలుపువాడు.

బాబా శీర్డిబ్రహ్మేశ్వరిని కొత్తలో అరిబ్బీ పారశీ ఉదము లుచ్చరించువాడు. ఆ భాషలో గేయములు ముఖ్యముగ 'శీర్డి రచనలు' గానము చేయువాడు. కార్మకు గజ్జలు చేతిలో చిలుకలు ధరించి వివశుడై నాట్యము.

చేయుచు గానము చేయువాడు. నూతన మతమున “i మన అజ్ఞానమే మనల పెడదారిని నడిపించుచున్నదనియు, ii మన బుద్ధిని వరతత్వమున లీనముచేసి, మనము చేయు ప్రతి కార్యము దైవముచే గావించఁ బడుచున్నదనియు అనగా ‘కర్త’దేవుఁ డొక్కఁడే యనియు, iii మనకుఁ గావలసిన సాధనము ‘గురు’వొక్కఁడే యనియు, ఆ సద్గురువు బోధ ఉపదేశాదులచేగాక తన అద్భుత శక్తి ప్రేమలను తనవాస్తవై పఱపి, తన ఆశీర్వాద ఉద్ధరించు సనియు” తెలుపఁబడినది. గురువు తన అద్భుతమైన ఆత్మశక్తిచే శిష్యుని ఆత్మను తనకైవశము చేసికొని, చక్కదిద్ది, తనయందు లయముచేసికొని, తనకుఁగల అజ్ఞాన శక్తుల ప్రసాదించి, “అవనా సరికా కరితత్ కాల్” తనయంతవానిగఁ జేయును.

ఈ లక్షణములు బాబాపీషయమున తన గురువులయొడ ప్రవర్తనలో గాని, తన అంతేవాసులగు నానాసాహెబ్ చందోర్కరు ఉపాసనీబాబా మొదలగువారలను చక్కదిద్దుటలో గాని విదితములగుచున్నవి. బాబాను ఆ ఫకీరు మిక్కిలి బాల్య దశలోనే నర్వసద్గుణ పూర్ణుడగు బాలకునిగఁ చక్కదిద్ది, గోసాలరావు దేశమున - వేంకటసుని సమాశ్రయించుటకు యోగ్యుడగు శిష్యునిగ నిర్దహించినాడు. బాబా భాగ్య విశేషము గమనింపుడు. హైందవ జననీడనకులనుండి మహమ్మదీయ సాధువుచేతులలోఁ బడినాడు. ఆ ఫకీరు రక్షణమునొంది తిరిగి హైందవ సాధువరేణ్యుని రక్షణమునకుఁ జేరినాడు. హైందవ మహమ్మదీయుల సాంఘిక సమైక్యత బాధించుటకు ముందు ఆ రెంటి సమైక్యస్థితి బాబాయందు చక్కగ పొందుపడినది.

ఇస్లాం మతము ఏకేశ్వరతత్వము గలది. హైందవ మతమున బహుదేవతాభావము కలదు. హైందవుల గృహములందు పలువుర దేవతల చిత్రములను బాచుచుం గుము. శ్రీరామ-కృష్ణ-వేంకటేశ్వర-లక్ష్మీనారాయణ-దత్త-గణపతి మొదలగునవి. ఆయా దేవతల సంబంధములగు పురాణ కథలను విశ్వసించి ఆయా నియమిత కాలమున ఆయా దేవతలను పూజించుచుందురు. ఇస్లాం మతమున దేవతలు పలువురు లేరు. దేవుఁ డొక్కఁడే. తరువాత ప్రవక్త-మహమ్మద్, ఈ రెంటికంటె నస్యము వా రెఱుంగరు.

మన వేద వేదాంతములు 'నర్వమ్ ఖల్విదం బ్రహ్మ' మనియు - 'ఆంగాస్యస్యదేవతా' - అని పలుకుచున్నవి. నకలము బ్రహ్మస్వరూపమే. నకల దేవతలు ఆపరమాత్మ యొక్క అంగములు. "నమస్తే నాయో త్వమేవ ప్రత్యక్షం బ్రహ్మ" అని యీ విధముగ సూర్యాగ్ని నరుణాదులను గూర్చి స్తుతులు గావనగును. కావున హైందవులచే వీరు పర్యాయ మున దైవస్వరూపులుగ భావించబడుచున్నారు. 'మాతృ దేవోభవ'- 'పితృ దేవోభవ'- 'అతిథి దేవోభవ' ఇత్యాదులు హైందవేతరులకు బోధపడవు. "ఆచార్యదేవోభవ" అను నివయమున హైందవులతో బాటు మహమ్మదీయులు కొంత వరకు నమ్ముచుండుదురు. సూఫీ మతమున సాధకుఁడు తన స్వాధ్యయమున నిలుపు కొనఁబడిన దైవము- 'గురువు' ఒక్కఁడే గురువును ప్రేమించుట- గురువును శ్వాసించుట - గురువునందు మనస్సు లయింపఁజేయుటయే వారిమూలసిద్ధాంతములు. 'ఆచార్యదేవోభవ' అనునది తైత్తిరీయఉపనిషత్తు కందు ప్రతిపాదితమైనసిద్ధాంతము.

బాబా సూఫీ ఫకీరులక్షణమునుండి శ్రీ వేంకటేశ్వరక్షణమునఁ జేరెను. 'అచార్యదేవోభవ' అనునది సూఫీ-హైందవ మతములందు సమాన ధర్మముగనుట. ఈ సిద్ధాంతము బాబాకు చలించు నీటి పునాదై నది. శ్రీ వేంకటేశ్వరి నన్నిధిని వందలెందు సంవత్సరములు కడపిన పితానమును సూర్య బాబా స్వయముగఁ దెలిపినాడు. (శ్రీసాయాకవణి 80-85 పుటలు చూడుడు.)

గురువు తనవలన కోరునది ప్రేమమాత్రమే, రాసు కాంక్షించునది గురువుమాత్రమే సంవత్సరములకొలది గురువేంకటేశ్వరి నేనించుచు ఆ గురుదేవుని నధిక ప్రేమతో చూచుచుండెడివాడు. ఈ విశ్వమున సకలము మఱచినాడు. సూఫీ మతస్థులు కోరు ఏకాగ్రత అదియే. శ్రీకృష్ణచైతన్యవ్రతులు మొదలగు ప్రేమ పార్థివభంజులు ప్రతిపాదించిన సిద్ధాంతము. అమోఘ ఫలము ప్రసాదించు దక్షమైన "అనన్యభక్తి" అదియే. కావున సూఫీ ఫకీరునుండి వేంకటేశ్వరి రక్షణమున చేతుటలో పురోభివృద్ధియందు బాబా కెట్టి అంతరాయము కలుగలేదు. సాధనము సమానమే సాధ్యము - ఫలము సమానమే. ప్రేమామృతాబ్ధియందు అయిమొండులే తుది భాము అతి బాల్యమున సూఫీ ఫకీరు శిక్షణమున ప్రారంభమైన ఈ ప్రేమతత్త్వము గోపాలరావు వేంకటేశ్వరి రక్షణమున నున్న వందలెందు సంవత్సరములలో బాబాయందు వరాకాష్ఠ నొందినది. ఈ విధముగ మహామృదీయ - హైందవ విశ్వ సిద్ధాంతము బాబాయందు చక్కగ ఫలించినది. ఈ రెండు మతముల సిద్ధాంతసారము గమ్యమును సంపూర్ణ పచ్చిదానంద స్థితిని ప్రకాశపెను మార్గమునఁ జేయుటయే.

కావున దైవనియమితబద్ధమై హైందవ-మహమ్మదీయ విశ్వ తత్త్వము బాబాయందు సంపూర్ణతత్వము గాంచినది. బాబా తఱచుగ దైవమును నిర్దేశించి జనులకు సందర్భముల అల్లా- ఫకీరు- లేక హరి అను పదములు వాడువాడు. అల్లా స్మరణ- హరి (నామ) స్మరణ- అను పదములు పర్యాయముగ అభేదదృష్టితో సుపయోగించువాడు. సామాన్యముగ మనము చూచు మహమ్మదీయ సాధు లీ రెండు శబ్దములు పర్యాయముగ వాడరు. కాని 'కబీరు' విషయమున ఈ సమన్వయము- సమైక్యత మనకు గోచరింపగలదు. కబీరు సూఫీ మతస్తులకు గురువైనాడు.

హరినామమున సకల పాతత్త్వము నిర్దేశింపబడినది. కబీరు తన 'గురువు' అని బాబా తెలిపినాడు. ఒక సందర్భమున బాబా, యిట్లు వలికెను. "నాకు హృద్యోగ ముండెడిది. హరినామస్మరణము- అల్లాస్మరణము- చేయుచుండెడివాడను. నా ఎదపై చేర్చికొనిన విష్ణుసహస్రనామములనుండి 'హరి' హృదయములోనికి దిగివచ్చినాడు. నేను స్వసతనాందినాడను" మఱియొక సందర్భమున కాకాదీక్షితో "నేను- 'హరి'- 'హరి'- యని స్మరించేవాడను. హరి ప్రత్యక్ష మయ్యెను. ఆనాటినుండి వ్యాధిగ్రస్తులకు మందు లిచ్చుట ఆపివేసితిని. 'ఉధి'- (ద్యౌరకామాయి మనీడుసందలి ధుని లోని విభూతి) మాత్రమే యిచ్చుచున్నాడను." అని వలికెను. కావున బాబాకు హరి- అల్లా ఇరువురు నొకరే. బాబా ఆశ్రితులై ఆ తండ్రి రక్షణములో నున్న వారందఱు కట్టి దమన్వయ- సమైక్యభావమునే కలిగియున్నారు.

72 గంటల సమాధి

1886 సంవత్సరము బాబా జీవితచరిత్రయందు మహా ర్కప్తమైన ఘట్టమని చెప్పవచ్చును. గురుదేవుడగు వేంకటేశుని అనుగ్రహమున బాబా కోరకయే యెట్టి ప్రయత్నములు చేయకయే ననున యోగైశ్వర్యములు, సకలసిద్ధులు బాబాను ఆశ్రయించినవి. బుద్ధిని పెద్ద తోవల కీడ్చి, కలించి 'శొమ్ములు తిరిగిన' యోగులను సైతము సర్వనాశనముచేయు నీ సిద్ధులను బాబా ఆదరించినవాడగు కాండు. నానివలన కన్నెత్తిచూచి యైన నెఱుంగడు. ఆ సకల సిద్ధులు, యోగైశ్వర్యములు చాలాకాలము 30-35 సంవత్సరముల పరకు బాబా అను గ్రహమునకై ఆప్రభువుచేత వేచియుండినవి.

భాగవతము పంచమ స్కంధమునకు చెలువకు బడిన ఋషభునివలె శ్రీసాయీప్రభువు యోగైశ్వర్యముల సకల సిద్ధుల నాదరింపక నిరంతరము ప్రేమయందై హరినామ స్మరణము చేయుచుండెడినాడు. మనస్సును నమ్మదగదని పెద్దలు చెప్పదురు. మనస్సు అనెడి బీజమున ఏలవము 'పచ్చి' యుండిన కర్మాంకురమును బుట్టించ ననుర్థమై యుండును. అది పూర్ణముగ వేగినకాని దానిబలము నశించదు. 1886 న జరిగిన అద్భుత సంఘటనతో శ్రీసాయీప్రభువు 'సాక్షాత్కారి' స్థితి నుండి సంపూర్ణపరబ్రహ్మస్థితి- విశ్వమయస్థితి- పొందినాడు.

మహా సమాధికి 32 సంవత్సరములకుం బూర్వము 1886 సంవత్సరమున సాయీప్రభువు 'సిమోల్లంఘనము' గావించు జూచెను. అది మార్గశిర శుద్ధ పూర్ణిమ దినము.

బాబా ఉబ్బనముచే మిక్కిలి బాధపడుచుండెను. ఆ బాధ నుండి తప్పకొనుటకు ప్రాణము నిరోధించి నమాధినొంద నిచ్చయించి కొనెను. మహల్బాపతిని జూచి “ నేను అల్లానుజేరఁబోవుచున్నాను. నాశరీరమును మూఁడు దినములు కాపాడుము. నేను తిరిగి వచ్చితినా సరే తిరిగి రాకున్న ఈనా శరీరమును ఆ వెలుపలి ప్రదేశమునఁ (ప్రేలితోఁజూపించెను) భూస్థాపితము చేయుము చిహ్నముగ నట రెండు జెండాలు పాతుము.” అని చెప్పి మరాఠీ 10 గంటలకు బాబా నేలపై పొలెను. ఉచ్చాస నిశ్వాసలు స్తంభించెను. నాడియు నాగెను పొమ్ము శరీరమును విడచినట్లుండెను.

శ్రీర్ది గ్రామములోని జనులెల్లఁడఁ జేరిరి. బాబా మృతి నొందెనని తలంచిరి. పంచాయితీ బహు బాబా శరీరమును ఆయన నిర్దేశించిన స్థలమున భూస్థాపితముఁ జేయఁబూనిరి. కాని మహల్బాపతి అందుల కంగీకరింపకుండెను. ఆ శరీరము నెవ్వరినిఁ దాఁడనీయలేదు బాబాతలను తన తొడపైఁ బెట్టుకొని మూఁడు దినములు దివారాత్రములు ఆ శరీరమును కాపాడెను. నాలుగవనాడు వేకువజామున 4గంటలకు బాబా శరీరమున ప్రాణ చిహ్నములు తోచెను. ఉచ్చాస నిశ్వాసములు ప్రారంభమయ్యెను. ఉదర చలనము కాన్పించెను. నేత్రములు తెలువఁబడెను. అవయవములు కలుసేతులు సాచబడెను బాబా తిరిగి మేల్కొనెను.

బాబా తిరిగి భౌతికదేహమున ప్రవేశించిన తరువాత తాను భగవంతుని దర్శించితినినియు కొన్ని సంవత్సరములిం

దుండి తాను గావించడగినపనులు - ప్రజలకుఁ దాను జేయ వలసిన మేలు - చేయుదునని మహల్బాపతితోఁ జెప్పెను.

లోకమున బ్రహ్మ నిష్ఠులు మహాత్ములైన సాధువులు రెండు తెఱఁగులు. ప్రాపంచిక సంబంధము విడచి కేవల బ్రహ్మనిష్ఠులై నిర్వికల్ప సమాధియందుండి ఆత్మానంద మనుభవించువారు ఒకతరగతి. వీరు ప్రపంచమున నేజీవు లతో కృత్యక్షముగ సంబంధము కల్పించుకొనరు. కాని వారి ప్రేమ రసప్రవాహము విశ్వమంతటను వ్యాపించు చుండును. వాడు సన్మార్గవర్తుఁగు వారలను వారనుగ్రహించుచునే యుండురు అట్టివరము సాధువరేణ్యుల యునికిచేతనే విశ్వ మున ధర్మ సత్యములు (రామాయణమున ప్రతిపాదితమైన ధర్మము - ధృగవద్గీతలందు నిరూపింపబడిన సత్యము) సుస్థిర ములై యున్నవి.

ఇక రెండవ తరగతి వారిని గూర్చి విచారితము.

“స తరతి స తరతిలో కాంస్తాయతి”

“అకఁడె తరియిందుఁ దరియిందు వతఁడెఁయెల్ల

ప్రాణుల వరింపఁగా జేయ వలఁతి యకఁడె”

(ప్రేమామృతము - (నారద భక్తిసూత్రముబాదం.)

అని చెప్పబడినటుల తాము తరించి ప్రపంచములోని జీవులఁ దరింపఁ జేయుచుండురు. అట్టి సమర్థ సద్గురువు బ్రహ్మసూత్రములు III. 3-3౨ సూత్రమునఁ చెప్పబడిన ‘అధికారి’ - పురుషుడు - లేక అవతారము - ఇట్టివారు ప్రపంచమున మెలఁచున్నట్లు ఇతరులకుఁ గనిపించినను వారు సదా బ్రహ్మ నిష్ఠులే. వారిని లోభకలము వస్తువేడియు లేదు.

అట్టి సద్గురువు జగదంతర్యామియై చరించును. అమహనీయుఁడు కర్మములు చేసినను చేయనివాఁడే.

“న మే పాదాఽప్తి కర్తవ్యం త్రిమలోకేషు కించన
వాఽనవాస్తవ మవాస్తవ్యం వర్త ఏవవ తర్కతే”
అనఘ దారిద్ర్య! వాక్యబోయంగఁ దగిన
కర్మమేదియు మూఁడు లోకముల లేదు ;
పొందఁబడినది, కనినది పొందుటకును
నా ప్రియైనను గర్మము లావరింతు.

(భగవద్గీతామృతము ౩-౩౨)

కావున మహాత్ములైన సాధువు లేవనిఁ గావించినను లోకుల సుద్ధరించుటకే కాని, వారికిఁ గావలసిన దేమియు లేదు. వారు ప్రేమస్వరూపులు. పెడమార్గమునందుఁ జరించు జీవులందు అవ్యాజ కరుణ వహించి ఈశ్వరప్రేమచే వారి సుద్ధరించుటకు ఈ భూమియందు నంచరింతురు.

‘నరవర తరవర సంతజన చౌధారి సేమేహ
వరమార ధకే కారణే! వారౌ ధరీ దేహే’
నరసుంబుదములు సాధుజనంబు
తరువులు నీనాలు ధర సనికంబు
వరులకు నుపక్యతుర్ వణువఁగాఁ గోరి
ధరియించుచుండును దనువులవ్వారి.
విరచాక బహు వపనజే! నది న అంచనై నీర్
వరమారధకే కారణే! సాధుధరా శరీర్.
త మవలంబులఁ జరుర్ కాఁడినఁబోవు
తమ నీడముల వదుర్ కా క్రోణఁబోవు
వరమార్దమతి సాధునకులు దేహములు
ధరియించి పొనరింతు ధర్మోపకృతుకా.

(శ్రీ సాయీ కవీరు మాత్రులు)

ఓమ్

శ్రీ వేంకటేశాయనమః

శ్రీ సాయినాథాయనమః

సాయీబాబా కూడ దేవుడేనా ?

ఉన్నదేవుడు చాలకనా ?

(సందేహ నివృత్తి)

చతుర్థాంశము

శ్రీ సాయీబాబా చరిత్రను శావధానులమై పఠింపబడిన మనకి నత్యము బోధపడగలదు. 1880 సంవత్సరమున 72 గంటల సమాధి పూర్వస్థితికి తరువాత స్థితికి సంబంధము లేదు. బాబా 'అల్లాను జూడబోవు చున్నాను' అని మహల్సా పతితోఁ జెప్పి శరీరమును త్యజించెను. నాల్గవనాడు తిరిగి శరీరములోఁ బ్రవేశించి 'అల్లానుజూచితిని' అని ఆతనితోఁ జెప్పెను. 'అల్లానుజూచుట' - అనుపది అల్లా స్వయా వుండగు టయే. 'బ్రహ్మవిద్రుప్తయైత భవతి' బ్రహ్మ నరిగినవాడు బ్రహ్మమే యగుచున్నాడు. విశ్వమయత్వము పొందుటయే. అది సర్వభూతాత్మ భూతాత్మస్థితి. అస్థితి నొందినవాడు

"సర్వతః పాణిపాదంత దృశ్యతోఽపి శిరోముఖమ్

సర్వతః శ్రుతిమల్లోకే సర్వభూష్యత్యతివృత్తి

అన్నియొకటిఁ బాదహస్తములు అన్నిట

నక్షత్రము శిరంబు లాస్యములును

గర్భములును వెల్లఁ గలిగి యీలోక మం

దెల్లయెడల నావరించి యుండు."

(భగవద్గీతామృతము. ౧౩-౧౪)

అంతటఁ గరములు పనములు .. అంతట నేర్పిములు - శిరములు - ముఖములు - అంతటఁ గర్ణములు గలవాడై విశ్వమందెల్లడ నావరించియుండును. అతఁడు దైవమే. అట్టి స్థితి నొందినవాఁడు మడ్విశ్వైశ్వర్య సంపూర్ణుడు.

సర్వశక్తియుతము - సర్వజ్ఞత్వము - సర్వవ్యాపకత్వము - సర్వనియంతృత్వము గల వస్తువుగు చున్నాడు. ఎక్కడనీ నెచ్చడనీ నేవనినీ జేయఁగలడు. “కర్తుమకర్తుమన్యథార్తుమ్ సమర్థః” సర్వభూతహృదయ నియామకుఁడు పంచభూతలత్యముల కతీతుఁడు - వానికి కృత్యము - త్రికాలవేది - ప్రేమస్వరూపుఁడు = జగత్పిత - విశ్వజన - సకలభూతస్మార్థసలువిని - అనుగ్రహించఁగల అపారశక్తి సంపన్నుఁడగు దైవముగు చున్నాడు.

బాబా సగుణ నిర్గుణ బ్రహ్మము:-

బాబా విశ్వమయస్థితి పొందినను తిరిగి పాంచభౌతికముగు శరీరమున ప్రవేశించు గదా? అట్టియొక ‘దైవము’ - అనియెట్లు చెప్పగలము? - అను నందేహము కలగవచ్చును. విశ్వమయత్వ మొకటి పొందినతరువాత శరీరముండినను లేనిదియే. బాబా ఒకసందర్భమున

“ఈవు మాచనట్టి యా శరీరం బొక

గృహమునందు నీవు నెఱిగికొనుము

ప్రేమ నాగురుండు వేంతుకుం దెప్పుదో

యెత్తుకొనుచు బోయే నింజనుండి” అనినాడు

శీరియం దొకచోట జేరి తన బిడ్డలతో మాటలాడుచు నేవేవోపనులు చేయుచున్న నుపిశ్యవ్యాపియేయగుచున్నాడు ఎన్ని నేలమైళ్ళ దూరముననైనా నెక్కడ నేమిచరుగుచున్నదో ఆ తండ్రి యెఱుంగును. అంతట వ్యాపించియున్నవానికి చెలియని విషయ మేముందును? తనబిడ్డ లెక్క డెక్కడగలరో వానిని వేయిన్నుల గనిపెట్టి రక్షించువాడు. బాబా సగుణ నిర్గుణ బ్రహ్మ మగుచున్నాడు. సామాన్యుల కిది బోధపడదు. దేహమున్నను దేహికాదు. కర్మము లాచరించుచున్నపు వానిచే బంధింపు బడదు.

“సాక్షాద్యధైర్యదేశే వర్తలమువలభ్యతే రవేర్పింబమ్
విశ్వం ప్రకాశయతి తత్సర్వైః సర్వత్ర దృశ్యతేముగవత్
యద్యపి సా కారోఽయం నిత్యే దేశేవిభాతి యదువాదః
సర్వగతః సర్వాత్మా - తథాప్యయం నచ్చిదానందః”

“అర్కబింబ మొందొకటఁ బ్రత్యక్షముగను
వర్తలాకృతి పడసి విశ్వంబు వెలుగు
నొందఁజేయుచునుండుఁ డానొక్క మొగివి
నెల్ల రకును నెల్లెడలఁ గావ్వింపనున్నె ;
కాన నేకదేశగతుడైన, రూప స
మేతుడైనఁగాని యిమని మాడ్కి
సర్వగతుఁడు మఱియు సర్వాత్మ నచ్చిదా
నందమయుఁడు నందవందనుఁడు.”

(ప్రబోధ సుధాకరము - సగుణ విర్గుణైశ్వర్య ప్రకరణము)

కావున శ్రీ సాయీనాథుడు శీర్డియందున్నట్లు కనఁబడినను శీర్డిలో లేడు. దేహము ధరించుచు దేహికాడు. సర్వవ్యాపి సర్వభూతాంతర్యామి యైనవాడు. పిలిచిన మాత్రమునఁ బలుకును. తలచిన మాత్రమున దావుఁజేరును. అట్లుకావించుట సర్వవ్యాపకుడగు దైవమునకుఁ దక్క మతి యితరులకు సాధ్యము కాదు.

బాబా తన ఆశ్రితులకుఁ దన విశ్వవ్యాపకత్వాదు లెట్లు ప్రదర్శించి యెట్లువారి కనుగ్రహించి లోకక ఆధ్యాత్మిక మార్గముల నున్నత స్థితిని బొందించినది ఆయా భక్తుల అనుభవములను “ఏమీ నిన్ను పేక్షింతునా?” అను గ్రంథమున వివరించబడినది. కాని ఇన్నిటి నిటఁ జేర్కొనిన నొక గ్రంథముగను. అట్టి విషయము లొక నేయిఁ దెలిపినను సంకయాత్ము లగువారిని సమాధానపరుచుఁ జాలము.

శ్రద్ధావాన్ లభతే జ్ఞానం తత్సంస్మయతేబ్రహ్మయః
జ్ఞానం బ్రహ్మపరాంకార మచిరేవాది గద్యః॥
అజ్ఞాత్వాఽశ్రద్ధావత్సంకయాత్మా విసత్యతి
నాయంతోకోఽపి నవరోపయతి సంకయాత్మనః
జ్ఞానతత్వంబు శ్రద్ధావంబు నొ
సంయతేబ్రహ్మయంబు జ్ఞానమొందు;
అటుల జ్ఞానమొంది యదునా పొందును
శ్రేష్ఠమైన కాంతి శ్రీస్తుముగను.
శ్రద్ధలేనివాడు జ్ఞానవిహీనుండు
సంకయాత్ముడై న జహాడు చెడును;
సంకయాత్ముడైన జనునకు శుభ మిచ
లేనిఁ బరమునందు వేని లేదు.

(భగవద్గీతామృతము. ౪-౩౨౪౦.)

అవతారములను — సమర్థ సద్గురువులను గూర్చి ఎవరికివారు అనుభవమునకు తెలిసికొనవలయును గాని మిటి యొక విధమున నెట్టి ప్రవచనములచేత నెట్టివాడేని విశ్వాసముఁ గలిగించఁ జాలఁడు.

కాత్ర గురుదోదలను నుటి స్వామధవను
కలిమి నెద్దాని వరుడేదుడఁగ నమ్ము
నదియి శ్రేష్ఠుండు — వరమహా నదియ — తాదే ల
గంబునకా వాని కవలంబునంబు — పోయి!

అనుసూక్తి సర్వమత సిద్ధాంతసారముని పాఠకులు గ్రహింప నగును

బాబా నాశ్రయించిన వివిధ మతస్థులు తా మొక మహా సిద్ధవస్తువు నెదుట నుంటిమని, అనమర్థ సద్గురువు త్వారా దైవమును పొందగలమని, మతవిధేయములు హాస్యాస్పదములని, జ్ఞానులగు తద్విద్యులు పాటించు దగనిపని గ్రహించిరి. బాబాను తమతమ గురుదేవునిగ భావించి నేపించి తరించిరి. శ్రీ సాయీప్రభువు తనపూజ కంగీకరించి వివిధ మత శాఖలందుఁ గల వైషమ్య ముడంచి సర్వమత సమాహిత మగు మార్గమున నడుచు నవకాశముఁ గల్పించి మానవ సమాజమున పరస్పరప్రేమ నెలకొల్పెను. సత్యభూత దయాదీ సుగుణ సంపదలను తన చిద్బలముండు పెంపొందించెను.

అన లీనులు లోభము నవ్యసించ
రవము న సత్యమును కామ క ప్రవృత్తి
అగ్రహంబు వెలిమిది అననుదాముల
నవలఁ ద్రోయనో సాయీ పదాంకితుండు.

సాయిబ్రాహ్మణులు నమగ్రహము సంపాదించు దలంచినవారు ఈ పై నెనిమిది యవగుణములకు దూరము కావలయునని గ్రహించిరి. 'సాయిభక్తి' - యన - ఎల్లరయెడ నమానబుద్ధి - జైవమునందు అచంచల విశ్వాసము - బాబా యందు నద్గురుభావము - వివిధ మతములందు కృతీపాదించబడిన మూలసూత్రములను ననుస్వయపఠించుకొనుట యని బాబా భక్తులు తెలిసికొనగల్గిరి. బాబా - ప్రేమకవిత్రతల రూపమని దైవభక్తి సంపదల ఆగారమని - ప్రత్యక్ష దైవమని గ్రహించిరి. "నేను మిమ్ముందఱు బ్రేమించుచున్న మీ రొండొరులు ప్రేమించుకొనుడు." - అని బాబా వలెనూరులు తెలిపినాడు. బాబా యెదుట ఎట్టి మతనిబంధనములు లేవు. నకలభూత హృదయాంశర్యరీయే యెల్లెడల నల్ల వేళ్ల నేమిజనుగుచున్నదో తెలిసికొని, తనవిడ్డల కేడు గడయై అసాధ్యముల సాధించజాలు నమర్థ నద్గురువు బాబా యెడ గాఢమగు ప్రేమఁ బఱపుటయే వివిధ మతస్తులగు బాబాచిత్రితులకు నమాన ధర్మమైనది. ఆప్రేమ నిర్వంచిత నిరవధిక ప్రేమ ఆపిచ్చిప్రేమయే శ్రీసాయిబ్రాహ్మణులనడఁపయో పేయములై యున్నవి.

బాబా అట్టి ప్రేమచేతనే తన గురువు నమగ్రహము సంపాదించుకొనెననియు, తన - యట్టి మహోన్నత స్థితికి ఆ ప్రేమయేమూలమని విస్పష్టముగ జెలిపినాడు. కష్టనివారణము అభీష్టసంసిద్ధియే ప్రత్యిష్ఠాక్తియుఁ గోరునది. అది ప్రేమైక సాధ్యము. బాబాపాదమూలమోల నల్లరు వానిని సంపాదించు గలిగిరి. సంపాదించు గలరు. గురువును ప్రేమించు పట్టుల వారివారి మతములు కృతీబంధకములు కావయ్యెను.

హిందూ మతమునకు బుద్ధితత్వ-ఐక్యత :-

హిందూమతమునకు వివిధ శాఖలకు బాబా ఐక్యత గూర్వజాలినాడు. అతి బాల్యమున సూఫీమతస్థుడగు ఫకీరు శిక్షణమునఁ బెరిగినాడు గావున 'దైవమొకఁడే' అను బుద్ధి బాబాయందు గాఢముగా పాదుకొనినది. 6వ సంవత్సరము మొదలు 18 వ సంవత్సరము వరకు (పండ్లెండు సంవత్సరములు నేలునందు గోపాలరావు దేశ్ ముఖ్ (వేంకుళుని) నేవయందుండి సర్వము గురువుగ భావించి, ప్రేమించి, నేవించిన కారణమున తాను బాల్యమున గ్రహించిన ఆ దైవము-అల్లా-తన గురువు నేవించు వేంకటేశ్వరుడుగఁదెలిసికొనెను. ఇతర దైవరూపములు-తన గురువు తీర్థయాత్రలు నేవించినవి- ఆ దైవముయొక్క వివిధ నామ-రూపములుగ గుర్తించినాడు. "ఏకం సద్విప్రా బహుధా వదంతి" - సత్యవస్తువు ఒకటే - విజ్ఞులగు బుద్ధిశాలురు దానిని పలు విధములుగ పలుకుచుందురు" - అను నిగమోక్తియందలి సత్యమును యధార్థముగ గ్రహించినాడు. బాబా తన మతమున సకల నామరూపములుగల దైవమొకఁడే అను నిశ్చితజ్ఞానమును బాల్యముననే పొందగలిగినాడు. ఈ సత్యము తన బిడ్డల కెఱుకపఱచినాడు. ఈ సిద్ధి హైందవు లందఱు గుర్తించి పొందఁదగినది. 'ఈ సకలము-దైవము-అల్లా-అగును.' అను ఎఱుకను తనవారికి బాబా చక్కగా పాదుకొలిపినాడు.

బాబా సర్వ దేవతా స్వరూపుడు. శాస్త్రములు "అంగాన్యన్య దేవతాః"-(తైత్తిరీయోపనిషత్తు) అని పలుకు

చున్నవి. ఆ తండ్రి సంపూర్ణస్థితి నొందినాడు. దైవరూపములేకాదు - సకల దైవశక్తులు - సంపూర్ణ దైవత్వము బాబాయందుఁగలదు. సచ్చిదానంద విగ్రహుఁడు సాయీనాఁడు. తనను గురుదేవునిగ భావించి, ప్రేమించి, నేవించువారిని క్షేమకరమగు మార్గమున నడిపించి గమ్యమును జేర్పఁగల సమర్థుల బాబాయందుఁ గలదు.

సచ్చిదానంద స్వరూపుడు దైవము. సర్వమతముల గమ్యస్థాన మావస్తువు. ప్రతిసాధకుఁడు ఆగమ్యమును దృష్టియందుంచుకొని సాధనము చేయనగును. ఎల్ల అవతారములు - సద్గురువులు ఆ ప్రేమ స్వరూపమగు ఆ దైవమే - అనునదియే బాబా బోధలలోని సారము. మన భారతదేశములోను - ప్రపంచమునందుఁగల సకలమతముల సమీకరణమునకు ఇదియే మూలాధారసూత్రము - అని మనము గ్రహింపవలయును.

హైందవ భక్తులు వారివారి యిష్టదైవములను బాబాయందుఁ జూడఁగలిగిరి. దక్షిణాఫ్రికానుండి వచ్చిన శ్రీరామ భక్తుఁడగు డాక్టరు శ్రీరాముని బాబాయందుఁ జూడఁగలిగెను. అతనికిఁ బరమానందప్రేమలు బాబా ప్రసాదించెను. M. S. నిమోస్కర్ (పోలీస్ ఇన్ స్పెక్టరు) హనుమద్భక్తుడు. బాబా ఆతనికి హనుమంతునివలె గోచరించెను. M. G. చందోర్కరు బంధువు 'బిన్నేవాలా' - అనునతడు దత్తాత్రేయ భక్తుఁడు. అతనికి దత్తాత్రేయమూర్తిగ దర్శనమిచ్చెను. మేమునకు (మేఘశ్యామునకు) శివుఁడుగ దర్శన

మిచ్చెను. క్రూరా కుటుంబమునకు పాండురంగవికల్ రూపమున దర్శన మిచ్చెను. B.V. జేవ్ పోదరునకు ఆతని ఇష్టశైలమును గణపతియొనమున గోచరించెను.

“దేయకామాం ప్రవద్యంతే తాం ప్రతికవకామ్యహమ్.

మమ వత్త్యామ వర్తంతే మనుష్యాః పార్థ! నర్వరః”

ఇంద్రనందన! యిటులెలు రెవ్వ రెవ్వ

కాశ్రయింతురో నన్ను లే వట్టులటుల

వారివారిఁ గె కొందు, నర్వ నిరములను

మమకా లెట్లయి వామార్గ మనునరిలకు.

(భగవద్గీతామృతము. ౪- ౧౧)

“అయామపిం తి సాతావ- తయాశై సా అనుతావ”

“తావత్యక మను-తవమును గూ రువు

నేవక అమలకు- తిద్దిలానుడవు”

(శ్రీహయనాథ త్రికాలపేస - మధ్యాహ్న పేస)

కర్ణజన్మమాత్రవాత్సల్యంబుఁ జూపును

కలఁచిన నశయప్రదాన మొనఁగు,

నా దుఃఖ ననియిచ్చి తా రి హరించును.

తన- పేర తున్నత యోధార్యమాను.

పవంజులఁ కలంబితోవంజు గవత యి

మంజుల నిర్మూలవంజు పేయు,

త్రిహ్నాడులకు వేనిఁ జిత్తయ దుర భవగు

క్రీయవదంజు సంపదఁ గూర్చు

సాయి హరిః- కావ, వాశ్రయజీయఁ కలఁడె;

శలయ చంద్రోర్కయను - మిశికథను - నాచ్చి -

నాల్కి - సర్పము - తూర్పు-ర పంగ సాతి

కాటుగురు చిందుఁగఱగు నత్యంబుఁ దెలువ.

(శ్రీ సాయామవదము - త్వితీయ పర్వము)

శ్రీ పాపాపాపాను పూర్ణముగ వెలిగినవారు నన్ని
హితసంబంధము గలవారు 'భగవంతుని అవతారము' అని
విశ్వసించినారు. విశ్వసించుచున్నారు.

గా. శ్రీ జనీవ్ యెం. డి. రగ, B. A., L. L. B.,
ఇందూరు హైకోర్టు జడ్జి "శరీరయొందున్న శ్రీసాయి పభువు
తన కలుకులచేత, కనులచేత తనభక్తుల మార్గమునకు వెలుగు
ప్రసరించు మూర్తిభవించిన పరమాత్మ. భౌతిక దేహము
మాత్రము తొలగినది. అందున్న బాబామాత్రము అత్యు
తాత్పర్య దేహమందున్నప్పటివలె. అంతరంగమిన్నగ. తన
ఆశ్రయముకోసం చేసేవేలు భక్తులను కలిగి గావరాకయే
అనుగ్రహించుచున్నాడు" అని తన నిశ్చితాభిప్రాయమును
బెలిపెను.

మరొక మహోర్ధ్వజడ్జి "శ్రీపాపాపాను సృష్టి
సిద్ధి అయినవారినిగల కామయజ్ఞము 1918 ఆగష్టు
మహాసమాధి పూర్ణము ఇక్కడును ఆవిధముగనే భావించు
చుంటిని. నా సృష్టిమాత్రము 'బాబా'నిక్కడకును పోలేదు.
ఇక్కటికి నిక్కడనే యున్నాడు. బాబాకు పరిమితి లేదు.
మనలో నున్నపుడు భౌతిక దేహ మేరేదీలేదు. అవ్యభివృద్ధుడు
నేటికిని ఆ భౌతిక దేహసుభవము కలుగుచుండును. మానసిక
ఆధ్యాత్మిక మూర్తిగా బాబాను డలంతును. శరీర నిర్గుణ
బ్రహ్మతత్వములు బాబాకుండు చక్కగ పొందుబడినవి.
భౌతిక దేహమువిడచిన తరువాత నిర్గుణతత్వము పాపా
బాబా గా కేంద్రమైనది.

జ.జ. నార్కే, (యమ్.ఎ., యమ్.యమ్.ఎ.,) పూనా ఇంజనీరింగ్ కాలేజీ ప్రొఫెసర్ :- ఆయన కుటుంబము బాబాని దైవముగ నేరించుదురు. నార్కే యీవిధముగఁ దెలిపెను. “నేను క్రొత్తలోనాకడినముఁ ‘ఆరతి’ నమయి గుఱవ ద్వారకా మాయ మనీషుఁ జేరితిని. బాబా మునుట పున ఆగ్రహవేశుఁడై తిట్టుచు కపించుచు నేమేమియో చేయుచుండెను. “ఈయన పిచ్చివాఁడా ఏమి?” - అని మనస్సున అనుకొంటిని. ఆ సాయంత్రము బాబా దగ్గఱ కూర్చుండి పాదము లొత్తుచుంటిని. ఆయెడ బాబా నా పిచ్చు తనచేతితో చుట్టి “నేనుపిచ్చివాఁడను కాను” - అని తెలిపెను. ఆహా! బాబా నాహృదయమును పరికించి నాడు. ఆయన కమలఁ బూవుగలుగునది యేదియులేదు. ఆయన నాలంతిర్యామి. నా ఆత్మలోని ఆత్మ, ఇట్టి విశ్వ యము పాదుకొల్పఁగల అనేకానుభవములు నాకు గల్గినవి. కలుమారులు నా యనుభవములందు బాబాను ‘అంతిర్యామిగ’ తెలిసికొంటిని. ఆయన పలుకునపుడు నా హృదయ మున ఆశీసుఁడై యున్న విధమున, హృదయనశిల్పము లెల్ల నెఱిగినట్లు కలుగువాఁడు. బాబా హృదయస్థితుఁడైన భగవానుఁడు సాక్షాత్ భగవానుఁడని శ్రీసాయి ప్రభువును నిర్వచించుటకు నెనుకాడను. పలుమారులు పరీక్షించి చూచితిని. అన్నిటను అట్టి దృఢాభిప్రాయమే పొందకొనినది. సాయిసాధుఁడు సర్వజ్ఞుఁడు. తన ఇచ్చప్రకారము సర్వము గ్రహింపఁజేయుఁలడు. సర్వవస్తువులు, సర్వవిజ్ఞుఁడను.”

దాదా సాహెబ్ కనలే - వీరారాని అమ్మాటి సగరమున నుభ్రసిద్ధ న్యాయువాది - "బాబా వ్రతీకము అంతరంగిక - వ్రసము తెలిగినవాడు ఎల్లర కోటల ననుగ్రహించెను. ఎల్లరకు కాంతిముఖములఁ బ్రసాదించెను. శ్రీసాయివ్రతులు భూమిపై చరించు భగవానుడు." అని తన అభిప్రాయము విస్పష్టము చేసినాడు.

దాసగణా మహారాజు "సాయివ్రతులు వ్రతంచ మూలకారణుడు. శుద్ధాంతరాత్మ, కరుణామయుడు." అని తెలిపి,

"నరరూపుడగు భగవానుఁ డీతఁడు
వరియిందు - వయకు చిక్కాడి యాతఁడు,
అవత రత్తి కష్టార్తి వారదుడు
అనంద సుఖదామఁడో సాయివిభుఁడు.
నరరూపుడవు పూర్ణబ్రహ్మ. సాయి
నిరతింతు నక్రూర! వివరిం జేదోయి." అనివరికినాడు.

హీమాద్రినందు (అన్నాసాహెబ్ దళోల్కర్) బాబాకు తొలుదొలుత గొప్ప సాధువుగ నెంచి నేవించెడివాఁడు. తుదకు సాయివ్రతులు "భగవానుడు" - "వరప్రహ్మ" అని తన నిశ్చితాభిప్రాయము తెలిపించెను. (గురువరకృతాదుడు) కీర్తినివాసులు, బాబా నన్నిహిత సంభంధము గల మాధవరావు దేశపాండే (శ్యామా) మొదలగువారును అన్యరాష్ట్ర - మండలముల జనులు వలుపురు బాబాను 'జేవ' - అని సంభోధించెడివారు. ఈవైదేవులకుఁబడినవి లోకాల బ్రహ్మములు. 1918 పూర్వముననే కాదు - మహాహిమాధి

అంతరమున శ్రీ సాయీబ్రతువు సర్వసర్వముగ, సర్వ సమర్థుడుగ, సర్వనియంతగ భాసిల్లుచున్నాడు. తనవిడ్డల వేయిలన్నుల గనిపెట్టి రక్షించుచున్నాడు. శాంతి సుఖములఁ బ్రసాదించుచున్నాడు.

మనపూర్వములు ఉపనిషత్తులందుఁ బేర్కొనబడిన మహామునులు భగవదవతార సిద్ధాంతములను ప్రతిపాదించినారు. బృహదారణ్యక, ఛాందోగ్య, కఠ, శ్వేతాశ్వతరా ద్యుపనిషత్తులు “ఈ విశ్వమున గల చేతనాచేతనము లీశ్వర మయము లనియు, అంతర్భాగములు అధీశుఁడు సంతక్షకుఁడై భగవానుఁడున్నాడు” అనియుఁ దెలుపుచున్నవి. దీనికి ఉదాహరణ మేమైన కావలయుననిన ‘శ్రీసాయీబాబా’ అని చెప్పునగును. ‘ఏమీ నిన్ను పేక్షింతునా?’ అను గ్రంథమున వివిధ సాయీభక్తుల పూర్వంతముల సావధానులై చనువువారు వినుతారీ పర్యమును గ్రహించుగలరు.

శ్రీ సాయీభక్తి నేడు మన దేశమున వేలు లక్షల శీవులకు మతప్రసాదాస్యత వహించినది. సాయీశ్వేతి యీ భూమియందు అష్టదిక్కులను దీపింపఁ జేయుచున్నది. దాని మనము గమనించుచు గమనింపనట్లు పేక్షించుటవలన ప్రయోజనము లేదు. సాయీభక్తి జీవశక్తి-ప్రాణశక్తి-చిత్తశక్తి-యైనది. ఎల్లద మనుష్యుల భావములను చక్కదిద్దుచు మార్గదర్శకమై గమ్యమును తేర్చి వమర్థ మగుచున్నది. మన మీ విషయ మంగీకరించినను అంగీకరింపకున్నను దానిని అది కాదనించుచునే యుండును అది యాశ్వర్యంబు. పురాకృత సృష్టితముగల శీవి యీ నదనకాశమును వినియోగించుకొని కాసు తరించి మనుష్యసంఘమును తరింపఁ జేయును.

భక్తిమతాచార్యులెల్లరు ఉదారాశయులు. సర్వరుణా
ప్రపూర్ణులు. మాయాబద్ధులైన జీవులను తరింపఁ జేయుటయే
వారి ముఖ్యాశయము. ఏ మతము మరికిలించినను ఉదారాశ
యములందు స్వప్రమగును. కాని క్రమముగ నా మతాను
యాయులు ఏవియో నిబంధనలను కల్పించి యన్యమతద్యేషాం
కురములను నాటిరి. దానిచే పరస్పర ద్వేషములకు దారులు
రీసిరి. ముఖ్య ధర్మములను విస్మరించి ఆచార వేషాదులకు
ప్రాధాన్యమిచ్చి ప్రత్యేక కక్షలు కల్పించుకొనిరి.

‘ఏకః స్వాదు స భుంజీత’ - ‘మధురవస్త్రపు దానోక్తః డే
భుంజంతరాదు’ - అను న్యాయము ననుసరించి మహాత్ములగు
వరను సాధువులు - మతస్థానాచార్యులు వారు “సత్వము” -
“జీతము” - అని విశ్వసించి నేవించి ఆనందించిన విషయ
మెల్లరకుఁ జాటిరి. వారి ఉదారాశయములను త్రోసిరాజని
తరువాతవారు కక్ష్యలను బెంచుకొనిరి. శ్రీరామానుజుని
వృత్తాంతము గమనింపుడు. తనగురువు “వరమ రహస్యము -
తైవల్యవ్రదము” - అని, మంత్రరాజ మున దేశించెను.
“ఇతరులకు దెలిపిన సరకము పొందెదవు. మిక్కిలి గోప్యముగా
నుంచుము” - అని, హెచ్చరించెను. జీవులను తరింపఁ జేయ
జాలిన మహామంత్ర మెల్లరకు నుపదేశించి తాను సరకమున
తైన సిద్ధపడి ఎత్తెనప్రదేశము నక్కి రామానుజుడు బిగ్గరిగ
‘అష్టాక్షరీ మంత్రమును’ వినఁబలికెనని చెప్పుదురు. మత
చార్యుల భూతహితాన క్తి యిట్లుండునని పాఠకులు గ్రహింప
నగును.

నకలవారములు - నకల సాధువులు 'నేనే' యని బాబా తన బిడ్డలకు విస్పష్టము చేసినాడు. "ఏమి, నిన్ను పేక్షింతునా?" (శ్రీసాయి సద్గురుదేవచరిత్ర - భక్తుల అనుభవములు) అనుగ్రంథమున అకల్ కోట మహారాజు-నాందేడు చూలా - నాగపూర్ తేజాద్వీప్ బాబా - వాసుదేవానంద సరస్వతీస్వామి - మొదలగు సాధ సిద్ధపురుషులకు శ్రీసాయి బాబాకును గల అభేదస్థితి నిరూపింపబడినది. శ్రీసాయి ప్రభువు అనుగ్రహించిన ఆ గ్రంథమును త్వరలో సోదర భక్తుల కందింపఁగలను.

అవతారములు సాధుసద్గురులు ప్రత్యక్షమనొ దైవ ము
ద్లవుటన్ వారి కొలందు లెన్నఁదగ, దవ్యాజానురాగన నే
క విధిన్ జీవుల నుద్ధరించుటకు లోకంబిందు వర్తింతు, వా
రెవరేన్ పేవ్యులటంచుఁ దెప్పినొకొ: ఏమీ, నిన్ను పేక్షింతునా?

'సాయిబాబాకూడ దేవుడేనా?' - అని నామిత్రుఁడడిగిన ప్రశ్నమునకు సమాధానము - శ్రీ సాయిబాబా యొక్క సర్వజ్ఞత్వ-సర్వవ్యాపకత్వ - సర్వవియంతృత్వ సర్వ సమర్థత్వములను స్వానుభవమున నెఱిగిన వారికెల్లరకు దేవుడే నిస్సంశయముగ దేవుడే. అట్టి అనుభూతి లేనివారికి దైవము కాకపోవచ్చును. దేవుడని కాకున్న పురుషసాధువను తలంపు గలిగి శారవించినను సత్ఫలితము గలిగి తీరును.

ప్రభూతవు నీతున గొంకుపోవువానికి ఆ బాధను నివారించి స్వస్థతను జేకూర్చుజాలినది 'అగ్ని'యని వేఱుగఁ జెప్పనేమిచని? గ్రీష్మాతప త ప్రుడగు వానికి విది శీతలచ్ఛాయనిడు వృక్షము దీనినీడ నసించుముని యొకరు చెప్పనేల? అట్టి ఆతప

తప్పున కెక్కడ శ్రమనివారణమై నుఖసంతోషాలుచేకూరునో
అదియే వాని కాశ్రయ మగుచున్నది.

“ఊన్న దేవుణ్ణి చాలకనా?” అను ప్రశ్నమునకు
భగవానుడు తనవిడ్డల యందుగల అవ్యాజకరుణచే వలు
మాగు లవతరించి ధర్మము . సాధుమార్గము బోధించినాడు.
తాని ఆబోధలను గ్రహించుజాలక మతవ్యామోహితులై,
అన్యమతస్థులను ద్వేషించుచు ఇహమున_పరమున నుఖశాం
తులు గానిక అలముటించు మానవసంఘము నుద్ధరించుటకే
దైవము శ్రీసాయీబాబాగా అవతరింపవలసి వచ్చినది. వివిధ
మత శాఖలకుఁజేందిన జనులు నేఱు_వేఱుగ భావించునగుణ
రూపము నన్నియు నేకము_అవియున్నయు నేనే అనిబోధించి
ప్రదర్శించుటకై దైవము సాయీప్రభువుగ అవతరించినాడు.
నకలసాధువులుతానేఅనుఅనుభూతినితనవారికిఁగలిగించినాడు.

“విద్యా విషయ సంపన్నే బ్రాహ్మణే గవి హస్తవి

తునిచై వ శ్వపాకేచ పండితా సమదర్శినః.

విషయ విద్యలు గలిగిన విప్రునందు

గోవునందు నేనుఁగునందుఁ గుక్కయందు

నట్టిది భుజించు చందాలునందుఁ దుల్య

తావమను గల్గు వారలే ప్రాజ్ఞు లనఁము!” (భగవద్గీతామృతము- ౫-౧౮)

యోమాం వశ్యతి సర్వత్ర సర్వంబ మయి వశ్యతి,

తస్యాహం నిప్రజ్ఞామి సచమే నప్రజ్ఞతః.

ఎవడు నకలందునందు నీక్షించునన్ను

నెవఁడు నాయెది నకల మీక్షించుచుండు:

జగతి వానికి నేఁ బరోక్షంబు నొంద,

నాఁడు నాకుఁ బరోక్షంబుఁ గాఁడు; పార్థ!” (భగవద్గీతామృతము. ౬-౩౦)

అను కరమార్గమును శాస్త్రములందుఁ జదివి, చిలుకపలుకుల వలె వల్లించుటగాక వారివారి యనుభవములందు తన బిడ్డల కెఱుకవఱచినాఁడు. ఎఱుకపఱచుచున్నాఁడు. భౌతిక వాదులు - స్వార్థపరులై జనులన్యోన్యహింసలకు గురియగు నిట్టికాలమున దైవము బాబాగా అవతరించవలసి వచ్చినది. ఆ తండ్రిబోధలను గ్రహించి అనుసరించినవారు సంతుష్టి నంతృపులఁ బడయగలరు.

1918 లో సాయిబాబా భౌతిక దేహము విడచినను ఎక్కడకుఁబోలేదు. అంతకు బూర్వమెచటఁగలఁడో యిప్పుడు వచటనే కలఁడు. అంతటవ్యాపించి విశ్వమయఁడై యున్నాఁడు. తన బిడ్డల నెల్లవేళల నెల్లవిధముల రక్షించుచు, సన్మార్గమున నడిపించుచు క్షేమముగ గన్వయమును జేర్చుటకుఁ జాలి యున్నాఁడు.

శ్రీ సాయికరుణ - ప్రథమ - ద్వితీయ అహరులలోని బాబామాక్తులు, నలదేశములు, అత్యుప్రదానములు పాఠకులు గ్రహింపఁ ప్రార్థింతులు.

నా మిత్రుని ప్రశ్నకారణమున శ్రీ సాయిబాబాను శూర్చన సద్విషయము లించుక పలుకులు కవకాశముకలిగినది. అట్లు అడిగించినవాఁడు సాయిసాధుఁడే. ఈ నాలుగు మాటలు సమాధానము వ్రాయించినది శ్రీసాయిప్రభువే ఇట్టి సదవకాశము కలిగించిన మిత్రయావుఁడగు శ్రీసాయికి నందనశతము లర్పించుచున్నాఁడను.

ఒక్క విషయము మాత్రమిట కలికి యీ చిన్న కృతినఁ బూర్తి చేయువాఁడను. పరమాత్మ నిర్గుణుఁడు - నిర్వికారుఁడు - నిరంజనుఁడు - నిరామయుఁడు - నిర్వికల్పుఁడు

నయ్య భక్తుని ప్రేమోత్కంఠతలచే- దృఢవిశ్వాసముచే
 క్రత్యక్షమై భక్తుని అనుగ్రహించుచున్నాడు. జీవితమునకు
 గల ప్రేమవిశ్వాసములే సర్వవ్యాపకులు నిరాకారుడగు
 పరమాత్ముని ఏకదేశగతునిగ- సాకారునిగ- సర్వఫలప్రదా
 తగఁ జేయ నమర్థములై యున్నవి. ఇది త్రికాల సత్యము.

“యద్వపి గగనం భూవ్యం తథాఽపి జలదామృతాంకు రూపేణ
 చాతక చకోర వామ్నో ర్భద్రీదావాత్పుర యత్యాకామ్
 తద్వద్వజరాం పుంసాం దృగ్వాజ్ఞనసా మగోచరోఽసిహరిః
 కృపయా ఫలత్య కస్మాత్ సత్యానందామృతేన విపులేన.
 ఆకనమి భూవ్యంబై న పగును గాక
 వారివాహ సుధాంకు రూపములఁ జేసి
 చాతక చకోర సుదృఢ విశ్వాసముననే
 యెల్ల వాంఛితములను బూరించుఁ గాదె;
 ఆఖిల వాఙ్మనముల కెందు సందరాని
 కృష్ణసాయీప్రభుం దాశ్రయించువారి
 నెప్పుడో యొకప్పుడు నిజకృపను విజివి
 యమిత శాశ్వతానందామృతమున నింపు.

(ప్రబోధసుధాకరము - అనుగ్రహప్రకరణము)

ఆకనము భూవ్యమైనను దృఢమైనవిశ్వాసబలమున చాతక
 మును మేఘరూపమున, చకోరమునో చంద్రరూపమున నను
 గ్రహించి వాని కోరికలను దీర్చుచున్నది. ఆ విధముగనే
 ఊహించుటకు మనస్సునకు- పలుకుటకు వాక్కునకు అందని
 వాఁడైనను శ్రీసాయీవరాత్మ తన్నాశ్రయించువారి
 నెప్పుడో యొకప్పుడు తన కరుణను ప్రసరించి అమిత సచ్చిదా
 నందామృతమున నింపును.

హరియన్నన్, హరుడన్న, నూర్కుడన, తత్తాత్రేయుడన్నన్, గతే
 శ్వరుడన్నన్, మఱి. కాశీయన్న, విధి, బ్రహ్మంబు, గర్భంబు, శ్రీ
 సరయన్, గోతమబుద్ధు, డహ్మడన, నాకల్లా యటంచన్న నీ
 రేణుగన్, జేయనె? 'సాయి' యిన్ని యని; యేమి నిన్ను పేర్చింతునా :

అవిరళైక వృత్తాశృతి సమరు నీ చ
 రాచత ప్రపంచంబు సమావరించి
 స్వీయపద మాశ్రితులను బ్రాపింపజేయు
 సాయినాథ! సదురుదేవ! శరణు! శరణు!

ఓ మ శ్రీ సా యీ !

శ్రీ సమత్త సదురుదేవుడు సాయిబాబా
 ఎల్లర బుద్ధులను చక్కదిద్ది అనుగ్రహించుగాత .

శ్రీ సాయిబాబాత్పణమస్తు !
 లోకా స్సమస్తా స్సృణ్వన్ తవంతు .

ఓ మ్
 నమో నమో .

ఈ రచయితచే రచింపబడి వునర్ముద్రణకావలసిన గ్రంథములు

1. శ్రీ సాయి కబీరు సూక్తులు
2. శ్రీ సాయి సుభాషితములు
3. శ్రీ సాయి మననము
4. శ్రీ సాయి కరుణ
5. శ్రీ సాయి విజయము (జంగమకథ)
6. శ్రీ సాయినాథ బోధామృతము
7. శ్రీ సాయి ప్రేమకిరణములు
8. శ్రీ సాయి గీత
9. శ్రీకృష్ణకర్ణామృతము (శ్రీ లీలాశుక సంస్కృత కృతికి
అనువాదము)
10. శ్రీ ప్రబోధ సుభాషరము (శ్రీ శంకర భగవత్పాద
గచితము. శ్లోకములు-తెనుగు పద్యములు)
11. శ్రీనివాస దయా శతకము
12. శ్రీ ప్రేమామృతము
(నారద భక్తిసూత్రములకు వ్యాఖ్య)
13. శ్రీ వుండరీక చరితము

శ్రీసాయి నిలయము ప్రచురణములు :

కీ॥ శే॥ శ్రీ బాపట్ల హనుమంతరావుగారి రచనలు

1. “ఏమీ ! నిన్ను పేక్షింతునా ?”
శ్రీ సిద్ధి సాయీబాబా జీవితచరిత్ర—
భక్తుల అనుభవములు 5 సంపుటములు
1200 పుటలు రు 30/-
2. శ్రీ సాయీ అనుసరణము 354 ,, రు 12/-
3. శ్రీ సాయీబాబా పూజాస్తవములు 88 ,, రు 2/-
4. శ్రీరామా ! ఆపదుద్ధారకా ! (శతకము) రు 1/-
5. శ్రీ హనుమాన్ చాలీసా ! రు 1/-
6. శ్రీసాయిదేవ శతకము రు 1/-
7. శ్రీ వేంకటేశ్వరసుప్రభాతగీతములు మరియు
శ్రీ లక్ష్మీనారాయణ స్తోత్రమంజరి రు 3/-
8. శ్రీమద్భగవద్గీతామృతము రు 12/-
9. సాయీబాబాకూడా దేవుడేనా ?
ఉన్న దేవుళ్ళు చాలకనా ? (సందేహనివృత్తి) రు 8/-
(తపాలా ఖర్చులు ఉచితము)

ప్రతులకు :-

బాపట్ల వేంకట పార్థసారథి

శ్రీసాయీ నిలయమ్, చెరువు (P. O.)

గుంటూరు జిల్లా PIN - 522 113